

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 49 / 29 Şubat 1988 / 2.50 DM

Onurlu Direniş Bir Şehit Pahasına Amacına Ulaştı

8 Şubat'ta başlayan direniş 10. gününü doldururken PKK'li özgürlük savaşçısı **M. Emin YAVUZ** şehit düştü. Açlık grevi direnişinin toplumu sarması, direnişe diğer cezaevlerinin girmesi ve dünya kamuoyunun ilgisinin Diyarbakır ve Kürdistan sorunu üzerine toplanması, Türk devletine geri adım attırdı. Bir daha ispatlandı ki, hak kanla, direnişle ve tırnakla sökülerek alınabilir. Alınan haklar arasında; ailelerle görüşmelerde Kürtçe konuşma, daktilo ve kitap bulundurma serbestliği, görüş süresinin yarım saatten bir saate çıkarılması, avukatlarla yüzyüze görüşme ve cezaevi idaresinin sorunlar için tutukluların sorumlularını kabul etmesi de var.

Soylu davanın ve direnişin şehidi M. Emin YAVUZ



Hilvan doğumlu **M. Emin YAVUZ**, yoksul bir ailedendir. 1976'yla Süleymanlara ve sömürgeci güçlere karşı yükseltilen mücadelede yer aldı. **Halil ÇAVGUN**, **Salih KANDAL** ve **Cuma TAK**'ın öğrencisi ve militan yoldaşı oldu. 1979'da esir düştü. Diğer yurtsever aileler gibi, **M. Emin YAVUZ**'un ailesi de ağaların ve sömürgecilerin baskılarına uğradı. Babası tutuklandı, işkence gördü. Ailesinin diğer fertleri yurtsever mücadeleye katıldılar.

M. Emin YAVUZ, tutuklandığı 1979 tarihinden, şehit düştüğü güne kadar, **Mazlum DOGAN**'ın, **Hayri DURMUŞ**'ın, **Kemal PİR** ve diğer direniş şehitlerinin izinde yürüdü; teslimiyet ve sömürgeci-faşist vahşete karşı onurun ve direnişin saflarında yer aldı.

Şehitler kervanına katılan **M. Emin YAVUZ**, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ve Kürdistan halkın kalbinde yaşatılacaktır.

Kürdistan anasının onurlu gururu



Sultan Yavuz: ***"Oğlumla gurur duyuyorum."***

Ailenin tüm fertleri gibi tutuklanan ve işkence gören; bir oğlu daha cezaevinde ve bir kızı da devrimci mücadelenin içinde olan **Sultan Yavuz**, oğlunun cenazesini alırken şunları söyledi:

"Oğlumun ölümünden sonra artık analar-babalar çocukları ile konuşabiliyor, rahatça görüşebiliyorlar. Onlara çalmaları için saz bile gönderdiler. Onlar, oğlumun onurlu mücadelesi ile bunlara kavuştular. Oğlum ölse bile, bu durum bizim için ve tüm işkence görenler için bir zaferdir. Zaten onun ölümü bir kurtuluştu. Çünkü orda günlerce aç kalırdı. Artık insanlar biraz olsun düzelmiş koşullarda cezaevinde yaşayacaklar. Bu, oğlumun ölümü ile gerçekleşti, tek tesellim bu."

Kürdistanlı Yurtseverler Tüm Avrupa'da Eylem İçinde

ALMANYA : **İşgal ve gösteri eylemleri:** Bielefeld, Stuttgart, Bremen, İngolstadt, Düsseldorf, Köln, Hannover, Göttingen, Kassel, Giessen
Basın toplantıları: Bonn, Kiel, Göppingen, Hamburg, Berlin
Açlık grevleri: Bonn, Berlin, Stuttgart
Yürüyüşler: Hamburg, Hannover, Nürnberg

FRANSA : Paris ve Lyon'da işgal eylemleri

HOLLANDA : Rotterdam'da açlık grevi, gece ve yürüyüş
Den Haag ve Amsterdam'da bilgilendirme toplantıları

DANİMARKA : Kopenhag'da işgal eylemi

AVUSTURYA : Viyana'da açlık grevi

İSVİÇRE : Bern'de açlık grevi ve basın toplantısı

YUNANİSTAN : Çeşitli güçler ortak platform oluşturdu. Açlık grevi, işgal eylemi, yürüyüş ve basın toplantısı yapıldı.

HABERLERİ 7, 8, 9, 10. SAYFALARDA

Direnişe Sahip Çıkalım

Zindanlarda bulunan özgürlük savaşçısı esirlerle dayanışma, bir insanlık görevidir. Sadece onlarla aynı ideoloji ve politikayı benimseyenler değil, humanist, demokrat, yurtsever, sosyalist her insan, güç ve kurum onlara sahip çıkmalı, insanca yaşam ve adil hukuk yargılama koşullarının oluşturulması için sesini yükseltmeli, harekete geçmeli, mücadele etmelidir. Bu destek, insan haklarından yana herkesin asgari programıdır.

Devamı 4. sayfada

Zafer direnişin oldu

Diyarbakır askeri cezaevindeki direniş, faşist mahkemelerin verdiği idam cezalarının ardından **8 Şubat**'ta başladı. Direniş **22 Şubat**'a kadar devam etti.

1979'da itibaren Diyarbakır zindanlarındaki bütün direnişler, son direnişi de tümüyle PKK'li savaş esirleri başlattı.

Savaş esirlerinin direniş istemleri **80 maddeyi kapsıyordu.** Bunlar arasında belirgin olanları: **İdam cezalarının durdurulması, savaş esirlerinin diğer cezaevlerine sürgünlerinin durdurulması, görüşlerde Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması, görüş süresinin**

Devamı 3. sayfada

Alman Yönetimi İnsanlık Suçu İşliyor

Alman devleti emperyalist bir devlet. Emperyalist devletler arasında, insanlığa karşı en fazla suç işleyen bir devlet. Tarihi, insanlık suçlarıyla dolu. Uluslararası antlaşmalarla askeri gücünü yitirmiş. Fakat ekonomik gücü ve dayandığı tarihi geçmişiyle, günümüzde de dünya halklarının kaderiyle oynayan güçlerin başında geliyor.

Alman devleti, ABD ile diğer Avrupa emperyalist devletleri arasında köprü rolü oynuyor. NATO'nun saldırgan ve silahlı politikasının maddi finansörü yine Alman devletidir. Sistem adına sosyalist ülkelere karşı ideolojik ve ekonomik mücadelenin başını Alman devleti çekiyor.

Devamı 6. sayfada

Alman Yönetiminin Faşist Türk Devletiyle İşbirliğinin Yeni Bir Örneği Daha

5 Şubat tarihinde Hannover'de gerçekleştirilen baskınlarda **Ali Saçak** ve **Bozan Öztürk** adlı yurtseverler tutuklandı. Baskınlar asıl olarak Köln'de sürdü. 13 Şubat'ta **Hasan Hayri Güler** ve **İbrahim Korkmaz** sokak ortasında polis saldırısına uğrayarak tutuklandılar. Polis 15 Şubat'ta yasal dernek olan **Kürdistan Komite**, bir işyeri ve iki evi basarak **İbrahim Kadah, Hüseyin Çelebi, Salman Aslan, Yasemin Gedik, Hasan Engizek, Elif Engizek**, aynı gün Duisburg'da **Ahmet Yüksel**, Giessen'de **Ahmet Karadeniz** ve 22 Şubat'ta da Köln'de **Mustafa**

Devamı 3. sayfada

İsveç Mektubu: Mecburi ikamete tabi tutulan dokuz yurtsever açlık grevi ve basın toplantısı yaptı, broşür hazırladılar. Onlarla dayanışma hareketi gelişiyor.

YAZISI 12. SAYFADA

CEPHE-BİRLİK HABERLERİ

● Almanya'da Kürdistan Yurtsever İşçi Dernekleri Olağan Kongreleri ● Lübnan-YKWK'nin Filistin halk direnişiyle dayanışma eylemi ● Paris'te Kürdistan Yurtsever İşçi Derneği 6. Olağan Kongresi ● Paris'te Kürdistan Yurtsever Gençlik Birliği toplantısı ● Bonn'da YJWK'yi tanıtma toplantısı ● Hannover'de yabancılarla dayanışma toplantısı ● Nantes-Fransa'da ERNK ile dayanışma gecesi ● Bielefeld'de ilticacıların ERNK bayrağı altında yürüyüşü ● Löhn'de yurtseverlerin dayanışma gecesi

HABERI 10, 11. SAYFALARDA

Diyarbakır'dan mektup var

"Yavrum Kürdistan'a kurban olsun"

YAZISI 13. SAYFADA

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklulardan **Devrimci, Demokrat, Yutsever Kamuoyuna.**

YAZISI 2. SAYFADA

Türk devleti Suudi Arabistan'a askeri birlikler gönderiyor

YAZISI 15. SAYFADA

Birlik çalışmalarında bazı uygulama sorunları

YAZISI 16. SAYFADA

Avrupa basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

YAZISI 16. SAYFADA

Helsinki gözlem grubunun Kürdistan raporu

YAZISI 18. SAYFADA

Kültür Sayfası: Feqê Teyran

YAZISI 19. SAYFADA

Devrimci, Demokrat, Yurtsever Kamuoyuna

Bizler, 12 Eylül'den beri süregelen işkence ve katliamların odağı durumuna gelen Diyarbakır cezaevinden sizlere seslenmekteyiz.

Bizler, insanlığın, hayvani özelliklerinden daha aşağı derecelere indirgendiği, insanlık onurunun çiğnendiği, siyasi tutukluların şahsında insanlığın ırzına geçildiği Diyarbakır cezaevinden sizlere seslenmekteyiz.

Bizler, yetkililerin her fırsatta, "Türkiye'de işkence yok" dediği bir dönemde, 50'nin üzerinde tutuklunun katledildiği, onlarca insanın sakat bırakıldığı, yüzlercesinin ölümcül hastalıklara mahkûm edildiği Diyarbakır cezaevinden sizlere seslenmekteyiz.

Bizler, tüm bu insanlık dışı uygulamalara karşı, insanlık onurunun kurtarılması için canını feda eden onlarca insanın yaşadığı Diyarbakır cezaevinden sizlere seslenmekteyiz. Bu sese kulak verin!

Cezaevinde bulunduğumuz sekiz yıllık dönem içerisinde, 12 Eylül 1980'den 1984'ün ortalarına kadar —yöneticilerin hiçbir gizliliğe ihtiyaç duymadığı— tek kelimeyle vahşete maruz kaldık. 1984'ten günümüze kadar ise, yer yer açık olmakla beraber, "örtülü" baskı ortamında yaşamaya mahkûm edildik.

Bugün içinde yaşadığımız koşullar, bütün Türkiye'de cezaevlerinde uygulanan politikanın ürünüdür. Ve bu politikanın esas amacı da, tutukluları siyasi kimliklerine ve temel insani değer yargılarına yabancılaştırmak; o da olmazsa, uzun vadede onları ağır hapis cezalarıyla içerden çıkamayacak hale sokmak ve ölüme mahkûm etmektir. İşte, cezaevlerine yönelik politikanın eksenini bu hedef teşkil etmektedir.

Nedir içinde yaşadığımız koşullar? Buna, insanların tutukluluk yaşamını başlatan polis sorgusundan ve mahkemelerden başlayalım:

Günümüz dünyasında en uzun gözaltı süresine sahip ülke Türkiye'dir. Gözaltı süresi, işkence süresinden başka birşey değildir. Polise düşen onlarca gün işkence görmekte; insanlara, işkence yoluyla düzmece ifadeler imzalattırılmaktadır. Bu ifadelerin tümü, kişinin kendisini suçladığı ifadelerdir. Aklı başında bir insanın, "suçlu" da olsa, kendisini ölüme ya da ağır hapis cezalarına götürecek ifadesini gönül rızasıyla vermeyeceği açıktır. Nitekim, mahkemelere çıkan herkes, polis ifadesini reddetmektedir. Bu da, polis ifadelerinin özgür irade ile değil, baskı ve işkenceyle alındığını somutlar.

Mahkeme heyetleri bunu çok iyi bildikleri halde, işkence ile alınan ifadeleri delil sayarak, karşılarına çıkarılanları cezaevlerine yollamaktadırlar. Diğer bir deyişle, mahkeme heyetleri, can güvenliklerinden sorumlu oldukları insanları tutuklayarak, birer işkence merkezi olan cezaevlerine yollamaktadırlar.

Tutukluluk süresince devam eden yargılamalarda mahkemeler hiçbir şikayetimizi dinlememekte, bize uygulanan işkencelere adeta davetiye çıkarmaktadırlar. Ve zaman zaman —geçmişte yaşadığımız gibi— cezaevlerindeki işkenceyi idare etmektedirler.

Bugün Diyarbakır sıkıyönetim mahkemelerinde idam cezası alan 100'ün üzerinde insanın mahkûmiyet kararı, cezaevinde işkenceler sonucu "itiraf" yapanların ifadelerine dayandırılmıştır. Gelinen noktada, bunların çoğu, ifadelerinin işkence altında alındığını belirttikleri ve geri aldıkları halde, mahkeme heyeti bunu dikkate almamış ve bunca insanı ölüme ve ağır hapis cezalarına mahkûm etmiştir.

Tutukluları, "adam öldürdü" diye mahkûm eden mahkeme heyetleri, 50'nin üzerinde tutukluyu katleden işkenceci canilerle ilgili yaptığımız suç duyurularını ciddiye dahi almamıştır.

Peki, mahkemelerin tutukladıkları ve ağır hapis cezalarına mahkûm ettikleri insanların cezaevi yaşamı nasıl geçmektedir? Durumumuzun en önemli yanı budur işte.

Bizler, Diyarbakır cezaevinde açık bir vahşet ortamı yaşadık. 50'nin üzerinde insanı kaybettik. Bunlardan kimi işkencede öldü, kimi de işkencecileri protesto ederek yaşamına son verdi. Kaybettiğimiz insan sayısı, yaşadığımız vahşetin boyutunu gösterir kanısıydayız.

Bugün neler oluyor burada? Adam öldürmeler durdu mu? Hayır! Daha 6 ay önce bir tutuklu yine işkencede öldü. Cezaevinden alınıp, polis sorgusunda katledildi.

Evet, bugün de işkence, demoklesin kılıcı gibi tepemizde sallandırılmaktadır. Bunlar, Diyarbakır cezaevinde işkencenin kalkmayacağının ve devam edeceğinin belirtileridir.

Daha başka neler oluyor burada?

Bize yapılan işkenceleri ve arkadaşımızın katledilişini protesto ettiğimz için cezalandırılıyoruz. İşkenceye karşı çıktığımız için suçlu ilan ediliyoruz. İnsanlık suçu işleyenler, buna karşı çıktığımız için bizi cezalandırıyorlar. İşte iki örnek: Altı ay önce işkencede katledilen Mehmet KALKAN adlı bir arkadaşımızın ve Didar ŞENSOY'un katledilişini kınamak için ayrı tarihlerde yaptığımız iki protesto açlık grevinden dolayı birer aylık iki mektup cezası aldık. Kimi tutuklular, bu açık grevine katıldıklarından dolayı, tahliye oldukları halde, altı aylık disiplin cezasıyla keyfi bir mahkûmiyete çarptırıldılar. Evet, **Diyarbakır cezaevinde işkence serbest, ama buna karşı çıkmak suçtur.**

Elbetteki, işkence sadece fiziki eziyet ve katliam değildir. İşkencenin yöntem ve araçları zengindir. Bir insana en büyük işkencelerden birisi, onun konuşma özgürlüğünü zaptetmektir. Bizler, 8 yıldır ziyaretçilerimizle birlikte, bu baskıya maruz kalıyoruz. İstisnalar hariç, Diyarbakır cezaevi tutuklularının hepsi Kürttür. Ailelerimizle kendi dilimizde konuşmamız yasaktır. Birçok tutuklunun ve genellikle de ailelerimizin Türkçe bilmediği de düşünüldüğünde, görüşmelerimiz tam bir işkenceye dönüşmektedir. Temelde sorun, başka bir dili bilmeme değildir. Kendi dilimizle konuşmamız yasaklanmıştır. Kendi diline yasak konulduğunu düşünen her insan, nasıl bir işkence altında olduğumuzu gayet iyi anlayacaktır.

Onlarca insanımız hastadır. Çoğunun hastalığı da bulaşıcıdır. Tedavileri için köklü bir tedbir yoktur. Doktorlar üstünkörü muayene etmekte, gerekli ilaçlar temin edilmemektedir. Bulaşıcı hastalığa yakalanan arkadaşlarımız ne özel bakım ve kontrole tabi tutulmakta, ne de ailelerinin bakması (dışarıdan yiyecek vb.) kabul edilmektedir. Oysa ailelerin bakması kabul edilse, sorun nisbi ölçülerde de olsa çözülecektir. Mevcut uygulama, Diyarbakır'da her yıl bir-iki arkadaşımızın hastalıktan ölmesine yol açmaktadır. Hastalıkların kaynağı da, cezaevinin kötü koşullarıdır.

Bazen idare, bazen de mahkemeler insanları hücre cezalarına mahkûm etmektedirler. Cezaların keyfiliği bir yana, sözkonusu hücreler, bir insanın yaşaması için gerekli olan ışık, su ve yeterli havadan yoksundur. Hücre cezalarıyla, biz tutukluların yaşamına parça parça son verilmektedir.

Haberleşme özgürlüğümüz yok. Bir gazeteye bir yazı; cezaevi sorunlarıyla vb. ilgili olsa dahi, bir panele, geceye mesaj iletemeyiz. Mektuplarımız karalanmakta, çoğu kez de verilmemekte, gönderilmemektedir. Radyo, teyp, müzik aletleri gibi iletişim ve kültürel araçlardan tamamen yoksunuz. Ek olarak, dergiler verilmemektedir. Yemeklerimiz ise yetersizdir ve besin değeri de düşüktür. Kantinde ise, çeşit çok az ve son derece pahalıdır.

Savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Mahkeme tutanakları verilmemekte, savunmalarımızı içeriye alamamaktayız. Yaptığımız savunmalardan aldığımız mahkûmiyetler on yılları açmıştır. Açıkça, "Savunma yaparsanız cezalarınız iki katına çıkar" diye tehdit edilmekteyiz. Bugün birçok tutuklu asıl cezasını tamamlamış, sadece savunma cezalarından yatmaktadır.

Bunlar, günlük tutuklu yaşamımızdan sadece bazı kesitlerdir. Biz siyasal tutuklular için esas sorun, son zamanlarda daha da ağırlaşan cezaevi tüzüğüdür.

Yeni tüzükte, daha önce kanunsuz sürdürülen tek tip elbise uygulaması kanunlaştırıldı. Geçmişte yapılan kanunsuz uygulamadan dolayı beş arkadaşımız öldü. Şimdi ise, tüzüğe dayanarak yapacakları saldırılarda kaç arkadaşımızın öleceği meçhuldur.

Son tüzükte gündeme gelen "infaz yakma, ceza verme" uygulaması da, siyasi tutukluları ömür boyu mahkûmiyete ve insanlık dışı koşullara bağlamanın hukuki kılıfıdır. Şöyle ki, cezaevinde idareye karşı yapılan her eylem bir ceza getirir olmuştur. Oysa biz tutuklular, sadece ve sadece işkence yapılmaması için eylem yapıyoruz. Eylemlerimizin tümü de kendi sağlığımıza, hayatımıza yönelik. Ve kamuoyunun vicdanına seslenen açlık grevi ve ölüm orucu gibi eylemlerdir. Kısacası, siyasi kimliğimizi ve insani özelliklerimizi, insanlık dışı koşullara, zulme karşı savunduğumuzdan dolayı infazlarımız **yakılmakta, cezalarımız arttırılmaktadır.**

Bugün sadece Diyarbakır'da değil, tüm cezaevlerinde uygulanılagelmekte olan baskı ve işkencenin dayanağı, mevcut tüzük ve yönetmenliktir. Tüzük, her cezaevi idarecisinin elinde işkencenin en etkin aracıdır. Bu tüzük devam ettiği sürece, işkence "münferit" değil, temel olacaktır. Yönetimin bu tüzükte ısrar etmesinin nedeni budur.

Yeni tüzükle baskı ve işkence tırmandırılmış, apaçık yapılmaktadır.

Bu söylediklerimiz, yaşadığımız koşulların ana çizgileridir.

Bizler, Diyarbakır cezaevi siyasi tutukluları olarak, sekiz yıldır trajedi yaşıyoruz ve daha bu bitmedi, devam ediyor. Her şey bir yana, biz insanız ve insanca yaşamak istiyoruz. Sesimizi duyun!

Bizler, tutuklu da olsak, insanız ve her insanın insanca yaşama hakkının olduğuna inanıyoruz. Bunun için diyoruz ki, bugünden itibaren, bize insanca yaşama hakkı tanımayan, siyasi kimliğimizi yok etmek isteyen yönetime karşı süresiz açlık grevi eylemine girmiş bulunuyoruz. Sesimizi duyun!

Bu eylemimiz, insanlık onurunu yaşatma ve ona saygı uyandırmanın bir çabasıdır. Diyoruz ki, insanlık onurunu koruma şerefine çark olmak isteyenler, insanlık onurunu yaşatmak isteyenler sesimize kulak versin, sesimize ses katsın. Bunu bekliyoruz.

Taleplerimiz şunlardır:

1. Yeni cezaevi tüzük ve yönetmeliği, tutuklulara insanca bir yaşam sağlayacak biçimde değiştirilsin.
2. Türkiye genelinde tek tip elbise uygulamasına son verilsin.
3. Cezaevi idaresi, tutukluların istemlerini dile getirecek olan, tutuklulara siyasi temsilcilik hakkı tanısın.
4. Kelepçeler arkadan değil, önden takılsın.
5. Dosyadaki tüm savunma, tutanak ve yazılı deliller tutuklulara verilsin.
6. Daktilo verilsin.
7. Radyo, teyp ve her türlü müzik aletleri verilsin.
8. Kütüphane ve spor salonunun kullanım ve denetimi tutuklulara verilsin.
9. Avukatlarımızla yüzyüze görüşme hakkı tanınsın. Avukat görüşmesi sırasında görevli bulunmasın.
10. Yazışma ve haberleşme özgürlüğümüz üzerindeki kısıtlama ve yasaklar kaldırılsın. Basınla yazışabilelim. Mektuplarımız sansürsüz gitsingelsin.
11. Açık görüşlerin sayısı ve süresi arttırılsın.
12. Havalandırma süresince koğuş kapıları açık tutulsun. Kaçakçılar ve bayanlar koğuşunu tecrit politikasına son verilsin. Onlarla yan yana gelebilelim.
13. Ailelerimizden yiyecek alınsın. Kantinde çeşit arttırılsın. Yemekler düzeltilip, besin değeri yükseltilsin.
14. Kürtçe konuşma yasağı kalksın.
15. Piyasada serbest satılan her dergi ve kitap içeri girsin.

9 Şubat 1988

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki
Tutuklu ve Hükümlüler

Zafer direnişin oldu

Ne kavgamız durdu
Ne sevdamız söndü
Ölümün kucağına yattı
candamarlarımız
Ve yine
dimdik ayaktayız



Baştarafı 1. sayfada

uzatılması, tek tip elbise uygulamasına son verilmesi, avukatlarla serbest görüşme hakkı, okuma, beslenme ve sağlık koşullarının düzeltilmesi, faşist-ırkçı baskılara son verilmesi vb.

Daha ilk günlerinde direniş Diyarbakır sivil cezaevi, Malatya, Aydın, Mersin, Eskişehir ve Sağmalcılar cezaevine yansıdı. Bir anda tutuklu aileleri Diyarbakır'a doldular. Aileler, çocuklarını ve yakınlarını yalnız bırakmadılar. Aileler yürüyüş yaptılar ve açlık grevine oturdular.

Sadece aileler değil, toplum hareketlendi. Öğrenciler gruplar halinde dayanışma ziyaretleri yaptılar. Onları işçiler ve esnaflar izledi. Sömürgeciler aşırı tedbir aldılar, ama halk dinlemedi. Yetmişti artık. Gerçek anlamda Diyarbakır'da bir ulusal kabarma yaşanıyordu.

Gelişmeyi Türk basını işlemek zorunda kaldı. Daha doğrusu burjuva kalemşörler gelişmenin yarattığı tehlikeler konusunda devleti uyarıyorlardı.

Direniş bir daha Türk burjuva saflarını sarstı. SHP'li iki Kürt asıllı milletvekili Diyarbakır SHP binasında açlık grevine katıldılar.

Dünya basını direniş dolayısıyla Kürdistan gerçeğine ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bir daha eğildi. TC'nin insan hakları konusundaki ihlalleri ve Kürdistan'daki uygulamaları tekrar uluslararası kuruluşların gündemine geldi.

TC, savaş esirlerinin kararlılığını biliyordu. Zor kullandı, sonuç alamadı. Direnişçiler bir şehit verdiler, 6'sı koma halinde hastaneye kaldırıldı. Yine de direniş tüm görkemi ile devam etti.

Türk devleti, gelişmeyi durdurmak için direnişe boyun eğmek zorunda kaldı. **Sonuç Türk sömürgeciliği açısından yenilgi, halkımız açısından zaferdir. Çünkü, savaş halkımızın öncüleri ile sömürgeciler arasında, hem de en büyük eşitsizlik koşullarında gelişmişti. Kazanan haklılık, onur ve direniş olmuştur. Bunun da yaratıcısı PKK ve Kürdistan halkıdır.**

Direniş sonunda alınan haklar şunlardır:

"1-Tutuklu ve mahkumlar aileleri ile serbestçe konuşabilecekler. Konuşmalar bir nezaretçi refakatinde gerçekleştirilecektir.

2- Tutukluların tek tip elbise giymeleri zorunlu değildir.

3- Tutuklu ve mahkumların aileleri ile yaptıkları görüşmelerin süresi yarım saatten bir saate çıkarılmıştır. Görüşmeler günboyu sürecektir.

4- Özel bir beslenme rejimine ihtiyacı olduğu tabip raporu ile saptananların yiyeceklerinin ailelerince sağlanmasına izin verilecektir.

5- Daktilo, saz gibi ihtiyaçlar, mahkumlar diledikleri takdirde kendileri sağlayabilecektir. Resim yapmak isteyen tutuklu ve hükümlülere bu olanak sağlanacaktır.

6- Tutuklu ve mahkumların çamaşırlarının ailelerince yıkanmasına izin verilecektir.

7- Tutuklu ve mahkumların dışarı ile telefon konuşmalarının sağlanabilmesi için PTT nezdinde teşebbüse geçilmiştir.

8- Mahkum ve tutuklular avukatları ile bir arada yüz yüze görüşme yapabileceklerdir.

9- Cezaevi kantininde daha çok çeşit bulundurulması sağlanacaktır.

10-Tutuklu ve hükümlülerin yanlarında bulundurabilecekleri para miktarı 15 gün için 25 bin liradan 100 bin liraya çıkarılmıştır.

11- Cezaevinde çıkabilecek sorunların giderilmesi amacı ile tutuklu ve hükümlüler arasında seçilecek aracı ile komutanlığa duyurma olanağı sağlanacaktır."



Bonn Açlık Grevi Eylemcileriyle Yapılan Röportaj



Berxwedan: *Zor şartlar altında sürdürdüğünüz açlık grevi eyleminin amaçlarını izah edermisiniz?*

Eylemciler: Eylemimizin asıl amacı; Diyarbakır zindanında başlatılan ve diğer zindanlara da yayılan savaş esirlerinin yükselttiği direnişi desteklemek, direnişleri kamuoyuna duyurarak desteklerini sağlamak ve Alman yönetiminin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik anti-demokratik politikalarını protesto etmektir.

Berxwedan: *Eylemde karşılaştığınız zorluklar ve kamuoyunun ilgi düzeyini açıklarmısınız?*

Eylemciler: Eylem iznini almamıza rağmen, şehir belediyesi "şehirin dekoru bozulur" gibi basit gerekçelerle çadır vermedi. Buna rağmen **çadırsız** eylemimizi başlattık. Kar, yağmur ve soğuk hava koşullarında eylemimizi sürdürmekteyiz. Eylemimize yönelik şehir belediyesinin ve kiriminal polisin anti-demokratik tutumu mahkemeye verilmiş, bu tutum kiriminal polis ile mahkeme arasında görüş ayrılıklarına yolaçmıştır. Mahkeme heyeti; polisin keyfi uygulamalarına göre değil, kanunlara göre hareket ettiklerini açıklayarak, çadır açma iznini karara bağlamasına rağmen, polis; "siz haklı olsanız bile bizim yasalarımızla bizi yargılayamazsınız" diyerek yine müsaade etmedi. Durum şimdi bir üst mahkemede görüşülmektedir. Biz, koşullar ve engeller ne olursa olsun direniş ve protesto eylemimizi sürdüreceğiz.

Eylemimiz polisin engellerine ve savcılığın karşı propagandalarına rağmen kamuoyunun geniş ilgisini topluyor. Eylemimizin şehir merkezinde açıkta ve işlek bir alanda yapılması ilgiyi daha da artırıyor. Yoğun bildiri ve basın açıklamalarını dağıtıyoruz. Polis engelini aşan ve polis tahriklerini göze alan basın —ki bunların sayısı çoktur— sık sık bizlerle röportaj yapmakta, fotoğraflarımızı çekmekte ve haklılığımızı belirtmektedir.

Berxwedan: *İstemleriniz yerine gelinceye kadar eyleminizi sürdürecekmisiniz? Sağlık durumunuz nasıldır?*

Eylemciler: Şimdiye kadar kötü kış koşullarına ve bir kısmımızın fenalaşıp hastaneye kaldırılmış olmasın rağmen, **istemlerimiz yerine getirilinceye kadar açlık grevi eylemimizi sürdüreceğiz.**

Berxwedan: *Gazetemiz aracılığıyla dış kamuoyuna ve Kürdistanlı emekçilere iletmek istediğiniz bir mesajınız var mıdır?*

Eylemciler: Diyarbakır ve Eskişehir cezaevleri başta olmak üzere zindanlarda başlatılan ve bir isyana dönüşerek gelişen direnişlere sahip çıkmaya, ve bu alanda da Alman devletinin baskı, tutuklama ile sindirme politika ve uygulamalarına kaşı koymaya ve eylemimizi desteklemeye çağırıyor, devrimci dayanışma selamlarımızı iletiyoruz.

20 Şubat'ta başlayan açlık grevi 2 Mart tarihinden itibaren ölüm orucuna dönüştürüldü. Çok sayıda yurtsever Almanya'nın değişik alanlarından Bonn ölüm orucuna katılıyor.

Alman Yönetiminin Faşist Türk Devletiyle İşbirliğinin Yeni Bir Örneği Daha

Baştarafı 1. sayfada

Erbil adlı yurtseverleri tutukladı. Bunlardan sadece **Elif Engizek** ve 22 Şubat'ta Köln'de ayrıca gözaltına alınan 4 yurtsever serbest bırakıldı.

Alman polisi, baskınları **BKA (Federal Kriminal Dairesi)**, **BND (Federal İstihbarat Bürosu** ve **MAD (Askeri Koruma Bürosu)** ekiplerince gerçekleştirdi. Baskınlarda **Alman istihbaratıyla ortak çalışan Türk MİT görevlileri**' de yer aldılar.

Siyasal amaçlı ve yasal olmayan baskınlarda Alman Polisi, Türk polisini aratır bir vahşetle dernek ve evlerin kapılarını kırdı, yurtseverleri tartakladı, tehdit etti, yasal dernek evraklarına el koydu, bastığı ev ve derneklerin eşyalarını kullanılmaz hale getirdi ve dağıttı.

Tutuklanan yurtseverler ayrı ayrı cezaevlerine kondular. Hasan Hayri Güler, İbrahim Kadah, Salman Aslan, **Ossendorf**; Hüseyin Çelebi ve Ahmet Yüksel, **Wuppertal**; Ahmet Karadeniz, **Frankfurt**; Hasan Engizek, **Osnabrück**; Ali Saçak ve Bozan Öztürk, **Hannover**; Yasemin Gedik, **Essen** cezaevlerinde tutuklu bulunuyorlar.

Tutuklanan yurtseverler tek kişilik hücrelere konulup, diğer tutuklulardan tümüyle izole edilmiş durumdalar. Avukat tutma hakları önleniyor. Polis, avukatları tehdit ediyor. Avukatların, tutuklanan yurtseverleri savunmaları için **Alman Federal mahkemesinden** karar alıp bunu yerel otoritelere onaylatmaları gerekiyor. Tutuklu aileleri içinde benzer engeller yaratılıyor.

Tutuklanan yurtseverlerin çoğunluğu, Alman yönetiminin keyfi, siyasal ve hukuk tanımaz tutumunu protesto için açlık grevine gittiler. Durumu fenalaşan **Salman Aslan** hastaneye kaldırıldı.

Federal Başsavcı **Kurt Rebmann,** baskın ve tutuklamaları **Hasan Doğan** adlı **ajanın** açıklamalarına dayandırıyor. 15 Şubat'ta polise sığındığı ileri sürülen bu unsur sözde örgütten ayrıldığı için halk mahkemesinde yargılandığını söylüyor. Daha doğrusu Alman savcılığı bunları söyletiyor. Federal savcı, açıklamalarıyla yargılamadan önce tutuklu yurtseverleri mahkum etmek istiyor. **Rebmann,** tutuklu yurtseverleri anayasalarının 129/a maddesi olan **cinayet, cinayete teşebbüs, terörist bir örgüte üye olma ve kişi özgürlüklerini kısıtlama** suçlarıyla yargılamak istiyor. Savcı doğrudan PKK'ye terörist demekten çekinirken, ***"PKK etrafından terörist bir grup mevcut", "PKK, ERNK, Feyka-Kurdistan ve Hunerkom'un ardına gizleniyor"*** açıklamasında bulunuyor. Açık bir şekilde açıklamalarıyla çelişkiye düşüyor, bununla da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi öncü gücü PKK, ERNK ve Almanya'daki Kürdistanlı yurtseverlerin demokratik ve kültürel dernekleri olan Feyka-Kürdistan ile Hunerkom'u töhmet altında bırakıp yeni saldırıların hedefi haline getirmeyi amaçlıyor.

DİRENİŞE SAHİP ÇIKALIM

Savaş esirlerinin direnişinin politik boyutu

Tutukluların tümü politiktir. Onlar, Kürdistan halkını sömürgeci esaretten kurtarmak, insanca yaşamı ulus için yaratmak amacıyla savaşıyor ve bu yolda esir düşmüşlerdir. Haklı ve meşru bir dava için haksız ve insanlık suçu işleyen bir rejime karşı savaşıyorlar. Bu nedenle tutuklular, **özgürlük savaşçılarıdır**, sadece Kürdistan halkının kurtuluş öncüleri ve umutları değil, vahşi bir rejime karşı savaştıkları için insanlık içinde onur simgeleridirler.

Savaş esirleri, sıradan cezaevlerinde değil, dünyanın en gerici rejimlerinden faşist Türk sömürgeciliğinin zindanlarında kalmaktadırlar

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki zindanlarının ve oradaki uygulamaları dünyada örneği çok azdır. Diyarbakır askeri cezaevi, Türk egemenlik sisteminin karakterini yansıtan simgedir. Orada politik tutukluların kişiliğinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, Kürt halkına ve insanlığa kasdedilmektedir. Tutuklulara falaka ve her türlü fiziki işkence meşrudur. Savaş esirleri, düşünceleri ve tabiyetlerinden dolayı aylarca ölüm hücrelerine atılmakta, aç bırakılmakta, her türlü sağlık koşullarından, savunma yapmaktan, aileleri ile görüşmekten mahrum bırakılmakta, lağımlarda banyo yaptırılmakta, tecavüz edilmekte... Kısacası Diyarbakır askeri cezaevinde insanlık yoktur; ırkçılık, faşizm, vahşet ve soykırım vardır.

Direnişin zafer onuru PKK ve Kürdistan halkına ait

1980'le ulusal kurtuluşçuluğun, devrimciliğin en güçlü temsil alanı cezaevleri özellikle de Diyarbakır askeri cezaevi oldu. 1980'le yaşanan süreç; doğru ideoloji ve politika ile yalnış'ın, ihanetle direnişin, korkakla cesurun, insanla hayvanın ayrım süreci oldu. Ayrım en net ve keskin olarak Diyarbakır cezaevinde yaşandı. Diyarbakır askeri cezaevi Kürdistan ve Türkiye devriminin temsil edildiği ve yaşatıldığı alan oldu. **Doğru ideoloji-politikayı, direnişi, cesareti, insanlığı temsil eden PKK'li savaş esirleri oldu. ÖY, DDKD (Peşeng), Rızgari, vb. reformist güçler ihaneti, düşkünleşmeyi temsil ettiler.** İnsanların arasına çıkmaya hakkı olmayan ve olmayacak olan sözkonusu reformist güçlerin sefil 'liderlerinin' Diyarbakır'da temsil ettikleri, Kürdistan ve insanlık adına tam bir sefalettir.

PKK'li savaş esirleri 1980'den günümüze, zindan direnişlerine damgasını vurdular. Hem de ihanete, açlığa, dış dünyadan tecrite, işkenceye rağmen, zafer elde ettiler Direnişi, ihanete ve faşist-sömmürgeciliğe üstün kıldılar. Direnişin ve zaferin bedeli ağır oldu. Aralarında **Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ, Ferhat KURTAY** gibi değerli önder ve evlatlarını yitirdi Kürdistan halkı.

Kayıplar ne denli büyük olursa olsun, bunlar zaferin bedelleriydiler. Zindan direnişi, halkımızın umdunu yaşattı, ulusu sardı, dünya kamuoyuna yansıdı ve dünyanın dikkatlerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde topladı.

Diyarbakır zindan direnişi, 1980 tasfiyeciliğinin, dönekliğinin aşılmasının da temel gücü oldu. **Mazlum DOĞAN** ***"Gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır"*** emri ile direnişin bu anlam ve büyüklüğünü ifade ediyordu.

Suç üstü yakalanan Türk sömürgeciliği taktik değiştiriyor

15 Ağustos 1984 Atılımı ve ardından askeri ve siyasi olarak gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi her alanda Türk sömürgeciliğini teşhir etti ve geriletti. Silahlı siyasi mücadele cezaevlerindeki direnişi daha da güçlendirdi ve anlamlı kıldı. Öyle ki **direniş ve direnişte ölüm**, özgürlük savaşçıları için günlük olay ve devrime hizmet etmenin olağan işlemi oldu. Öyle ki PKK'nin direnişi karşısında faşist zulüm dozundan bir şey yitirmemesine rağmen eridi, ihanet yasası iflas etti, ihanetçilerin intiharları yoğunlaştı, Kürt küçük-burjuva milliyetçilerinin düşkünlük ve ihanetinin adı bile anılmaz oldu. Cezaevleri ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi uluslararası boyut kazandı, bu kurumlarda TC'nin uygulamaları ve politikası kınanarak teşhiri yoğunlaştı.

Türk sömürgeciliği özel savaşının bir parçası olarak zindanlardaki savaş esirleri üzerindeki politikasını da çeşitlendirdi. Savaş esirlerini Malatya, Aydın, Sinop, Eskişehir vb. özel tip cezaevlerine sürgün ederek, Diyarbakır'ı bir direniş merkezi olmaktan çıkarmayı hedefledi. Zindanlardaki koşulların değiştiği iddialarına rağmen, baskı, teslimiyet ve yıldırma politikası daha da çeşitlenerek sürdü.

Fakat PKK'li savaş esirleri, bir adım gerilemediler. Onlar M. Hayri DURMUŞ'un *"Ölsek de ideolojimizden vazgeçmeyiz"* parolasına göre hareket ediyorlardı. Savaş esirleri bir volkanın kıvılcımı gibi sürgün edildikleri her cezaevinde direniş odağı oldular. Diyarbakır bir iken sayısı ona, yirmiye çıktı.



8 Şubat direnişinin ortaya çıkardığı gerçekler

8 Şubat direnişi ne ilk ne de son direniştir. Direniş, siyasaldır. Direniş, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkına açtığı savaşa karşı başlatılmıştır. Son ırkçı idam cezaları önemli bir gerekçe olmuştur. Savaş esirleri, Türk devletinin askeri, siyasal hazırlıklarını izleyerek ve de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin siyasal ve örgütsel gelişim düzeyine denk düşecek şekilde direnişe başlamışlardır. Doğal olarak direniş cezaevleri ile ilgili birtakım **iyileştirmeleri de** hedeflemiş ama, asıl olarak faşist Türk sömürgeciliğini teşhire ve halkımızla öncü güçlerine yönelik imha planlarını açığa çıkarmaya yönelik olmuştur.

Direniş yine şehidini vermiş, ama haklarını almıştır. Burjuva basını ve Türk devleti direnişin amacını saptırmakta, direnişin sadece birtakım iyileştirmeleri hedeflediğini, bunların da karşılandığını söylemekte, bununla da insan haklarına sözde 'saygılı' olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

Direnişin asıl zaferi, TC faşizmini teşhir etme gücüdür. Direniş bir anda tüm toplumun dikkatlerini üzerinde toplayan ve toplumu hareketlendiren odak haline gelmiştir. 8 Şubat direnişinin en önemli gerçeği budur.

TC, sözde hak vermekte, diğer yandan apartopar savaş esirlerini dağıtmaktadır. Son idam kararlarının ardından 14 hükümlü, Diyarbakır sivil cezaevine aktarıldı. Çok sayıda tutuklu da Türkiye cezaevlerine dağıtıldı. Eskişehir cezaevinde olanlara bakılınca TC bir elle vermekte iki elle almaktadır. TC, insanlıkla dalga geçmekte, büyük bir ikiyüzlülük sergilemektedir. PKK'li savaş esirlerini dağıtıp, üzerlerinde baskı ve sindirme politikasını çeşitlendirerek amacına ulaşmayı hedeflemektedir.

Görev ne olmalıdır

Özgürlük meşalesi savaş esirlerimiz, onurumuz ve gelecek güvencemizdirler. Onlar halklarının kurtuluşu uğruna ölüme severek gitmektedirler. Onlar ölüme giderken bize direniş mesajı vermektedirler. Bizden başka bir karşılık beklemiyorlar.

Şimdiye değin olduğu gibi, onlara sahip çıkalım, direnişlerini destekleyelim, emirlerini yerine getirelim. Maddi ve manevi yardım yapalım. Para, elbise, ve mektup gönderelim. Onlarla ilişki kuralım. Onlar kadar baskıya maruz kalan aile ve yakınlarına yardımcı olalım. Aileleri için maddi ve manevi esin kaynağı olalım.

Savaş esirleri, bir siyasal davanın neferleridirler. Onlar, faşist-sömürgeciliğe, emperyalizme, ihanete, düşkünleşmeye, korkaklığa lanet okudular. Biz de lanet yağdıralım. Zindanlarda sömürgecilere ihbarcılık ve işkencecilik yapan dışardaki reformistlere aramızda yer bırakmayalım, konuşma hakkı vermeyelim.

Geniş kesimleri, savaş esirleri ile dayanışma hareketi içinde toplayalım. İlerici insanlığın desteğini sağlayalım. **Savaş esirleri ve aileleriyle dayanışma hareketinin örgütlü gelişimi içinde yerimizi alalım.**

Onlara layık olmak, can verdikleri siyasal davalarının zaferini sağlamaktan geçer. Onlar, Kürdistan Bağımsızlık Savaşının onur ve öncü savaşçılarıdırlar. Zindanları ancak Kürdistan'ı kurtarmakla tümüyle boşaltabiliriz. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı halkımızın özgürlüğü için maddi ve manevi gücümüzü ERNK'nin saflarında birleştirelim. Bu, savaş esirlerinin ve şehitlerinin hepimize emridir.

Sağmalcılar'da 148 tutuklunun cezaevi koşullarının iyileştirilmesi için ve siyasi baskılara karşı yaptıkları açlık grevi bir ayını doldurdu.

İzmir-Buca cezaevinde ise tutukluların açlık grevi devam ediyor.

Eskişehir cezaevinden alınan son haberlere göre direniş daha da gelişiyor. Tutuklu ailelerinin İnsan Hakları Derneği ile beraber Ankara'da başlattıkları girişimler ve açlık grevleri hükümet nezdinde sonuç vermedi. Fakat toplumu etkilemeye devam ediyor. İstanbul'a geçen tutuklu aileleri İnsan Hakları Derneği'nde başlattıkları açlık grevi güçlü bir dayanışma hareketi yaratıyor.

Yeterki memleketimde öleyim
Orada gömüleyim toprağa
Eriyeyim, dağılayım
Yeniden çıkayım yeryüzüne
Çiçek olarak,
çimen olarak

Eskişehir Cezaevi Direnişinde Yeni Gelişme

Eskişehir E-tipi cezaevinde çoğunluğu PKK'li olan direnişçi devrimciler, toplatılıyor. Sömürgeciler Diyarbakır askeri cezaevini dağıtmak için bu yola başvuruyor. Eskişehir'e sürülen PKK'li önder savaş esirleri arasında **Rıza Altun** ve **Muzaffer Ayata** da var. Bu nedenle tutuklulara yönelik çok çeşitli baskı, yıldırma ve eritme politikası uygulanıyor. Tek tip elbise, kemalist eğitim, hücre cezası, görüş yasağı, işkence bu uygulamaların başlıcaları.

Sömürgeciler ısrarla gizlemelerine rağmen, Eskişehir cezaevindeki baskılar topluma ve basına yansıyor.

Eskişehir cezaevinin diğer bir gerçeği, savaş esirlerinin sürdürdüğü kararlı direniştir. Özellikle PKK'li savaş esirlerinin gelişiyle direniş daha da güçlenip, kararlılaştı. Öyle ki, **Rıza Altun** aylarca hücrede tutuldu, ailesi ile görüştürülmedi. Halen de sağlıklı haber alınmış değil.

8 Şubat'ta Diyarbakır'da direniş kararı verildiğin de ilk cevabı veren Eskişehir cezaevindeki savaş esirleri oldu. Baştan beri tek tip elbise giymeyi reddeden tutuklular, sömürgeci uygulamaları protestoya başladılar. Askeri birlikler, tutuklulara saldırarak direnişi kırmak istedi. Çıkan çatışmada yaralılar oldu.

Hükümet yetkililerinin açıklamalarına rağmen, Eskişehir'de baskı sürdü. Direniş ise boyutlandı.

Son olarak cezaevi gardiyanları tutuklulardan yana tavır koyarak, işi durdurdular. Gardiyanlara toptan işten çektirildi. Askeri birlikler tekrar koğuşlara dalarak tutuklulara saldırdılar. Askerler battaniyeleri yakarak tutukluları sindirmek istediler. Direniş çatışmaya dönüştü. Kama, silah ve dipçiklerin kullanıldığı saldırıda, 10 tutuklu ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılan ağır yaralı savaş esirlerinin çoğu PKK'li. Bunlardan adlarını öğrenebildiklerimiz **Mahmut Aktaş, Hasan Şerik**'ten başka **iki Siverekli** savaş esiri var.

Tutuklu yakınları Eskişehir'de başlatıp ara verdikleri açlık grevini Ankara'da meclis önünde sürdürmeye başladılar. Büyük bir kitle olan direnişçi ailelerinin eylemini **Tayad'ta** destekliyor

Sömürgeciler Köy Yıkmaya Devam Ediyor

ARGK savaşçılarının ailesine yapılmayan yok. Çocukları ve yakınları savaşçı diye aileler, milisliğe ve ihbarcılığa koşuluyor, tutuklanıyor, ekonomik faaliyetleri önleniyor, ya da göç ettiriliyorlar. En fazla tekrarlanan uygulama ise ev yıkmalar. Sömürgeciler bu uygulama ile, aileleri çökertmek ve halkı pasifize etmeyi amaçlıyor.

Böylesi bir vahşet örneği son olarak Silvan'da tekrarlandı. Konuyla ilgili olarak olay yerinden elimize geçen mektup şöyle:

"Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı bir köyde çocukları savaşçı oldukları ve uzun süreden beri arandığı halde bulunmadıkları ya da haber alınamadığı gerekçesiyle 2 ailenin evlerinin dözerle yıkılmış olması, halktan büyük tepki yarattı. Evleri yıkılan aileler üzerinde ihbarlar olduğunu, köyün dışından bu evlerin içine tünel kazıldığını ve çocuklarının gelip-gittiğini söyleyen düşman, bu asılsız ihbarlar doğrultusunda her iki evi de yerle bir etmiştir. Aileler köydeki ve civardaki akrabalarının yanına sığınmışlardır. Sömürgecilerin bu vahşeti köylülerin tepkisi ile karşılanmış, askerlerle köylüler arasında gerginlik çıkmış, bu nedenle de çok sayıda köylü tutuklanmıştır."

Birecik Cezaevine saldırı düzenlendi

Birecik cezaevine Şubat ortalarında bir saldırı düzenlendi. Gece saat 11 sıralarında yapılan saldırı ile başlayan çatışma sabaha kadar sürdü. Silah sesleri bir anda bütün kazayı sardı. Sömürgeciler, Birecik'ten geçen Urfa-Antep karayolunu trafiğe kapadılar. Yoğun aramalar yapıldı. Sömürgeciler olayı gizlemeye ve askerler arasında yanlış paroladan kaynaklanan bir çatışma olduğunu ve iki askerin yaralandığını açıkladılar.

Urfa'nın Halfeti ve Siverek ilçelerinde de ARGK'nin çalışmaları yoğunlaşmış bulunmaktadır. Daha küçük birimlerle oldukça gizli yürütülen ulusal kurtuluş çalışmaları büyük bir toplarlanmaya yol açtı. Halfeti'den ARGK'ye katılımlar arttı. Eylemin ve siyasal çalışmanın halkta yarattığı etkiyi kırmak için Birecik ve Halfeti'de operasyonlarını yoğunlaştıran sömürgeci ordu birlikleri başarısız kalmakta.

Sömürgeci Ordu Botan'a Taşınıyor

Düşmanın yoğun hazırlıkları ve ek tedbirler ile önlemleri hummalı bir şekilde sürüyor. Diyarbakır şehir merkezinden başlayarak denetim sıkılaştırılmış bulunuyor. Batman üzeri trenle Siirt yönüne doğru vagonlar dolusu askeri malzeme taşınıyor. Son ithal edilen arazi araçları, kurşun geçirmez devriye araçları ve karda hareket eden patentli araçlar bunlar arasında.

Sevkiyatta askeri birlikler de dahil. Bu durumun halkın gözleri önünde olması, sömürge Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun "Mart ayında eylemlerin artacağını özellikle Siirt üzerinde çatışmaların yoğunlaşacağı" açıklamasına götürdü.

Kısaca baharın yaklaşmasıyla beraber düşman kamptaki panik artmış bulunuyor. Gelişmelerin odağında bu panik daha iyi görülüyor. Düşman personel açığını zorakî köy korucuları ile kapatmak istiyor. Durmadan gezen, personele moral toplantıları düzenleyen ve üstüste maddi teşvikleri artıran Hayri Kozakçıoğlu'nun bu faaliyetleri, baharda ulusal kurtuluş atılımını önlemek için Türk ordusunun yoğun hazırlıklara girdiğini ve derin bir çıkmazı yaşadığını gösteriyor.



Doğubeyazıt'ta Katliam
3 Köylü ölü, 1 yaralı

7.2.1988 tarihinde Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Yaygınyurt (Zorava) köyünde bir jandarma binbaşısı ve sorumluluğundaki askerler bir eve yaptıkları baskında 4 kardeşten 3'ünü öldürdüler, birini de ağır şekilde yaraladılar.

Bundan sorumlu jandarma binbaşısı, öldürme olayına, 4 kardeşin kaçakçı olduğu şeklinde basit bir gerekçe göstermiştir. Fakat bunu dahi ispatlayamamıştır.

Doğubeyazıt hastanesine götürülen cesetler için otopsi raporu istendi. Öldürülenlerin yakınlarının bu istemi reddedilerek verilmedi. Bunun üzerine yöre halkı hastane önünde toplanarak bu duruma büyük tepki gösterdi. Kalbalıktan bazıları TC'ye küfürler savurarak, "Bunun hesabını soracağız" şeklinde kinlerini dile getirdiler.

Bu olayda öldürülen ve yaralanan kardeşlerin **Sakan** aşiretine mensup olduğu söylenmektedir. Zaten daha önce bir dergide (2000'e Doğru) yer alan devletin gizli raporlarına göre, Sakan aşireti Kürtçü hareketleri destekleyen bir aşiret olarak gösteriliyor.

EKONOMIK BUNALIM:
Türkiye'de Yaşam Felç

Enflasyon, dış borçlar ve artan zamlar, Türkiye'deki yaşamı çekilmez hale getirmiştir. Ekonomik krizin yol açtığı toplumsal bunalım derinleşmektedir. Ekonomide, faşist Türk sömürgeciliğin geleceği karanlık bir tablo çizmektedir. Bu konuda, 15 Şubat 1988 tarihli Cumhuriyet gazetesinde, "Ekonomik bunalım" başlıklı yazıda ekonomik veriler şöyle sıralanmaktadır:

"Devlet İstatistik Enstitüsü'ne göre Ocak ayında yıllık enflasyon oranı yüzde 55-60 arasındadır. 1987'de aynı oran yüzde 23,5-30 arasındaydı. Demek ki, geçen yıla göre yıllık enflasyon ikiye katlanmıştır."

"Ocak 1988 enflasyonu yüzde 6-6,9 olmuştur. Geçen yıl Ocak ayında ise bu oran yüzde 2,9-3,6 idi. Bu oran da 1987'ye göre ikiye katlanmıştır." denilmekte ve *"Zamlar çok çarpıcı ve tehlikeli bir sıçrama yapmıştır; fiyat artışları katlanmış, sonuçta yüzde 100'ü de aşan bir enflasyon temposuna girilmiştir"* diye devam edilmektedir.

"Toplam dış borç 37 milyar dolardır. Yalnız bu yıl sonuna değin, ana para ve faiz olarak ödenmesi gereken miktar tam 7 milyar 265 milyon doları bulmaktadır" diye yazısına devam etmektedir aynı sayılı "Cumhuriyet" gazetesi.

"Yeme, içme, giyme" başlığıyla, 17 Şubat 1988 tarihli "Hürriyet" gazetesinde, 1988 yılı mali bütçe kanun tasarısı, ekonomik uzmanlarca sert eleştirilmekte ve yol açacağı sonuçlar vahim bir tarzda şöyle değerlendirilmektedir:

"Bütçe ile toplumun tüketimin azaltılması, böylece azaltılan tüketimden arta kalan daha büyük miktarda malın yurt dışına satılması anlamına gelir. Bu da dar gelirlinin lokmasından biraz daha kısılarak gerçekleştirilecek."

Aynı gazetenin, "Bu nasıl devlet bütçesi?" başlığıyla verdiği yorum yazısında, 1988 yılı mali bütçe karar tasarısı karamsarca değerlendirilmektedir: *"Yüzde 33 enflasyonu hedefleyen 1988 bütçesi, ne fiyat istikrarını sağlayacak, ne de büyümeye yardımcı olacak niteliktedir."*

1988 yılının ilk ayı içerisinde başlayan ve aralıksız devam eden zamlar karşısında, piyasa çevreleri de şaşkınlıkla ekonomik tabloda değişiklikleri izlemektedir. 3 Şubat 1988 tarihli "Hürriyet" gazetesinde, "Piyasaya zam yağdı" başlığıyla yayınlanan yazıda, *"İğneden ipliğe, tüm mallara yapılan zamlar, yılbaşında verilen ücret zamlarının üçte birini şimdiden eritti. Vatandaşların alım gücü giderek daralıyor. Talepteki gerilemeye karşın, zamlar tüm hızıyla sürüyor. Piyasada mal var, ama para yok. Bu da, ekonominin tehlikeli bir gidişat içind olduğunu gösteriyor"* diye, piyasa çevrelerinin görüşlerine yer veriyor ve ardından;

"Zamlar sürerse, piyasanın satış krizine girmesi kaçınılmaz olacak. Vatandaşların alım gücü kalmadığından, mecburi ihtiyacı olan malları almakta çok zorlanıyor" diyor ve TÜSAD başkanının görüşlerine yer veriyor.

Son yürürlüğe giren zamlara ilişkin aynı yazıda: *"Beyaz eşya fiyatları yüzde 8 ile 15 arasında, bilgisayar yüzde 17 ile 25 arasında, deterjan yüzde 25 ile 40 arasında, sıvı sağ yüzde 15,4, helva yüzde 9,3, pirinç yüzde 12,5 zamlanmış, yine odunun tonu 70 bin liraya, kömürün tonu 45-55 bin liraya ulaşmıştır."* diye yazıyor.

Aynı konuda, 1 Şubat 1988 tarihli "Cumhuriyet" gazetesi, "Mutfaktaki yangın büyüyor" başlığıyla verdiği haberde, *"Aylık mutfak harcaması geçen ay yüzde 5,2'lik bir artışla 172.530 liraya çıktı. Ocak 1987-Ocak 1988 yıllık artışı da yüzde 54,7 oldu. Geçen ay harcama içinde alınan 22 üründen 13'ünün fiyatı yüzde 3-33 arasında artış gösterdi. En çok un, margarin, patates, soğan, süt ve makarnanın fiyatları yükseldi"* diyor ve ekonomideki son durumları izah ediyor.



Türkiye'deki ekonomik çıkmaz, tam bir toplumsal kaosa dönüşmüştür. Sömürgeci rejimce uygulanan ekonomik model, halk kitlelerinin tam bir sefalete sürüklenmesini, küçük ve orta üretimin iflasının sürekleştirilmesini ve işbirlikçi tekelci çevrelerin vurgunlar vurmasını beraberinde hızlandırmıştır. Her zamankinden daha çok toplumsal bir devrim için koşullar olgunlaşmasına rağmen, öncüsüz ve örgütsüz olan ve rejimce de sefalete boğulan Türkiye halkının yaşamının çekilmezliğini, yine sömürgeci basından vereceğiz birkaç örnekte görmek mümkündür.

22 Ocak 1988 Günaydın gazetesinde, "İşsizlik Bunalımı" başlığıyla verdiği yazıda: *"Altı aydır iş bulamayan Hukuk fakültesi öğrencisi genç, çıldırdı. Kayınvaldesini öldürüp, karısı ile kayınpederini de ağır yaraladı...*

Uzun süreden beri işsiz olan Ramazan Levent Yücel, kendini boğaz köprüsünden atarak canına kıydı" biçimindeki olaylara yer vermektedir.

2 Şubat 1988 tarihli Milliyet gazetesi, "Açız, diye bağıran işçiye göz altı" başlığıyla verdiği haberde, Kayseri'de Taner Erdoğan isimli bir işçi, "açım, derdimize çare bulamazsanız ailemin hepsini yakacağım" diyerek kendini bakanların önüne attığını ve bu hareketinden dolayı göz altına alındığını belirtmektedir.

4 Şubat 1988 tarihli Hürriyet gazetesinde; "Yürek Yakan Tablo" başlığıyla verdiği haberde, 8 ile 5 yaşındaki iki kız çocuğunun aile geçimine katkıda bulunmak için sokaklara atılan çürük sebze ve meyveleri toplayarak evlerine götürüp yaşamlarını sürdürdüklerini açıklamaktadır. İki kız çocuğu "paramız olmadığı için pazarda istediğimiz meyve ve sebzeyi alamıyoruz. Çürük diye atılanları bir torbaya koyup evimize gö-

Devamı 21. sayfada

Baştarafı 1.sayfada

Alman Yönetimi İnsanlık Suçu İşliyor



Alman devleti, faşist Türk sömürgeciliğinin en büyük destekçisi

Alman ve Türk burjuvalarının işbirliği 1850'lere dayanır. İşbirliği tarihsel, ideolojik, ekonomik, politik ve askeridir. Bu kirli tarihin ve işbirliğinin insanlık için yarattığı tahribatı biliyoruz. **1914-18 Birinci Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı'**nda ölen 10 milyon insanın en büyük katilleri Alman ve Türk hakim sınıflarıdır.

Günümüzde NATO içinde Türk devletinin korunması ve donatılması görevini, Alman devleti üstlenmiştir. Alman devleti, Türk devletini siyasal ve ekonomik yönden destekliyor, Türk ordusunu eğitiyor ve donatıyor. Askeri yardımları ise çoğunlukla hibe olarak veriyor. Alman devleti, Türk 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesinin arkasındaki başlıca temel güçlerden biridir. Alman devletinin Türk faşist burjuvazisi ile bu işbirliği tarihsel nedenlere, güncel ekonomik ve siyasal çıkarlara dayanmaktadır.

Alman devleti, Kürdistan halkı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlık yapıyor

Almanya'da 400.000 civarında Kürt var. Bunların önemli bir kesimi emekçi, diğer bir kesimi ise politik mültecidir. Sözde bir hukuk devleti olan, halkların haklarına saygılı olan Alman devleti, Türk devletiyle işbirliğinden dolayı, kendi ülkesindeki Kürtlerin bırakalım siyasal taleplerini, sosyal ve kültürel taleplerini dahi tanımıyor. Türk devletinden daha çok Kürtlerin siyasal, kültürel asimilasyonuna hız veriyor. Alman yönetimi, Kürt kitleleri arasındaki mezhep ve yerel ayrımları çok belirgin olarak asimilasyon ve yozlaştırma politikasına araç yapıyor. Maddi dürtü, siyasal baskıyı ve Kürt kitlesinin politik-ekonomik zorluklarını kullanıyor. Alman yönetimi bu çirkin politikasını çeşitli dinsel ve demokratik görünümlü kurumlarıyla yapıyor, ama her yönüyle bu kurumların ardında devletin gölgesi seçiliyor.

Alman devletinin Kürdistan halkına yönelik suçu daha büyük ve daha belirgindir. Alman devleti, doğrudan Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesine karşı çıkıyor. Politikasını net koyuyor: **Kürt halkı için bağımsızlığa hayır, dar bir kültürel özerkliğe evet.** Bunu resmi devlet politikası olarak parlamentosunda, ordu dergilerinde, çeşitli toplantılarında açık dile getiriyor.

Dile getirmekle kalmıyor, yine açık olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etme rolünü yerine getiriyor. Bugün **KOMKAR'**ın ardındaki temel güç Alman devletidir. **Dev-Yol** hareketini tasfiye etmeye çalışan **Hamburg Göçmen Grubu'**nun ardındaki güçler yine Alman devletinin himayesindeki politik Alman güçleri olmuştur.

Alman yönetimi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik tasfiyeci faaliyetlerini doğrudan PKK'ye yöneltti. 1981-83 tasfiyeciliğini destekleyen yine aynı güçler oldu.

15 Ağustos 1984'le Alman yönetimi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik saldırılarını arttırdı. Diğer yandan Türk ordusunun donanımına **ve eğitimine ağırlık verdi**. GSG-9'lar bunun somut örneğidir.

İşbirliği istihbarat ve polis operasyonları alanlarında derinleşti. Alman emniyetinin içinde 1970'lerden beri Türk MİT'inin varlığı somuttur. Öyle ki Köln emniyet amirliğinde faşist MHP'yi örgütleyenler dahi mevcuttur. Yine Alman emniyetinin güdümünde bir kısım Alman basınının Türk devletine çalıştığı aşikardır. Türk konsolosluklarının MİT yuvası oldukları, Alman tekelleriyle içli dışlı oldukları, tüm bu karışık mekanizmanın Kürdistan halkına karşı insanlık dışı suçlar için kullanıldığı artık çok iyi bilinmektedir.

Alman yönetimi, faşist Türk devletine o kadar destek verdi ki, Alman polisi doğrudan Türk MİT'yle ortak komplolara giriyor.

Örnekleri var: 1986'da Olof Palme cinayeti ardından PKK ve Kürdistan halkına karşı geliştirilen teşhir ve propaganda kampanyasında Alman yönetimi, savcısı, polisi, TV'si ve basınıyla üzerine düşeni yaptı. Ardından **1986 Ağustos'unda Hamburg'**da Faruk Bozkurt adlı yurtsever gencin etrafında PKK ve ERNK'ye komplo örüldü. Bu komplo iflas etti. Türk faşizminin en fazla zorlandığı bir dönemde Alman polisi **1987 Temmuz-Ağustos** aylarında saldırılarda bulundu. Alman devleti, her saldırı ardından yoğun bir teşhir kampanyası geliştirerek PKK ve ERNK'yi töhmet altında bırakmayı, yurtseverleri sindirmeyi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin artan saygınlığını zedelemeyi hedefledi.

Her defasında Alman savcıları, hukukları ile çelişkiye düştüler. Her defasında yönelimlerinin, faşizme kan veren siyasal amaçlı komplolar olduğu ortaya çıktı.

Son saldırılarda, Türk faşizmiyle işbirliği daha somut

Alman savcılığı, önceki baskınlarda olduğu gibi yine birtakım sahte gerekçeler bularak saldırılarını başlatmıştır. **Savcı Kurt Rebmann** şimdi de Hasan Doğan (İrfan) adlı bir ajan-provokatör bulmuştur. Alman burjuvazisi, ajan-provokatör kullanmada çok ustadır. Bu piyonun açıklamalarına göre güya "PKK, Köln'de halk mahkemesi kurmuş", amaçları "PKK içindeki bu terörist grubu açığa çıkarmakmış."

Federal Başsavcı çok açık olarak, Türk MİT'inin komplo örneklerini tekrarlıyor. **Bir uşak bulunuyor, birtakım çıkarlar tanınıyor, istenen tarzda konuşturuluyor,** polise bağlı kalemşörler harekete geçiriliyor, hedeflenen ise bir halk, yasal örgütleri, bağımsızlık mücadelesi ve öncü örgütleri oluyor.

Federal Başsavcı Rebbman, baştan büyük çelişkiyi yaşıyor. PKK'ye terörist demiyor, ama tümüyle PKK ve ERNK'yi hedefliyor. Tüm yurtsever Kürdistanlıları hedefliyor.

Örnekleri çok belirgin. Köln Kurdistan-Komite, 15 Şubat'ta basılıyor. Basılma gerekçesi bir ajanın ifadeleri. Ama Komite'ye bildirilen arama ruhsatnamesi 5 Şubat tarihli. Gerek komite, gerekse diğer işyeri ve evlere baskın yapan polis, normal girebileceği yerlere kapıları kırarak girmiş, tüm eşyaları dağıtmış ve yasal dernek belgelerine el koymuştur. Yine gerekçesiz onaltı yurtseveri tutuklamış, aramalarda Türk MİT görevlileri bulunmuş, aramalar ve gözaltına almalar sırasında yurtseverler tehdit edilmiş ve tartaklanmışlardır.

Federal Alman Başsavcısı, çok sakıncalı ve ciddi açıklamalar da yapmıştır. **Savcı Rebmann,** "yakalanan yurtseverler 'halk mahkemesi' sorumluları" suçlamasında bulunmuş, yasal **Feyka-Kurdistan** ve kültür örgütü olan **Hunerkom'**u tehdit etmiştir.

Savcılık, Türk MİT'inin yöntemiyle yurtseverlere devlete sığınma çağrısı da yapmakta. Karşılığı para ve sefahat. Aksi durumda tutuklama ve Türkiye'ye geri yollama tehditi. Baskına uğrayan çoğu yurtsevere bu parayla ve tehditle ajanlık ve muhbirlik teklif edilmektedir.

Savcılığın hukuk anlayışı da ilginç. Savcılık, hangi suçla yargılandıklarını bilmeyen insanları mahkum ediyor. Türk MİT'i, Komkar ve bir muhbirin ihbar raporlarına dayanıyor. Yurtseverlerin savunmalarını üstlenmesinler diye avukatları tehdit ediyor. Alman gazetelerine gelişmeleri yazmamaları için baskı yapılıyor. Tutuklu yurtseverlere, **"Baader-Meinhof'**un başına getirdiklerimizi unutmayın" tehditleri yapılıyor. Bonn'da sürdürülen ölüm orucuna müdahale ediliyor, mahkeme kararına rağmen çadır verilmiyor, yurtseverlerin demokratik eylemlerinin üstüne polis yollanıyor.

Alman yönetimi, Alman halkının onuruyla oynuyor

Alman yönetimi ve savcılığı, uygulamalarıyla kendi hukuk yasalarını çiğniyor. Avukatların savunma hakkını, basın ve gösteri özgürlüğünü kısıtlıyor. Tekellerin çıkarı uğruna, faşist bir rejimle işbirliği yapıyor. Alman yönetimi, Türk ordusunu donatarak Kürt halkının kanına giriyor. Kürt halkına acı ve kan kusturan silahların çoğu Alman tekellerinin ürünleridir. Türk ordusu, bu destekten cesaretleniyor ve daha büyük katliamlara hazırlanıyor.

Alman savcılığı, insan özgürlüğüne o kadar saygılıysa neden bir halkın göz göre göre öldürülmesine seyirci oluyor. Köln'de kendi siyasal ve komplocu düşüncelerinin ürünü olan **"halk mahkemesinin"** sanıklarını araştırıp bulacağına, neden bütün dünyanın gözleri önünde cereyan eden Diyarbakır soykırım mahkemelerini, Alman silahlarıyla Kürt köylerinin nasıl bombalandığını araştırmıyor? Suçsuz yere yurtseverleri tutuklayacağına, neden Alman yönetiminin Türk faşizmiyle kirli alışverişini açığa çıkarmıyor. Alman savcılığı, Kürt halkının nasıl imha edildiğini dile getiren çeşitli uluslararası komisyon raporlarından habersiz midir?.. Daha önce Kürdistan yurtseverlerine yapılan saldırıların Türk faşizminin işbirliği ile gerçekleştirildiğini, bunun açığa çıktığını bilmiyor mu?

Peki, Alman yönetimi tüm yaptıklarıyla insanlık suçu işlemiyor mu? Asıl yargılanması gerekenlerin Türk faşizmi ve onu destekleyenler olduğu ortada değil midir? Alman savcılığı, açıklama ve uygulamalarıyla Alman halkının değil, Bavyera faşist Alman silah tüccarlarının çıkarlarını dile getirmiyor mu? Her açıklaması ve uygulamasıyla cebinin kan lekeli parayla doldurulduğunu savcı açıklayabilir mi? Alman polisinin kapı kırma geleneği nereden geliyor? Alman savcısı, Köln ve diğer Alman şehirlerinde açık faaliyet yürüten ve ortak operasyonlara girişen Türk MİT'inin varlığını, Alman halkına nasıl izah edecek? Yurtseverleri muhbirliğe zorlama ve Türkiye'ye teslim etmekle tehdit etmek ne anlama gelmektedir?

Kürt halkı, varlığı ve mücadelesine yönelen hiçbir saldırının altında kalmayacaktır

Otuz milyonluk köle bir halkız. Köleliğimizin bilincindeyiz. Ve bundan kurtulmanın isyanını yaşıyoruz. Davamız, sosyalizmin ve tüm insanlığın davasıdır. Bundan daha da güç alıyoruz. Bize halk olarak yönelen her saldırının karşısında bu güçle ve bu bilinçle karşı koyacağız.

Yaptıklarımız, davamızın karakterinden dolayı hiçbir halkın çıkarına ve hukukuna aykırı değildir ve olamaz. Bu nedenle kimseye hesap vermeyiz. Kimse de halk olarak bizden hesap soramaz. İkide bir hukuklarını çiğnediğimiz gerekçesiyle tutuklanmanın, teşhir edilmenin ve sürgün edilmenin anlamını biliyoruz. Biz Alman halkının çıkarlarını yansıtan hiçbir ihlalin sahibi değiliz ve olamayız da. Ancak hiçbir şekilde silah tekellerinin çıkarlarının ifadesi olan yasalara tabi olmamız da beklenmemeli.

Tek bir ferdimize yönelse dahi, var olan saldırıların siyasi olduğunu, doğrudan halk varlığımızı, mücadelemizi ve öncü güçlerimizi hedeflediğini biliyoruz. Alman savcılığı, ajan-provokatör bulmada ustadır. Her zaman bir yenisini bulabilir. Bu onların ahlak anlayışına ait bir sorundur.

Saldırılardan yılacağımız bekleniyorsa bu tarihi bir yanılgıdır. Tarih, haklının yanındadır. Biz, halk olarak haklıyız. Cezaevinde, mahkemede ve her yerde siyasal komplolara karşı duracak ve aşacağız. Kimse Türk faşizmi adına bizi yargılayamaz. Artık hesap soran ve yargılayan biziz.

Taleplerimiz Alman halkınadır: Adınıza insanlık suçu işlenmesine izin vermeyiniz. Kürt yurtseverlerine, işyerlerine, derneklerine ve öncü güçleri olan PKK ile ERNK'ye olan saldırıların karşısında durunuz. Tutuklanan yurtseverlerin derhal serbest bırakılması için gelişen demokratik direniş kampanyasına destek olun. Faşist Türk rejiminin desteklenmesinin karşısında durunuz.

Devrimcisi, basını ve yurtseveriyle birlikte, Kürt halkı olarak, komplocuları teşhir edecek, halk çıkarlarımızı mutlaka üstün kılacağız.

KÜRDİSTANLI YURTSEVERLERİN AVRUPA'DA BAŞLATTIKLARI EYLEMLER DEVAM EDİYOR

Diyarbakır Askeri Mahkemesinde yargılanan 20 savaş esirine idam ve 13'üne de verilen ömür boyu hapis cezası ardından Diyarbakır askeri ve sivil cezaevleri başta olmak üzere Aydın, Mersin, Sağmalcılar ve Eskişehir'de tutuklu ve tutuklu aileleri direnişe geçerek, faşist Türk sömürgecilerinin uygulamalarını protesto eylemlerini başlattılar. Savaş esirlerinin ve ailelerinin başlattıkları ve büyük oranda başarıya ulaşan direniş, Avrupa alanında bulunan Kürdistanlı yurtseverlerin yaygın eylemleriyle desteklendi. Dayanışma eylemleri; açlık grevleri, basın toplantıları, basın açıklamaları, yaygın bildiri dağıtımı ve afişlemeler şeklinde gerçekleştirildi. Kürdistanlı yurtseverlerin bu amaçla başlattıkları eylemler, Federal Alman yönetiminin Kürt devrimci ve yurtseverlerine yönelik tutuklama ve operasyonları nedeniyle TC ve Federal Alman yönetiminin Kürdistan halkı üzerindeki uygulamalarını protesto eylemlerine dönüştü.

ALMANYA

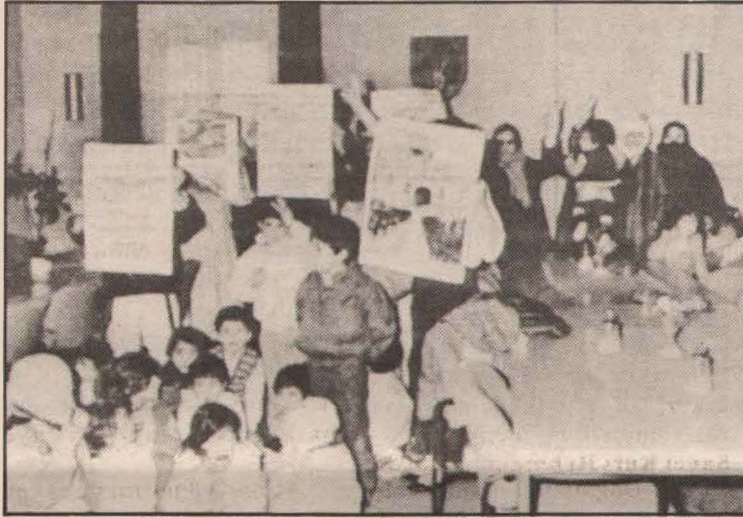
Bielefeld: 11 Şubat tarihinde, 60 kişilik bir ERNK kitlesi Diyarbakır, Eskişehir cezaevlerinde direnen savaş esirlerini desteklemek ve idam cezalarını protesto etmek amacıyla Bielefeld SPD parti bürosunu işgal etti. Bürodaki görevlilerin ve ERNK-Bielefeld Eylem Komitesi'nin tüm dayatmalarına rağmen basın güçleri eylem alanına gelmedi. Bunun üzerine SPD Bielefeld bürosu, çeşitli haber ajanslarına teleks ile bir basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında; verilen idamlara karşı çıkıldığını, tarafsız bir komisyonun cezaevlerinde araştırma yapması için parti olarak çalışacaklarını açıkladılar. Eylem Bielefeld'deki demokratik çevrelerce desteklenerek sonuçlandı.

Stuttgart: Aynı amaçla 50'yi aşkın ERNK taraftarı yurtsever, 11 Şubat tarihinde Stuttgart SPD binasını işgal etti. Bir saat kadar devam eden işgal eyleminde, SPD Stuttgart parti bürosu, Türkiye büyükelçiliğine, idamları protesto eden bir açıklama gönderdi. DPA, Stuttgarter Zeitung ve Bild gazeteleri aracılığıyla işgal eyleminin nedenleri açıklandı. Eylemcilerin taleplerinin yerine getirilmesiyle eylem başarıyla sonuçlandı.

Bremen: 15 Şubat tarihinde Bremen SPD binası, 30'u aşkın Kürdistanlı yurtsever tarafından 1,5 saat süreyle işgal edildi. Yurtseverlerin taleri şunlar oldu:

1- Diyarbakır PKK ana davasında verilen 20 idam ve 13 ömür boyu hapis cezasının kaldırılması. 2- Cezaevlerinde savaş esirlerinin ve ailelerinin başlattıkları direnişin desteklenmesi. 3- "Kış-88 Tatbikatı" adı altında Kürdistan halkına karşı savaş manevralarına karşı çıkılması. 4- Kürdistan köylerinin bombalanmasına ve halkımızın göçe zorlanmasına karşı çıkılması. 5- FAC ile TC arasındaki askeri, siyasi, ekonomik ilişkilerin durdurulması. 6- Alman yönetiminin Kürt siyasi mültecilerine dayattığı zorbalık ve satın alma girişimlerinden vazgeçilmesi. 7- Bremen parlamentosundan ve İnsan Hakları Örgütü'nden bir heyetin Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamaları yerinde incelemesi.


Bielefeld


Ingolstadt


Bremen


Hannover

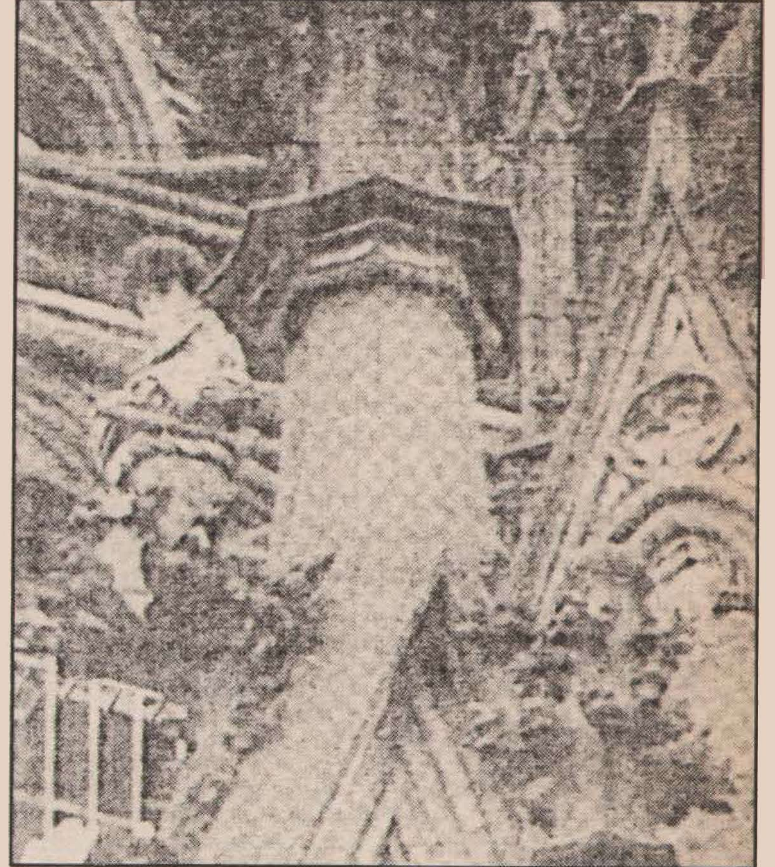
Eylem istenilen tarzda başarıya ulaşarak sonuçlandı. Eylemi, Bremen radyosu ve televizyon, Wezer-kurier ve Bild gazeteleri yerinde izledi. Bremen Radyosu ile yapılan röportaj, akşam radyonun Türkçe yayın bölümünde yayınlandı. Televizyon ise akşam haberlerinde eyleme geniş yer verdi.

İngolstadt: 18 Şubat tarihinde içinde kadın ve çocukların da bulunduğu 30'u aşkın bir grup Kürdistanlı yurtsever, SPD merkez binasını 2,5 saat süreyle işgal etti. İşgal eyleminde, faşist Türk devletine yapılan yardımların durdurulması, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara tavır alınması ve son olarak Almanya'da tutuklanan yurtseverlerin serbest bırakılması taleplerinde bulunuldu. Eylem başarıyla sonuçlandı. Ayrıca eylemi Donaver-Kurier, WDR İngolstadt radyo ve televizyonu izledi. Eylem esnasında İngolstadt SPD başkanının da katılımıyla bir basın toplantısı yapıldı ve bildiriler dağıtıldı. Televizyon, eylemi canlı olarak yayınlandı. Radyo ise birkaç kez eyleme ilişkin yayın yaptı.

Düsseldorf: 18 Şubat tarihinde kadınlı ve çocuklu 50 kadar Kürdistanlı yurtsever, Düsseldorf DGB binasını işgal etti. Alman polisinin Kürt yurtseverlerine karşı giriştiği saldırı ve tutuklamaları protesto ederek cezaevleri direnişlerini desteklediklerini basın açıklamalarıyla basına duyuruldu. Düsseldorf DGB merkez binasında bulunan görevliler de teleksle eylemin amacını basına açıkladılar.

Köln: Alman polisinin ve TC'nin Kürdistan halkına yönelik baskı, yıldırma, tutuklama, satın alma ve son idam cezalarını protesto etmek amacıyla 100'ü aşkın yurtsever bir kitle, 18 Şubat'ta Dom kilisesi önünde bir gösteri eylemi yaptı. Alman polisinin Kürdistan yurtseverlerine yönelik baskılarına dikkati çeken eylemcilerden 4 kişi, bu uygulamaları protesto etmek için Dom kilisesinin en üst katına çıkarak isteklerinin yerine getirilmemesi durumunda kendilerini aşağı bırakarak intihar edeceklerini haykırdılar. Bu durum karşısında Dom kilisesinin önünde bir anda büyük bir kalabalık oluştu. 2000'i aşkın insanın biriktiği eylem alanına yüzlerce polis ve kurtarma ekiplerinin ve araçlarının yığıldığı görüldü. Eylemi çok sayıda basın muhabiri ve ARD televizyonu yerinde izledi. Çok sayıda bildirinin ve basın açıklamasının dağıtıldığı eylemde istemlerin yerine getirileceğine ilişkin açıklamaların yapılmasıyla sonuçlandı.

Hannover: 18 Şubat tarihinde çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 150'yi aşkın bir yurtsever kitle, belediye binasını işgal etti. Diyarbakır zindanlarındaki savaş esirlerinin direnişlerinin desteklenmesi, verilen idamların durdurulması amacı yanında Alman polisinin anti-demokratik uygulamalarının da protesto edildiği eylem, yaklaşık olarak üç saat devam etti. Eylem boyunca eylemin amacını dile getiren bildiriler dağıtıldı. Eylem, bir heyetin oluşmasıyla sonuçlandı. DPA, Hannoverische Allgemeine, Wochenblatt ve Bild gazeteleri eylemi y rinde izlediler.


Köln

Bonn'da basın toplantısı: 17 Şubat tarihinde İran Press, Bonn yerel televizyonu, İnfo-Bonn, Anadolu Ajansı, Al Yaser Arabi, Hürriyet, Güneş, Tercüman vb. basın ve yayın güçlerinin katıldığı bir basın toplantısı yapıldı.

ERNK-Avrupa Temsilciliği'nin düzenlediği basın toplantısında, Alman polisinin Kürt halkına yönelik komplo ve provokasyonları, satın alma ve yıldırma politikası örneklerle açıklandı. Alman devletinin, Türk sömürgeciliğiyle işbirliği halinde gündeme getirdiği komplo ve saldırılarının dökümü yapıldı. Son tutuklama, ev arama ve baskınların nedenlerinin açıklandığı basın toplantısında, son olarak şu görüşlere yer verildi:

"Açıkça belirtmek istiyoruz: Tutuklamalara gerekçe gösterilen iddia, Türk MİT'i ile Alman polisinin ortak bir komplosudur. Polise sığındıkları iddia olunan kişiler, komploda kullanılmak üzere Türk MİT'inin yardımıyla temin edilmiş Van Der Lubbe'lerdir. Geçmişte olduğu gibi, bu komplo da yenilgiye mahkumdur.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik komplolarda Alman halkının hiçbir çıkarı yoktur. Alman yönetimi bu tür uygulamalardan mutlaka vazgeçilmelidir.

Daha önce defalarca belirttik. Tekrar belirtiyoruz: Avrupa alanında halkımızın haklı davasına destek arama dışında hiçbir amacımız yoktur. Avrupa'da şiddete dayalı bir politik anlayışımız yoktur. Böyle bir anlayış, politik tespitlerimize ters düşen bir anlayıştır.

Hür dünya basınını, demokratik kamuoyunu mücadelemize yönelik komplo ve haksız yönelimlere karşı durmaya çağırıyorum."

Kiel: 16 Şubat tarihinde, Kiel Feyka-Kurdistan taraftarlarınca bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına Stadtfernseh, Kieler Rundschau, çeşitli örgüt temsilcileri ve 50'ye yakın Alman ve Kürdistanlı demokrat, yurtsever katıldı.

Basın toplantısında; TC'nin zindanlardaki uygulamaları, PKK savaş esirlerine verilen idamlar ve başlatılan direnişler ve Alman devletinin, Kürdistanlı yurtseverler üzerindeki saldırıları işlendi. Geniş bilgilerin verilmesi ardından tartışma yürütüldü. Ve bir Alman demokratın, Kiel alanında Kürdistan halkının dostları olarak bir dayanışmanın başlatılmasına ilişkin önerisi oldu. Basın toplantısı olumlu etki yarattı ve haberi çok sayıda gazetede yer aldı.



Bonn

ÜÇ ALANDA AÇLIK GREVİ

Berlin: 16 Şubat tarihinde, 12 kişinin katılımıyla başlayan açlık grevi devam ediyor. Büyük bir moral içinde devam eden açlık grevine ilgi oldukça yoğun. Basın, radyo ve televizyon kuruluşları eyleme sık sık yer vermektedirler.

Stuttgart: Diyarbakır cezaevi direnişi ile dayanışma ve Federal Alman yönetiminin Kürt yurtseverlerine yönelik polis operasyonlarını protesto etme amacıyla 17 Şubat tarihinde 20 kişinin katılımı ile başlatılan açlık grevi devam ediyor.

Bonn: Aynı amaçla, 20 Şubat tarihinde 15 yurtseverin katılımıyla Bonn'da başlayan açlık grevi devam ediyor. Polisin izin vermediği açlık grevi eylemi, açık havada yağmur, soğuk hava ve kar altında sürdürülüyor. Çadır açmaya izin vermeyen Alman polisi, yurtseverlere yönelik tutum ve uygulamaları nedeniyle Feyka-Kurdistan tarafından mahkemeye verildi. Açlık grevinin 10. gününde 4 eylemcinin durumunun kötüleşmesiyle yardıma gelen ambulanslara polis izin vermeyerek zorluklar çıkardı. Zorlukla hastaneye kaldırılan eylemciler, tekrardan açlık grevine dönerek eylemlerine devam ettiler.

Göppingen'de toplantı: 20 Şubat tarihinde Stuttgart'a bağlı Göppingen kentinde çeşitli ilerici Alman çevrelerininin (ODEON, Göppingen'de bulunan yabancılarla dayanışma merkezidir), düzenlemiş oldukları **"Kürdistan halkı ile dayanışma"** toplantısı yapıldı. Kürdistan tarihi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi ve özellikle son cezaevleri direnişlerinin dile getirildiği toplantıya 300'ün üzerinde kitle katıldı. Toplantıya katılanlardan 150'yi aşkın kişi DGB ve belediyede yer alan Alman demokratıydı.

Alman demokratlarına verilen bilgilerden sonra, zengin bir kültürel gösteri yapıldı. Yurtseverlerin hazırladıkları folklor ve müzik programı ilgiyle izlendi.



Berlin



Bonn

Nürnberg: 23 Şubat tarihinde, 15 kişilik bir katılımla Kürt yurtseverleri Kızılhaç merkez binasını işgal ettiler. Eylemciler Kızılhaç sekreteri ile görüşerek istemlerini kabul ettirdiler.

Yurtseverler eylem yerini terkederken polisin saldırısına uğradılar. Polis, anti-demokratik tutumunu sürdürerek Kürdistan yurtseverlerinin derneğine baskın düzenledi ve bir yurtseveri tutukladı.

Bu baskılara karşılık, 27 Şubat'ta 70 kadar Kürdistanlı yurtsever, TC'nin ve Alman devletinin uygulamalarını protesto eden bir yürüyüş eylemi gerçekleştirdi.

Giessen: SPD Belediye Başkanı Manfred Mutz'un bürosu 25 Şubat'ta çok sayıda Alman demokrat ve Kürt yurtseverlerinden oluşan bir grupça işgal edildi. Eylemciler, sloganlar atarak Federal Almanya'da tutuklanan Kürt yurtseverlerin serbest bırakılmasını istediler. Eyleme basın geniş yer verdi.

Hamburg'da basın toplantısı: 25 Şubat tarihinde Hamburg Feyka-Kurdistan taraftarları, ikinci bir basın toplantısını daha düzenlediler. Basın toplantısında DPA, Taz, Radio Korah, FAU/R, Kürdistan Halkının Dostları ve basın-yayın kuruluşları hazır bulundular.

Feyka-Kurdistan taraftarlarının düzenlediği basın toplantısında, Alman devletinin Kürdistan yurtseverlerine ve öncü güçlerine yönelik saldırıları açıklandı. İstemlerin de sıralandığı basın toplantısında Feyka-Kurdistan/Hamburg, BWK-Hamburg, FAU/R-Hamburg ve Kürdistan Halkının Dostları imzalı bir basın açıklaması dağıtıldı.

Berlin'de basın toplantısı: Alman devletinin Kürt yurtseverlerine yönelik uygulamalarını kapsayan ve Kürdistan'daki zindan direnişlerini dile getiren diğer bir basın toplantısı da 26 Şubat'ta yapıldı. 5 basın kuruluşunun katıldığı basın toplantısına gazeteler geniş yer verdiler.

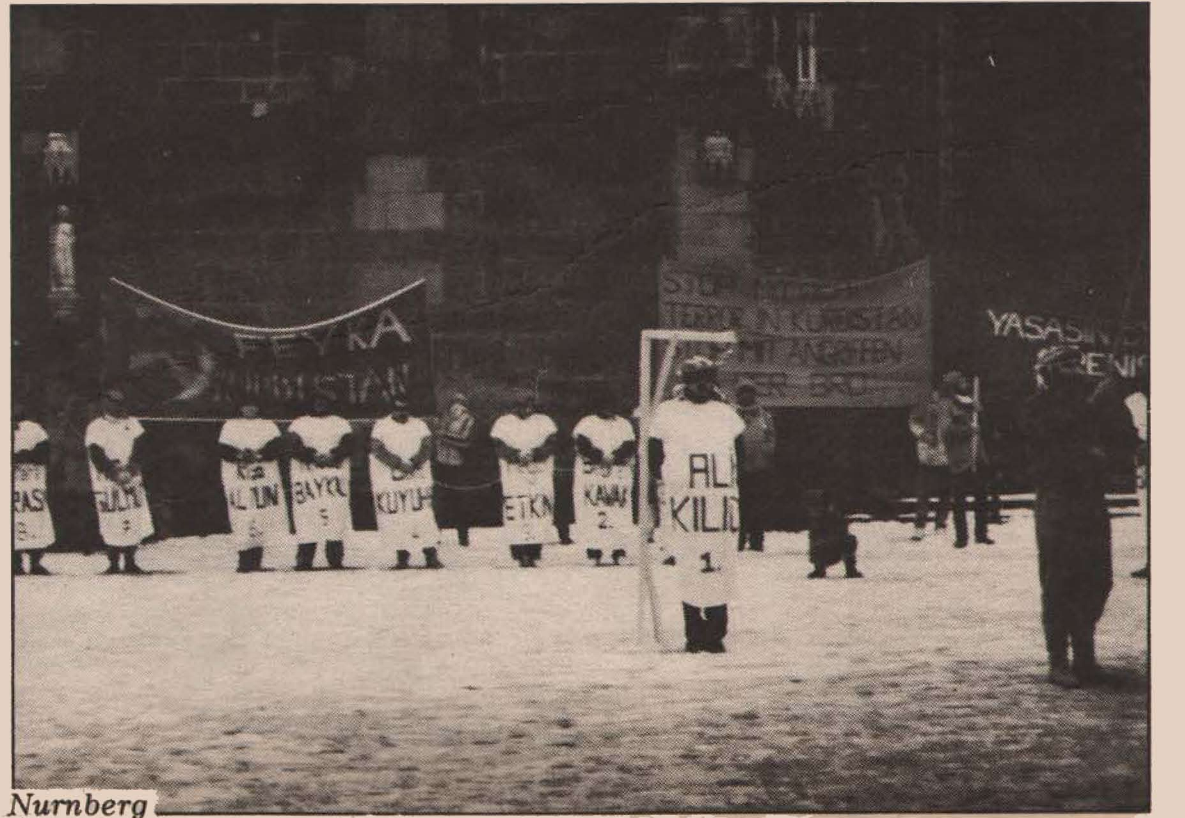
Münih'te engellenen toplantı: 26 Şubat tarihinde, içerisinde Feyka-Kurdistan'ın da yer aldığı **anti-faşist platform** güçleri Münih alanında Kürdistan hakkında bilgilendirme toplantısı düzenleyeceklerdi.

Ancak toplantının başlamasına birkaç dakika kala Alman polisleri, toplantı yerini basarak toplantının yasaklandığını açıkladılar ve toplantıya katılmak üzere gelen çeşitli Alman çevrelerini dağıttılar.

Kürdistan yurtseverleriyle Alman demokratları arasındaki dayanışmayı engellemek isteyen Alman devleti, özellikle güney bölgelerinde Kürt yurtseverlerine yönelik adeta sıkıyönetim uygulamakta ve Kürdistanlı yurtseverleri sindirmeye çalışmaktadır.

Hamburg ve Hannover'de yürüyüş: Aynı amaç ve kapsamda 27 Şubat'ta Hamburg'da 200 yurtseverin katılımıyla bir miting eylemi daha gerçekleşti. İlgiyle izlenen miting eylemini çok sayıda basın mensubu izledi.

Hannover'de de 27 Şubat tarihinde, 30'u Alman demokrat olmak üzere 500 civarında yurtseverin katılımıyla Alman devletinin son uygulamaları, yürüyüş ve miting eylemiyle protesto edildi.



Nurnberg

FRANSA

Paris: 16 Şubat tarihinde 25 kişilik Kürdistanlı yurtsever bir grup, Federal Alman devletinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik son komploları ve tutuklamaları protesto etmek amacıyla, Federal Alman Haber Ajansı (DPA) Paris bürosunu işgal etti.

Paris'in önemli ve en işlek merkezlerinden birinde gerçekleştirilen eylem, Fransızlar tarafından büyük ilgi gördü. DPA bürosu pencerelerinden sloganlar haykırarak protesto eylemini sürdüren yurtseverler, gösterilerini izleyen kalabalığa bildiri dağıttılar.

7,5 saat devam eden eylem boyunca yurtseverler isteklerinin kabul edilmemesi halinde eylemlerine devam edeceklerinde kararlı ve ısrarlı olduklarını bildirdiler. Basının büyük ilgiyle izlediği işgalde, isteklerin yerine getirileceğine ilişkin teminatın verilmesi üzerine, eylemciler, dışarıda biriken 30 kadar yurtseverle kenetlenerek sloganlar eşliğinde DPA binasından ayrıldılar.

Lyon: 18 Şubat tarihinde 30 kadar yurtsever, Federal Alman Konsolosluğu ile Alman Hava Yolları Lufthansa bürosunu işgal etti. Alman devletinin Kürdistanlı yurtseverler üzerindeki baskıları protesto eden yurtseverler, yetkililerden Kürt yurtseverleri üzerindeki baskılara son verilmesini ve tutuklanan 11 Kürt yurtseverinin derhal serbest bırakılmasını istediler. Basının yoğun ilgiyle izlediği eylem olaysız sonuçlandı.



Göttingen-Kassel'de İşgal Eylemi

22 Şubat tarihinde Diyarbakır cezaevi direnişçileriyle dayanışma ve Alman yönetiminin son tutuklamalarını protesto amacıyla, 30 yurtsever Göttingen DGB binasını işgal etti. Sendika yetkilileri, yurtseverlerin taleplerini olumlu karşılayarak, Eylem yerine "NDR televizyonu" ve "Göttingen Tages Blatt" gazetesini çağırdı.

Yurtseverler, basın ve TV muhabirlerine eylemlerinin amaçlarını açıkladılar. Alman Savcısı **Rebmann'ın** kasıtlı açıklamalarını kınadılar. Savcının yaptığı "terörist" suçlamasının, TC'nin direktifleriyle olduğunu belirten yurtseverler, bu iddianın **şantaj** olduğunu açıkladılar ve tutuklanan Kürt politikacıların ve yurtseverlerin derhal serbest bırakılmasını istediler.

Alman kamuoyunun da ilgisinin fazla olduğu eylem, saat 10.00-13.00 sıralarında gerçekleştirildi.



Kürdistanlı İlticacılar, Bielefeld'de ERNK Bayrağı Altında Yürüdü



Bielefeld'te düzenlenen ilticacılar yürüyüşüne 400 kişi katıldı. Yürüyüşü düzenleyen Kürdistan Yurtsever İlticacılar Komitesi, Kürdistanlı yurtseverler, ERNK bayrağı altında yürüyerek birleştirdiler. Bu eylemle de halkımız, gerek yurt içinde olsun, gerekse de yurt dışında olsun kişisel ve toplumsal çıkarlarını günlük ve uzun vadeli olarak, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel ve pratik önderliğine tabi kıldığını bir kez daha ortaya koydu.

Kürdistanlı yurtsever genç, kadın, çocuk ve ihtiyarlardan oluşan topluluk saat 10'da miting yerinde birikmeye başladı. Oparlörden Kürtçe marşların okunmasıyla açılan pankartlar arkasına dizilen yurtseverler, saat 11'de yürümeye başladılar. Yürüyüşün başında ulusal bayrağımız dalgalanıyordu. Yürüyüşte, "Alman devletinin ilticacılar üzerindeki uygulamaları ve politikasını kınıyoruz" Almanca pankartı, bu pankart ardından zindan direnişini dünya kamuoyuna duyuran "Diyarbakır, Eskişehir vb. cezaevlerindeki direnişleri destekliyoruz" pankartı ve bunlar dışında, ilticacıların sosyal haklarının kesilmesini, Alman polisinin Kürdistanlı yurtseverler üzerindeki baskıları teşhir eden pankartlar taşındı. Kalabalık alanlardan geçen yürüyüş korteji, kamuoyunun dikkatini ve sempatisini kazandı.

Miting alanında ve yürüyüş boyunca: "Kahrolsun Göç", "Kahrolsun Faşist Türk Devleti", "Yaşasın Cezaevleri Direnişi" vb. sloganlar yurtseverlerin gür sesiyle sık sık tekrarlandı.

Miting alanında Kürtçe yapılan konuşma ardından, folklor ekibi gösterileri ile yürüyüş son buldu.

Hannover'de Yabancılarla Dayanışma Gecesi Yapıldı

28-29 Ocak 1988 tarihlari arasında birçok yabancı dayanışmacı örgüt tarafından düzenlenen iki ayrı geceye, Kürdistan gençliği, Hannover bölgesi Kürdistan devrimci-yurtsever gençlik birliğinin hazırlamış olduğu programla katıldı.

Yaklaşık onbeş örgütün katıldığı geceye, programın ilk sırası ERNK'nin devrimci-yurtsever gençlik birliği Hannover bölge komitesine verildi. Gecenin önemini dile getiren açılış konuşmasından sonra, yine Almanca, dünyadaki son siyasal gelişmeler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Cephesindeki son durumu içeren, kapsamlı bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşma dayanışmacılar tarafından sık sık alkış ve sloganlarla kesildi. Koro ile devam eden program daha sonra gençlerden oluşan yöresel ve genel folklor ekiplerinin gösterileriyle devam etti. Kapsamlı progamın sunulduğu gece, tüm yabancı davetlilerin, ERNK taraftarları ile tutturdukları **"Apo Hatiye Hilvanê** halayı ile sonuçlandı.



Halklararası Kardeşliğin Somut Bir Örneği

Löhn'de, 3. Dünya Ülkelerinin düzenlediği festte ERNK taraftarları da yerini aldı.

Fest'in organizesinde yer alan ERNK taraftarları, sömürgeci Türk faşizmini, teşhir eden belgesel bir film gösterdiler. Filmde Kürdistan'ın sosyal ve jeopolitik konumu üzerine olan Almanca konuşma ilgi gördü. Film ardından, yabancı izleyicilerin sorduğu sorulara ERNK taraftarlarının verdiği cevap ve son cezaevleri direnişleri üzerine yapılan konuşma, kitleler tarafından ilgi ile dinlendi.

Nikaragua, Eritre ve Kürdistanlı güçlerin düzenlediği feste çok sayıda Alman demokratı da katıldı. ERNK taraftarlarının açtığı yayın ve yemek standı yanında sundukları folklor gösterileri ilgiyle izlendi. Halklararası kardeşliğin somut bir örneği olarak, festteki yemek vb. gelirleri bir araya toplayan fest komitesi, eşit bir dağılımla paylaşarak geceyi sonuçlandırdı.

ERNK ile Dayanışma Gecesi Coşkulu Geçti

20 Şubat 1988 tarihinde Fransa'nın Nantes şehrinde ERNK ile dayanışma gecesi yapıldı. Geceye 250 kişi katıldı.

ERNK ile dayanışma amacıyla düzenlenen gece, Kürdistan ve dünya devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından halk türküleri ve tiyatro ile devam etti. Ayrıca gecede Fransızca, Kürtçe ve Türkçe yapılan konuşmalarda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boyutları ve başvurulan son komplo olayları üzerinde duruldu. Konuşma ilgiyle dinlendi. Gece folklor gösterisiyle son buldu.



DANİMARKA

Kopenhaag: 15 Şubat günü 25 civarında ERNK taraftarı bir grup yurtsever, Kopenhaag'da Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü) bürosunu işgal etti.

Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı eylemci grup, sömürgeci-faşist Türk devletinin savaş esirlerine verdiği idam cezalarını ve Alman devletinin Kürt yurtseverlerine yönelik anti-demokratik tutumunu protesto eden ve zaevlerindeki direnişlerle dayanışma içinde olduklarını belirten açıklamalar yaptı. Taleplerini de sıralayan yurtseverler, gazetecilerle konuya ilişkin görüşmeler yaptılar. Amnesty International bürosu temsilcilerinin, taleplerin yerine getirilmesi için girişimlerde bulunacaklarına dair söz vermeleri üzerine, yurtseverler sloganlar atarak eylemlerini sonuçlandırdılar. Yapılan eyleme İskandivan basını genişçe yer verdi.

HOLLANDA

Rotterdam: 26 Ocak 1988 tarihinde Rotterdam Paulus kilisesinde 6'sı kadın olmak üzere 35 Kürt yurtseverinin başlattığı açlık grevi, birçok istemlerinin kabul edilmesi sonucu 22 Şubat'ta son buldu.

18 Şubat'ta Kurdistan Komite, ERNK temsilcisi ve Kürt mülteciler avukatı ortaklaşa bir basın toplantısı yaptı. Ardından yine Rotterdam'da idam cezalarının kaldırılması ve Alman yönetiminin Kürt yurtseverlerine yönelik saldırılarına son vermesi amacı ile içinde 100'ü aşkın Hollandalı'nın bulunduğu 500 kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Den Haag: Bu eylemlere ek olarak Den Haag ve Amsterdam'da Kürdistan tarihi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin durumu ve ona yönelik komplo ve saldırıları kapsayan geniş bilgilendirme toplantıları yapıldı.

AVUSTURYA

Viyana: 16 Şubat günü, başta Diyarbakır olmak üzere diğer cezaevlerinde bulunan siyasi tutukluların direnişiyle dayanışma temelinde Viyana'da Kürdistanlı yurtseverlerin başlattığı açlık grevi polis tarafından zor kullanılarak dağıtıldı. Yurtseverler geri adım atmayarak, Kürdistan Bilgilendirme Bürosu'nda, içinde Dev-Genç'li ve Güney Kürdistanlıların da olduğu bir grup açlık grevini başlattı. Devam eden açlık grevine basın geniş yer verdi.

İSVİÇRE

11 Şubat'ta, yurtseverlerin başlattıkları açlık grevi, amacına ulaşarak, (16 Şubat'ta) Kurdistan Komite'nin düzenlediği bir basın toplantısıyla sonuçlandı.



Kopenhag



Viyana

YUNANİSTAN

Ortak Platform

ERNK Temsilciliğinin çağrısıyla, dayanışma eylemlerinin geliştirilmesi için aşağıda adı geçen güçler, ortak bir platform oluşturdular. Amaçlarını 15 Şubat tarihli bir bildiri ile şu şekilde açıkladılar: *''Diyarbakır'da yoğun işkencelerin yapıldığı, faşist mahkeme yargılamaları sonucunda 20 PKK üyesi ve taraftarına idam, 15'ine ömür-boyu hapis cezası verilmesi üzerine Diyarbakır cezaevinde bulunan tutuklular açlık grevine gitmişlerdir...''*

''Aşağıda imzası bulunan parti ve örgütler olarak, Türk devletinin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı katliamlara, estirdiği karşı-devrimci terör ve cezaevlerindeki uygulamaları protesto amacıyla 15 Şubat '88 gününden itibaren süresiz açlık grevine, 16 Şubat '88 günü bir basın toplantısı ile kamuoyunu bilgilendirmeyi ve Akadimias'tan başlayarak Türk Büyükelçiliği önüne kadar bir protesto yürüyüşünü yapma kararını almış bulunuyoruz'' PKK, Acilciler, Dev-Savaş, SVP, Av. Dev-Genç, DK, TKP(B).

Açlık Grevi

Atina'nın en işlek merkezlerinden **Propilia**'da cezaevleri elbisesi giymiş 10 yurtsever açlık grevine başladı. TC faşizmini temsil eden idam sehpası yanısıra, çok sayıda pankart ve afiş de asılmıştı. Açlık grevi boyunca grevin amacını açıklayan bildiriler Yunan halkına dağıtıldı, Kürdistan ulusal giysileriyle bir folklor ekibi, eylem yerinde folklor gösterisi yaptı. 15 Şubat'ta başlayan açlık grevi, Diyarbakır'daki direnişin taleplerinin karşılanması üzerine amacına ulaşarak sonuçlandı.

Basın Toplantısı

16 Şubat'ta Atina'da gerçekleştirilen basın toplantısına **Avgi, Proti, Rizospastis, Elefterotipos, Elefteropia, Tovima, Mesimerini, Katemerine, Apogermatini, Akropolis, AFP, AP, Avriani, Tanea, Demokratikos Logos, Makedonia** basın ajansı ve gazeteleri muhabirleri katıldılar. Basın toplantısında TC'nin Kürdistan'daki uygulamaları ve son mahkeme kararlarının siyasal niteliği açıklanarak, TC teşhir edildi.

Af Örgütü Binasını İşgal Eylemi

17 Şubat'ta gerçekleştirilen işgal eylemi boyunca pankartlar ve ERNK bayrakları taşıyan yurtseverler, isteklerini bir bildiri ile açıkladılar. Af Örgütünden aktif tavır almasını istediler.

Kurdistan Komite'nin Açıklaması

18 Şubat günü Yunanistan-Kurdistan Komite, Yunanca bir bildiri ile kamuoyu ve basını bilgilendirerek, Diyarbakır cezaevinde yurtsever ve devrimcilerin kararlı direniş içinde olduklarını açıkladı.

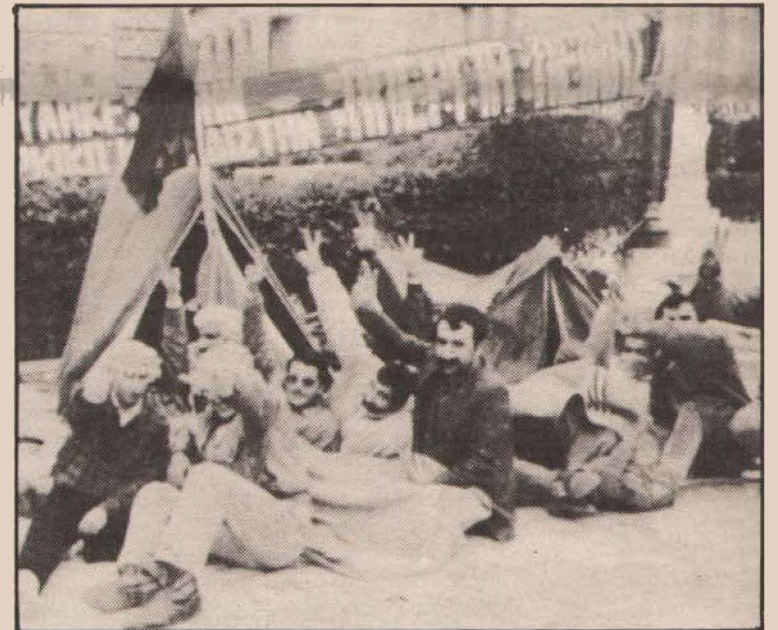
Protesto Yürüyüşü

19 Şubat'ta açlık grevi sona erdirildi. Sembolik idam sehpası, cezaevileri elbiseleri giymiş 150 kişilik Kürdistanlı yurtsever ve Türk, Yunanlı dayanışmacı grup, Türk Büyükelçiliğine doğru yürüyerek protestoda bulundular. Yürüyüşe Yunan halkı büyük ilgi gösterdi. Çeşitli ilerici kişi ve kurumun yanısıra öğrenciler doğrudan protesto eylemine katılarak dayanışmalarını sundular. **Yunan Sosyalistleri** adlı grup, bir bildiri ile desteğini sundu.

Türk Büyükelçiliği önüne gelen yürüyüşçüler, idam sehpasını, cezaevi elbiseleri, ABD bayrağını yakarak ve sloganlar atarak eylemlerini sonuçlandırdılar.

Bir hafta boyunca sürdürülen **cezaevi direnişleriyle dayanışma eylemleri**, büyük etki yaratarak adeta Kürdistan haftasına dönüştü. Yunan halkı bilgilendirilmekle kalınmadı, çeşitli şekillerde demokrat güçler ve kamuoyu aktif desteklerini sundular. Özellikle Yunan basını tüm eylemleri yazdı.

Diğer yandan PKK ile beraber ortak platformda dayanışma eylemlerine katılan **Acilciler, SVP, Dev-Savaş, Av. Dev-Genç, DK, TDY, Türkiye sol güçleri, iki halkın mücadelesi ve politik güçlerinin dayanışmasının verimli bir örneği oldu.**


Atina


Atina

BİRLİK HABERLERİ

Enternasyonalizmin Canlı Bir Örneği

Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği (YKWK) Lübnan'da Filistin Halk Direnişiyle Dayanışma Eylemi Gerçekleştirdi. Bildiri Dağıtan YKWK, Kürdistanlı İşçilerin Çalıştığı Bütün İş Yerlerinde Dayanışma Grevlerine Gitti

İsrail siyonizminin işgal altında tuttuğu Filistin topraklarında, Filistin halkına karşı giriştiği baskı, zulüm ve katliamlar, Filistin halkının sert direnişiyle karşılık buldu. Siyonistlerin dozunu arttırdığı sindirme ve provokasyonlar yeni değildir. Baskı ve imhaya karşı, devrimci direnişlerin olacağı da kaçınılmazdır. Bu durumlar, İsrail siyonistlerini zor durumda bıraktığı gibi, dünya ilerici insanlığının da nefretini kazanmaktadır.

Siyonizmin zulmüne karşı direnen Filistin halkı, Filistin halk önderlerinden Cibril Recup, Beşir Xeyri, Cemal Cibara ve Husam Xıdır adlı yurtseverlerin, İsrail siyonistlerince Lübnan'a sürgün edilmesinden sonra, direniş daha da alevlenmiş ve halk hareketi karakterine bürünerek devam etmektedir.

Sürgüne gönderilen dört Filistinli yurtsever için başta Filistin devrimci güçleri olmak üzere Lübnan, Suriye ve birçok Arap ilerici güçlerin yanısıra Kürdistan halkını temsilen de ERNK adına bir heyet 23 Ocak 1988'de Lübnan Kızıl Haç'a gitti. Heyet, İsrail siyonizminin, Filistin halkı üzerindeki insanlık dışı uygulamaları kınadı ve protesto ederek, Filistin halkının mücadelesinin yanında olduğunu yazılı ve sözlü olarak belirtti.

Bu eylemden sonra, Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği adına bir grup, Filistinli direnişçilerle görüştü. Kürdistanlı işçilerin, Filistin halkına gösterdiği dayanışmaya karşılık, bir Filistinli direnişçi şu açıklamayı yaptı: *"PKK'nin, her alanda yürüttüğü kararlı mücadele, Kürdistan'da yükselttiği direniş, Filistin halkı için canını feda eden yiğit PKK militanlarının gösterdiği cesaret, döktüğü kan enternasyonalizmin en canlı ve somut bir örneğidir. Kürdistan halkına karşı, biz ancak halkımızı özgürleştirdiğimiz oranda ve Kürdistan halkına pratikte gösterdiğimiz destekle, görevlerimizi kısmen yerine getirmiş olduğumuzu belirtebiliriz."*









Bu gelişmelerle birlikte, Lübnan-Kürdistan İşçiler Birliği adına, İsrail siyonistlerinin son barbarlığını protesto eden ve direnen Filistin halkıyla dayanışma içinde olduğunu belirten bir bildiri basına dağıtıldı.

Ayrıca, Filistin halkının mücadelesiyle dayanışma amacıyla, Kürdistan İşçiler Birliği yaptığı genel bir çağrıyla, işçileri bir günlük grev eylemine çağırdı. Bakkal ve esnafların da uyduğu genel grev çağrısına tüm Kürdistanlı işçilerin katılmasıyla bir günlük grev eylemi yapıldı. Yapılan grev eylemine Filistin Sendikalar Birliği, Lübnan Ulusal Sendikası da faal olarak katıldı ve grev eylemi başarıyla sonuçlandı.

Lübnan'da sebzecilik ve bahçecilik işlerinde ağırlıklı olarak binlerce Kürt emekçisi çalışmaktadır. Lübnan'da bulunan Kürdistanlı emekçiler Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği içinde örgütlenen bir güç olarak yer almaktadır.

Almanya'daki Kürdistan Yurtsever İşçi Derneklerinin Olağan Kongreleri Yapıldı

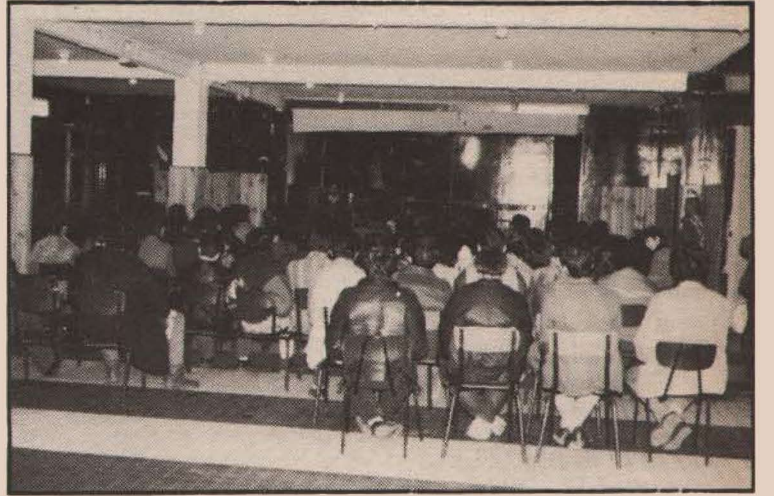


Almanya'nın çeşitli şehirlerindeki Kürdistan Yurtsever İşçi Derneklerinin yıllık olağan Kongreleri 30 Ocak-15 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Feyka-Kurdistan çatısı altında birleşerek faaliyetlerini sürdüren 13 Dernek Kongresinde, Kürdistanlı yurtseverler sorunlarını kapsamlı olarak tartıştılar. Kongrelerde, güncel siyasal durum, bir yıllık çalışmaların kapsayan raporlar değerlendirildi. Sunulan raporlar üzerinde yoğun tartışmalar oldu. Yeni yıllık görevlerini kapsayan plan çıkarıldı ve kararlar alındı, eleştiri ve özeleştiri uygulamalarından sonra yeni yönetimler seçildi. Bu gündem çerçevesinde alınan güçlü kararlarla yapılan tüm Kongreler başarıyla sonuçlandı. Yüzlerce yurtseverin izlediği Kongrelere birçok kurum, kuruluş ve kişilerce başarı dileklerini dile getirilen mesajlar sunuldu.

Avrupa'daki Kürdistanlı yurtsever kitleyi çatısı altında örgütleyen, ulusal kurtuluşçu bilinçli ve eğitimi taşıyan, yurtseverlerin karşılaştığı sorunları büyük bir duyarlılıkla çözümleyen ve ulusal kültürümüzün de geliştirilmesinin çekim merkezi olan dernekler, bugüne kadar yürüttükleri başarılı çalışmalarla işlevini yerine getirmişti.

Almanya'daki Kürdistan Yurtsever İşçi Derneklerinin gerçekleştirilen ve başarıyla sonuçlanan kongreleri, Feyka-Kurdistan yıllık olağan kongresinin gerçekleştirilmesi için önemli bir adımın atılmasını ifade eder. Bu doğrultuda çalışmalarını yoğunlaştıran Kürdistan Yurtsever İşçi Dernekleri ve seçilen yeni dernek yönetim kurulları yoğun bir faaliyetlilik içinde bulunmaktadırlar.



YJWK'nin Kürdistan Yurtsever Kadınlarını Bilinçlendirme ve Birleştirme Toplantılarının Bir Yenisi Bonn'da Yapıldı

20 Şubat'ta Köln YJWK Bölge Örgütü tarafından Bonn'da yapılan toplantıya davetli 45 kadar kadın katıldı. Toplantı bir yandan kuruluşu resmen gerçekleştirilen YJWK'yi tanıtmayı amaçlarken, diğer yandan Avrupa'daki Kürdistanlı kadınların sorunlarını değerlendirdi.

Toplantının, Diyarbakır cezaevi direnişlerine ve tutuklu ailelerinin dayanışma eylemlerine denk düşmesi, katılan yurtsever kadınları görevlerine karşı daha duyarlı kıldı. Çünkü, Diyarbakır cezaevi direnişinde, savaş esirlerinin aileleri, özellikle de yaşlı analar hep direndiler ve son direnişte de faşist-sömürgeci vahşeti dinlemeyerek direnişlerini sürdürdüler.

YJWK, bu gerçeğe bağlı olarak, kadın kitlelerini ulusal kurtuluş görevlerine daha duyarlı sahip çıkmanın zorunluluğunu vurguladığı toplantının planlı bir şekilde daha büyük katılımlarla sürdürme çalışması içinde bulunuyor.

Paris Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği 6. Olağan Kongresi Toplandı

Paris Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği (Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan -KKWK-) 6. Olağan Kongresi, 14. 2. 1988 tarihinde 250 kişilik üye ve üye adayının katılımıyla yapıldı. Saat 13.00'de KKWK salonunda devrim şehitleri anısına saygı duruşu ve gündemin belirlenmesiyle başlayan Kongre, geçmiş dernek faaliyetlerinin değerlendirilmesi, eleştiri, özeleştiri, yeni yönetim kurulu seçimi ve yeni hedeflerin belirlenmesiyle 7,5 saat sürdü

Kongrenin özeleştiri bölümü, özellikle ilgi uyandıran ve üyeler açısından Kongreden büyük güçle çıkılmasını sağlayan bölümdü. Geçmiş eksikliklerinden dolayı, dernek faaliyetlerine zarar veren yapı mahkum edilerek, yeni dönem için güçlü kararlar alındı. Dernek çalışmalarına yetersiz yaklaşımlar eleştirilerek, dernek üyelerinin somut görev ve hedefleri ortaya konuldu ve yeni yönetim suçlandı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Karşı GAL'ın Kontra Cephesinin İçyüzü

Hamburg'da GAL'ın başkanlığında KOMELA (İran-Kürdistan Komel örgütü), IKDP, PUK, DDKD, Dev-İşçi ve Komkar'ın içinde yer aldığı *"Kürdistan Halkıyla Dayanışma Haftası"* 4.2.1988-7.2.1988 tarihleri arasında yapıldı.

Alman devletinin yoğun desteği ile, bir ay süreyle gazetelere ilan verme, afiş yapma, bildiri dağıtma vb. propagandalar sonunda yapılan "Kürdistan Halkıyla Dayanışma Haftası" platformu içerisine, PKK dışında tüm güçlere "özgür" yetki ve hak tanınmıştı. ERNK taraftarları içinse 'içeri alınamaz' kararı alınmıştı.

Toplantının başladığı 4.2. 1988 Perşembe günü, bu güçlerden kaynaklanan tüm olumsuz dayatmalara rağmen, ERNK taraftarı 30 kişi toplantıya katılmak üzere içeriye girdi. ERNK taraftarlarının toplantı platformunun gündemine katılmadaki ısrarı karşısında Komkar, DDKD ve göçmen grubu olan Dev-İşçi toplantı platformunu terkettiler.

Geç saatlerde başlayan divan oturumuna KOMELA, PUK,

Devamı 21. sayfada

Şehitlerin Komutasında Kürdistan Gençliği Örgütleniyor

Paris, Kürdistan Devrimci-Yurtsever Gençlik Birliğini güçlendirme toplantısı 7 Şubat 1988 günü yaklaşık ikiyüz kişilik katılımla yapıldı.

Toplantıya başlamadan önce, kişiliklerinde olumlu dönüşüm yaratamayan ve sömürgeciliğin kişiliklerde yarattığı ağır tahribatlar sonucu olumsuz yaşam ve ilişki biçimini, halka karşı sürdüren bazı zararlı öğeler tecrit edildi. Kitle tecrit olayının sonuçlarına coşkuyla katılarak, halka ve ulusal kurtuluşçu birlik çalışmalarına olumsuz kişiliklerini dayatanlara karşı dikkatli olunması konusunda görüş birliğine varıldı.

Daha sonra, toplantıdan önce yapılan Dersimspor ile Botanspor butbol karşılaşmasında berabere kalan Kürdistan devrimci-yurtsever gençlik birliği üyesi sporcular kutlandılar.

Toplantı boyunca sürdürülen şiir yarışmasına birçok yarışmacı katıldı. Yarışmaya ilgi oldukça yoğundu. Yarışmalarla beraber, kültür ekibinin sunduğu müzik ve folklor gösterileri ilgiyle izlendi.

Toplantıda söz alan konuşmacılar, gençliğin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki yeri ve önemi üzerinde değerlendirmeler yaptı ve Kürdistan'a ilişkin görevlerinin sorumluluğu içinde olduklarını kararlılıkla dile getirdiler. Toplantı, PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, PKK 10. yıldönümüyle ilgili konuşma kasetinin dinlenilmesi coşkuyu had safhaya çıkardı.

İSVEÇ MEKTUBU

Açlık Grevi ve Basın Toplantısı



İsveç gizli haber alma teşkilatı (SÄPO) ve yönetimi, 1984'de Kürt yurtseverlerine karşı anti-demokratik yöntemlere başvurarak 10'nun üzerinde yurtseveri tutuklamış ve bunları üç gün boyunca hücrede, faşist Türk sömürgeciliğinin sorgulamalarını aratmayacak cinsten sorgulamalara tabi tutmuştur. Tutuklanan yurtseverler, İsveç yönetimince, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilmek istenen komplolarda kullanılmak istenmiştir.

Yurtseverler şahsında Kürdistan halkına karşı uygulanmak istenen komploların sadece SÄPO patentli geliştirilmek istendiğini söylemek doğru sayılmaz. Geliştirilmek istenen komploların arkasında CIA, MİT ve Kürt kontraları da bulunmaktadır. Bu amaç sonucu 8 Kürt yurtseveri, PKK yönetici veya üyeleri olduğu gerekçesiyle tutuklanmış ve haklarında yurt dışı kararı verilmiştir. Fakat, Türkiye'de işkence görerek tutuklanabilecekleri gerekçesiyle yurtdışı kararı uygulanmamıştı. Bunun yerine haftada üç gün polise gidip imza verme ve bulundukları sınırlar dışına çıkmama gibi uygulamalara tabi tutulmuş ve bu uygulama devam etmektedir.

Tutuklanan yurtseverler serbest bırakıldıktan bu yana (10 Aralık 1984), bu uygulamaları sürekli protesto etmiş; uygulamaların anti-demokratik, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilmek istenen komplonun ürünü olduğunu, defalarca yapılan basın, radyo, TV toplantıları ve söyleyişlerinde sürekli gündeme getirmişlerdir. Örneğin, 1985 Eylül'ünde başlayan ve 44 gün süren açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri vardı. Yine, 600 km Malmö-Stockholm arası bir uzun yürüyüş yapılmıştır. Eylemler, İsveç ve uluslararası kamuoyunda büyük sempati ve dayanışma toplamış, Avrupa'nın değişik alanlarında bulunan Kürdistanlı yurtseverlerin dayanışma eylemleriyle daha da güçlenmiş ve İsveç devleti teşhir edilmişti. İsveç devletinin uygulamalarına uymadıkları için yurtseverler hakkında defalarca dava açılmış ve hapis cezalarına çarptırılmışlardır. Bu davalar 1987 yılı içerisinde de devam etmiş, iki kez olmak üzere, yurtseverler birer aylık tutuklanmışlardır.

Tutuklanan yurtseverler, mahkemeye her çıktıklarında uygulamaların anti-demokratik olduğunu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duyduklarından dolayı bu uygulamalara tabi tutulduklarını, uygulamalar kaldırılmadığı ve yasal bir mahkeme hakkı verilmediği taktirde haksız uygulamalara boyun eğmeyeceklerini bildirmişlerdi.

1988 yılı içinde de, İsveç yönetimi bu insanlar hakkında tekrar dava açmış ve bir ay hapis cezası vermiştir. Davaya yüksek mahkemede itiraz edilmiş ve karar beklenilmektedir. Fakat, bu uygulamalar içinde bulunan bir yurtseverin cezası kesinleşmiş ve şimdi cezaevinde bulunmaktadır. Tutuklanan yurtsever, uygulamaları protesto etmek için bir haftadan fazladır açlık grevinde bulunmaktadır.

Elbette, bu uygulamalara tabi tutulan Kürdistanlı yurtseverler yanlız değillerdir. Demokratik kamuoyu ve insan haklarına saygılı çevrelerin desteğini almaktadırlar. Bu çevreler zaman zaman basına açıklamalarda bulunarak, yapılan baskıları eleştirmekte, uygulamaların Güney Afrika ırkçı yönetiminin siyahlar için gündeme koyduğu kanunlarla eşdeğer görmekte ve yurtseverleri sonuna kadar detekledikleri söylemektedirler.

Bu amaçla **"Kürdistan Halkının Dostları"** adlı kuruluşun sözcüleri, 12.02.1988 tarihinde Malmö kütüphanesinde, 2 Kürdistanlı yurtseverin de katıldığı bir basın toplantısı yaptı. Basın toplantısında uygulamaları kınayan sözcüler, "İsveç polisinin, İsveç demokratik hukuk anlayışını çiğnediğini, Palme olayında Kürtler (PKK) sorumlu tutularak bir takım baskılara maruz bırakıldıklarını, sonunda Kürt izinin yanlış bir iz olduğunun açığa çıktığını, bugün Kürdistan'da bağımsızlık mücadelesinin verildiğini, İsveç'in Türkiye ile geliştirmiş olduğu ekonomik ilişkiler sonucu, Kürt yurtseverlerin anti-demokratik uygulamalara tabi tutulduklarını, İsveç polisinin sorunu bir prestij sorunu haline getirdiğini" belirterek, basına açıklamalarda bulundular. Basın toplantısında 14'e yakın basın mensubu ve iki radyo katıldı. Günlük gazetelerin hepsi olmak üzere, TV ve radyo basın toplantısına geniş yer verdiler.

Bu da gösteriyor ki; İsveç yönetiminin geliştirmek istediği komplolar tutmamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tecrit edilmemiş, aksine demokratik kamuoyu ve insan hak ve özgürlüklerinden yana olan çevrelerin desteğini kazanmış ve kazanmaktadır. Tecrit ve teşhir edilen SÄPO ve İsveç yönetimi, kazanan ise PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmuştur.

Malmö'den BARAN

13 Şubat 1988 tarihinde **Arbetet** ve **Sydsvenska Dagbladet Snälposten** adlı İsveç gazeteleri, basın açıklaması ile ilgili olarak özetle şunları yazdılar:

"Belgeler masa üstüne konsun!

"Kürtler güçlü bir kamuoyu tarafından destekleniyorlar. Belediye yasağı olan 9 Kürt için şimdi güçlü bir kampanya başlıyor. Devlete bir dizi mektup gönderildi.

"Mektuplarda, Kürtlere haklı işlem yapılması, onlara yönelik suçlamaların resmi bir mahkemede ele alınması ve belediye yasağının kaldırılması istenmektedir. Mektuplarda, Kürtlerden başka, ***Kürt Halkının Dostları*** *adlı kuruluş ve Malmö'nün* ***Ingemar Simonsson, Marten Werner, Kurt Sjöstrom*** *ve* ***Bengt Hedlen*** *gibi tanınmış simaları bulunmaktadır.*

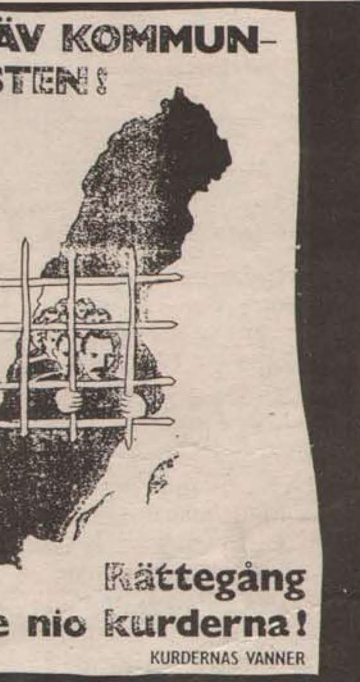
"9 Kürt, PKK üyesi olmakla suçlanıyor. Kürtler, sorunlarını açlık grevi ve protestolarla ortaya koydular. Şimdi ***Erdoğan Sarıkaya*** *adlı Kürt, bulunduğu cezaevinde uygulamaları protesto için açlık grevi yapmaktadır.*

*"****Kürt Halkının Dostları****, dayanışmayı geliştirmek istiyor. Papaz İngemar Simonsson, 'Devlet, işi prestij sorunu yapmış, devlete asıl, Türk cuntasıyla ekonomik ilişkilerinin nasıl olduğu sorulmalıdır' diyor.*

"Bu uygulamalar, İsveç demokratik hukuk anlayışını çiğnemektedir. İnsanlar niçin suçlandıklarını bilmeden, suçlanamazlar. Ayrımcılıkla mücadele hareketi sorumlusu ***Peter Nobel*** *de durumu eleştirerek, 'sorunu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götüreceğini' söylemektedir.*

*"****Garip Kent*** *adlı Kürt yurtseveri İsveç devletine, 'Bir bağımsızlık hareketini desteklemek suç mudur?' diye soruyor ve 'Biz terörist değiliz' diyor.*

9 Kürt Yurtseveri Kamuoyu ve Uluslararası Kuruluşlara Yönelik Broşür Hazırladı



İsveç'te suçsuz yere tutuklu bulunan Abdullah Altun, Necmi Angün, İsmet Çelepli, Haki İkincisoy, Garip Kent, Hüseyin Köse, Erdoğan Sarıkaya, Mehmet Taş ve Ahmet Ulusoy adlı 9 yurtseverin, "Mahkemesiz Yargılanan 9 Kürt Politik Sığınmacı Hakkında" adıyla hazırladıkları Şubat '88 tarihli broşür, geniş kamuoyu oluşturdu. Uluslararası kuruluşlara da gönderilen broşür, şu bölümlerden oluşmaktadır.

Giriş bölümünde İsmet Çelepli, durumunu ve SÄPO'nun uygulamalarını şöyle anlatmaktadır.

"Politik sığınmacı olarak, 1975'ten beri İsveç'teyim. Bu süre boyunca İsveç kanunlarına karşı bir suç işlemedim. 1984'te ben ve diğer 8 Kürt yurtseveri suçsuz yere, terörist savı ile SÄPO tarafından tutuklandım.

Bu süre boyunca SÄPO'nun uygulamaları Türk MİT'i ile aynı olmuş, aynı yöntemlerle sahte belge sunmuş ve Diyarbakır zindanlarında Kürt özgürlük savaşçılarına yapılanlarla aynı karakterdeki uygulamalarına maruz bırakıldım.

"Göçmenler Bakanı Anita Gradin, bu Kürtler suçlu değil açıklamasını yaptı. Şimdi yetkililerden soruyorum, suç yokken bir insan tutuklanabilir mi?

"Evliyim ve İsveç okullarında okuyan dört çocuğum var. SÄPO beni dış dünyadan tecrit etmiş, telefonum dinleniyor, göz hapsinde tutuluyorum (çok açık olarak), mektuplarım açılıyor.

"Haftada üç defa polis karakoluna rapor veriyorum. Eğer Stockholm'a kahveye, tiyatroya ya da sinemaya gitmek istesem SÄPO'nun izni gerekiyor, ki çoğunlukla verilmiyor. Yiyecek ve dergi alamıyorum. Hastaneye bile gidişim izinle.

"Yasal ve hukuki haklardan yoksun kılınarak, toplumda güçsüz düşürülüyorum. Birleşmiş Milletler insan hakları komisyonlarından, Avrupa ve İsveç'in benzer kuruluşlarından bana uygulanan gayri insani uygulamaların kaldırılmasını istiyorum.

"Diğer 8 Kürt'ün durumu da benim ki gibidir."

Raporun diğer bölümleri Kürt halkının durumunu ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini özetleyerek Türk devleti ile İsveç yönetiminin İsveç'teki Kürt politik sığınmacılar, özellikle de PKK'nin mücadelesini destekleyen yurtseverler üzerindeki ortak baskı uygulamalarını ve işbirliğini anlatmakta, İsveç devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı Türk devletine sunduğu desteğini örneklerle sergilemektedir.

Kendilerine uygulanan belediye sınırları içinde hapis cezasının da bu etraflı işbirliğinin siyasal bir parçası olduğunu gösteren yurtseverler, insan haklarından yana bütün kişi ve kuruluşlara çağrı yaparak, İsveç'te 9 Kürt yurtseverine uygulanan hukuk dışı statüye karşı durmalarını ve şu taleplerini desteklemelerini istediler:

"1— Dokuz Kürde uygulanan belediye sınırları içinde hapis uygulaması kaldırılmalıdır.

"2— Dokuz Kürt adil bir şekilde yargılanmalıdır.

"3— Durumlarını inceleyen bir komisyon kurulmalıdır."

DİYARBAKIR BERXWEDAN MUHABİRİ BİLDİRİYOR

"Yavrum Kürdistan'a Kurban Olsun"

Diyarbakır askeri cezaevinde yaklaşık 2000 savaş esirinin 8 Şubat'ta başlattıkları açlık grevi, bugün 10. gününü doldurdu. Tutukluların istekleri arasında cezaevi koşullarının iyileştirilmesi, kısıtlamaların kaldırılması, saç-sakal ve bıyığın serbest bırakılması, görüşmecilerle Kürtçe konuşulması vb. var.

Şu ana kadar direniş başarıyla sürüyor. Direnişçiler yemek kabul etmiyor. Talepleri olan şekerli suyu ise cezaevi idaresi *"yetkimizin dışındadır, bize emir gelmedi"* gerekçeleri ileri sürülerek karşılanmıyor. Cezaevi idaresi direnişi kırmak için yaptığı baskı sonuçsuz kalıyor.

Cezaevi önünde biriken tutuklu aile ve yakınlarının görüşme talepleri sonuçsuz kalınca, üç sefer cezaevinden şehir merkezine yürüyüş yaptılar. Polis, izinsiz yürüyüş yapıldığı gerekçesiyle ailelere saldırdı. Bunun üzerine, yürüyüşçü aileler *"haksız uygulamalara boyun eğmeyeceğiz, gerekirse biz de ölürüz. Çocuklarımızı yalnız bırakmayacağız, sonuna kadar yanlarında olacağız"* dediler. Polis karşı durunca sataşmalar ve gerginlik arttı. Yaşlı bir ana yanında taşıdığı bir bidon benzini çıkararak *"çocuklarımızla görüşemezsek, gerekirse kendimi yakarım"* dedi.

14 Şubat'ta cezaevi önüne giden ailelerin görüşme istemleri tekrar karşılanmadı. Bu arada tutuklular *"direndiklerini, ancak durumlarının kötüleştiğini, baskı yapıldığını, bazı arkadaşlarının komaya girdiğini"* bağırdılar. Aileler, SHP ve "Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği"ne taleplerini ilettiler. Ankara'dan dönen yaşlı bir ana, bir grup aileyle tekrar cezaevi kapısına dayanarak, tutuklularla görüşme isteklerini tekrarladılar. **Tutuklular adına bir savaş esiri,** açlık grevinin etkisiyle takattan düşmüş halde asker kucağında ailelerin yanına getirildi. Savaş esiri, ailelere seslenerek *"Durumumuz kötüye gidiyor, iç kanama geçirenlerimiz var, idare şekerli su, ihtiyaç ve taleplerimizi karşılamıyor. 8 arkadaşımız komada. Hiçbir müdahale yapılmıyor.* **Haklı isteklerimiz karşılanmazsa ölüm** orucuna gitmeye kararlıyız" demesi, ailelerin hareketlenmesine yolaçtı. Üç kişilik gruplar halinde kolkola giren aileler Ofis semtinde bulunan SHP binasına kadar yürüdüler ve açlık grevine başlayacaklarını duyurdular.

Resmi-sivil polis ekipleri, aileleri taciz etmeye ve fotoğraflarını çekmeye başladı. Ailelerin direnişi büyük ilgi yarattı. 3. günden itibaren dayanışmacı ziyaretçiler arttı. Polis sindirmesi ziyaretçi grupları durduramadı. Bu arada ailelerin direnişçi ağıtları topluluğun duygularını kabartıyor, sömürgecilere karşı büyük bir kin doğuruyordu. Yaşlı bir annenin söylediği *"Lavê min goriyê Kurdistanê be" (Yavrum Kürdistan'a kurban olsun)* sözlerinin slogan halinde tekrarlanması, insanı isyan için dayanılmaz kılıyordu. Bu arada iki SHP milletvekilinden ayrı, yeni tahliye olan iki tutuklu ve dersi terkederek ziyarete gelen bir öğretmen açlık gerevine katıldılar.

Diyarbakır bir anda hareketlenmiş, bayram gününe dönmüştü. Düşman ne yapacağını şaşırmıştı. Paniği hemen gözleniyordu. Binlerce asker ve polis yanısıra, kulakları sağır eden jet uçakları ve helikopter uçuşları artık halkta bir etki yaratmıyor, tam aksine açlık tepkiye yol açıyor.

Saliha bacı ve Asiye Oğuz (60) adındaki yaşlı anaların gösterdiği direniş gerçekten ölüyü canlandırır nitelikteydi. Yanında benzin bidonu taşıyan, ağıtlar yakan, zorla yürüyebilecek kadar yaşlı anaların direnişi beyinlerde yüzlerce soru bırakıyordu. Yürüyüşlerine katılmak isteyen, onlara destek olmak isteyen ama, "yapamayan" binlerce insanımız bu eksikliğin burukluğunu taşıyorlardı.

Cezaevinde dönen yaşlı bir amca ile konuşuyor, durumları soruyoruz. Yaşlı amca derinden bir iç çekerek *"Anlaşılan bu sefer de davanın bedellerini ödeyeceğiz"* diyor. İçerdeki çocuklarla görüştüm *"hepimiz ölsek dahi açlık grevini bırakmayacağız"* dediler. *"Bedel ağır olacak ama varsın olsun, geriye dönüş yok"* diyerek gözünün yaşını siliyordu.

Şu anda cezaeviyle ilişkiler kesik, aileler açlık grevine yattıktan sonra gidip gelen yok, zaten görüşler de kaldırılmış durumdadır. Konuyu burjuva basını işliyor. Bu akşamki TRT haberlerinde de SHP'nin açıklamaları yer aldı. Durumun ciddi olduğu, tutuklulara uluslararası imzalanan insan hakları sözleşmesine uygun olarak davranılması, cezaevlerindeki durumu incelemek için bir komisyonun kurulmasını talep ediyorlardı. Açlık grevinin geçen süresi zarfında hiçbir girişimin olmadığını, süreyi uzatıp greve başlayanları yıpratmaya ve caydırmaya çalışmaktadırlar.

Diyarbakır askeri cezaevinde başlayan bu direniş dalgasının kıyılara vuruşu oldukça sert. Olaya devletin en yetkili mercileri el koymuş durumda. Adalet Bakanı, Milli Savunma Bakanı, Özel Bölge Valiliği bünyesinde bir araştırma komitesinin oluşturulduğu söyleniyor. Fakat herhangi bir resmi açıklama yapılmış değildir.

Sonuç olarak; hem savaş esirlerinin ve hem de ailelerin başlatmış olduğu açlık grevi, büyük bir ilgiyle izlenilerek sonucu merakla bekleniyor. Özellikle de 15 Şubat'ta başlayan yurtsever ailelerin grevi, heyecanı doruğa çıkarmış durumda. Bütün kapılar suratlarına kapanmasına ve devletin bütün baskılarına rağmen tutuklu aileleri muazzam bir irade gücüyle, kararlılıklarını koruyorlar. Cezaevindeki direniş türküleri, annelerin yaktığı ağıtlar, adeta kenetleşerek dalga dalga yayılmaktadır. Tutuklu aileleri Kürtçe konuşmanın serbestliği konusundaki madde kabul edilmişçesine dertlerini Kürtçe dile getirmektedirler. Kısacası inadına bir direnişin ateşini kendi aralarında tutuşturmuş bulunuyorlar. Kamuoyu oluşturma çabaları, burada doğan üstün önlemlerle engellenmeye çalışılıyor. Açlık grevinin sürdüğü SHP'nin Ofis'teki binası kordon altına alınarak ziyarete gidip gelenler engellenmekte ve korkutulmaktadır. Buna rağmen yine de riskler göze alınarak ziyaretçilerin sayısı kabarıklığını koruyor. Kadınların ve erkeklerin ayrı ayrı katlarda olduğunu, ve binanın kendilerine küçük geldiğini belirtmişler. Polisin çabalarını ve baskılarına boyun eğmeyen aileler zaman zaman binanın dış kapısına gelerek oturmaları, kalabalığın oluşması ve yüksek sesle Kürtçe konuşmaların duyulduğu gözlenmektedir.



SHP binasının bulunduğu Ofis semtinde açlık grevine giren aile sayısının oldukça çoğaldığını öğreniyoruz. Binanın 2. katını dolduran bayanların kaldığı odalarda yer yerinde oynar gibi olmuş. 3. katın ise erkeklerin açlık grevinde oldukları, bunlar arasında tahliye olan 2 kişinin açlık grevine devam ettiğini, ayrıca Mardin ve Diyarbakır SHP milletvekillerinin de aralarında bulunduğu kalabalık bir grubu oluşturmaktadırlar.

Binanın girişinden son kattına kadar toprak atılsa yere değmeyecek şekilde yoğun bir kitle akınıyla binanın dışına taşmış durumda. Dayanışma çiçeklerini koyacak yerleri bulunmadığı binada halaylar, marşlar, ağıtlar, Diyarbakır'ı sarmış durumda. Adeta resmi dilin Kürtçe olduğunu vurgularcasına kutlamalarından tutalım, mesajlarına kadar her şey ile güzel dilimizle de bir başka güzellik kazanıyor. İt sürüsü gibi dolanan polisler, "Haydi gelin dilimizi engelleyin bakalım, nasıl engellersiniz" bağırmalarına adeta kulaklarını tıkamışlar, karşılık bile veremez olmuşlar. Sabahtan akşamın geç saatlerine kadar ana-baba gününe dönen binada özgürlüklerini kazanmış bir halk gibi coşkulu, hıncahınç bir kalabalık, müziklerimizin eşliğinde tempo tutulup, coşup coşturuyorlar. Bu anı yakalamak, bunlarla beraber olmak, içiçe yaşamak gerçekten de bunları iliklerine kadar hissetmek ve en geniş halk kitlesine yaymak fırtınanın kopacağı günün habercisi olmak demektir.

En fazla ilgi toplayan annelerimizin kaldığı 2. kattan 3. kata çıkmak için yarım saat yol aramaları oldu. İşçiler adına çiçek getiren, çelenk getiren, öğrenciler ve daha birçok kesim tarafından ziyaret akınına uğrayan, binadaki erkeklerin kaldığı kısma ulaşmak için zorluk çekiliyordu. Zaman zaman kaldırımlara taşan kitleyi 50'den fazla polis arabası ablukaya almak zorunda kalıyordu. Tarihin beklediği anı yaşıyor durumdaydık. Tek bir kalp, tek bir beyin çarptığı bu binada, her şey tabiatın doğal, canlı ve tazeliğiyle göze ve kulağa, beyne ve yüreğe nakşediyor ve iliklere kadar sarsılan o tarihi anın geldiğini müjdeliyordu. Hayranlıkla izlediğimiz ve takip ettiğimiz açlık grevi, beklenenlerin dışında gelişmeler yarattı bile. Genç kızların da içinde bulunduğu kadınlar grubu, sayısı 100'ü aşkın ve daha da katılanlar oluyordu. Erkeklerin de bir o kadar olduğu söyleniyor.

Şu an elimize geçen bilgiler ışığında bu akşam, SHP merkezinde yapılan açıklamalar buraya iletilerek sorunun Başbakana iletildiği ve isteklerin kabul edildiği söylentileri gerçeklik kazanıyor. Milletvekilleri bu vesileyle açlık grevine son verdiler, diğer kitle devam ediyor. Çiçek ve dayanışma mesajlarını ileten bir işçinin oradaki coşkuyu, oradaki sevinci tarif edilmez durumda olduğunu, hükümete bence indirilen en büyük darbe diyerek tarif ediyor. Gerçekten de işin bu boyutlara varacağını devlet bile hesaplamamıştı. Haberi "Diyarbakır'a dikkat" başlığıyla veren gazeteler adeta şok geçirmiş durumda olduklarının ifadesidir.

Diyarbakır özel askeri cezaevinden başlayarak tutuklu ailelerinin yanısıra yurdun değişik kesimlerindeki cezaevlerinde açlık grevini desteklemek amacıyla eylemliliklerini başlattılar. Direnişin kalesi olan Diyarbakır'da her şeye imzasını atacak tek şeyin direniş olduğunu bir kez daha vurguluyor. Aileler arasında kendisini yakacağını belirten yaşlı teyze benziniyle kale gibi duruyor adeta. Süresiz açlık grevine yatacağını, hatta ölüm orucuna dönüştüreceklerini söyleyen anneler, direnişin temel taşları olmuşlar. Çocuklarımız açlık grevinde bulundukları müddetçe onlardan haber almayıncaya kadar eylemlerinin devam edeceğini belirttiler. Tutuklu yakınları ziyaretlerine gelenleri alkış tufanına boğuyorlar, bitmez tükenmez bir moral gücüne sahip olduklarını kanıtlıyorlar. Polisler başlarına geleceklerini iyi bildikleri için müdahale gücünü kendilerine bulamaz olmuşlar. Böylesi bir direnişi görüp şahit olmam benim için gerçekten de büyük bir şans. Gerçekten de olup bitenleri yeteri kadar takip edememe ve bunları dile getirmemin ezikliğini yaşadığımı da belirtmek istiyorum.

Bu eylemlilik süreci kanımca yoğun kamuoyunun oluşmasına önayak olurken rejime diz çöktürmüş durumdadır. Eylemin daha da genişleyeceğini ve bunu önlemenin çabaları içinde olan iktidarın istekleri kabul etmenin dışında seçeneklerinin bulunmadığı görüşündeyim. Hepsi kabul edilmese de zaferin kazanılması kaçınılmazdır. Basın bu konuyu fazla işlemiyor. Radyo, TV ve gazeteler açlık grevlerine değinse, bütün tutuklu yakınlarının Diyarbakır'a akın edecekleri kanaatindeyim. Burjuva basını işi oldu bittiye getirmeye çalışıyor. Açlık grevinin önlenmesinde yardımcı oluyor. Tamamıyla kendi güçlerine ve iradelerine dayanan tutukluların ve yakınlarının açlık grevi, hiç olanaklarının olmadığı bir ortamda kendi seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Buna rağmen, yılmadan korkmadan büyük bir cesaret örneğiyle Diyarbakır'ı adeta çınlattılar. Haklı bir davanın neferleri oldukları, polislerin suratına baka baka söyleyen tutuklu aileleri karşısında polis ve emniyet görevlileri çaresizleşmiş durumda. Böylesi bir ortam belki de ilk kez yakalanıyor olmalı ki, öğrenciler de sloganlar atarak tempo tutuyorlar.

Kürdistan kadını hayatında belki de ilk kez kitle halinde kendi haklarına sahip çıkma, varlığını kanıtlama, ben de insanım diyebilmenin ortamını yarattı. Anaların anası Kürdistan belki de ilk kez gerçek anaların dilinde haykırılıyordu. Evet, *"Yavrum da ben de bütün aile de şirin Kürdistan'a kurban olsun bundan daha iyi ne olabilir"* diyen yaşlı ana tertemiz

Devamı 21. sayfada



Tarih Bizden Büyük İnsanlar Olmamızı İstiyor

Vietnam halkının, ABD ve Fransız emperyalistlerine karşı yürüttüğü savaşta gösterdiği kahramanlıkları hep kitaplarda okuduk ve okumaktayız. Ve bu halka duyduğumuz saygı ve hayranlık onun tarihini okudukça daha da gelişmektedir.

Çünkü ona duyduğumuz saygı ve hayranlık, onun, ülkesini düşmandan temizlemesinden, bağımsız ve özgür geleceğini çizmesinden ve bu tarihi kesitte olağanüstü direnişler sergilenmesinden kaynaklanır. Yine Che'ye, Castro'ya ve diğer özgürlük savaşçılarına duyduğumuz saygı, onların, insanlık ve özgürlük mücadelelerinden dolayıdır. Mazlum'a, Hayri'ye, Kemal'e, Delil'e, Agit'e ve daha birçok kahramana duyduğumuz derin saygı ve bağlılık, özgürlük ve insanlık için direniş, kahramanca şehit düştüklerinden dolayıdır. Peki halk olarak Vietnam halkının, kahramanlar olarak Mazlum'un, Agit'in, Che'nin ve diğerlerinin mertebesine ulaşma çabası kadar, kutsal ve değerli bir çaba olabilir mi? Açık ki hayır. O halde kendimize Kürdüz, insanız ve yurtseveriz diyorsak, yaşadığımız bu dönem, bizden büyük insanlar olmamızı bekliyor.

Çünkü halkımızın, en barbar işkence ve baskılara tabi tutulduğu ve buna karşı kahramanca direnişlerin geliştiği günümüzde, sıradan bir yaşam Kürdistan'da insan olmanın kıstası olamaz. Evet, dünyanın neresinde olursak olalım, isterse en ucra köşesinde, ister bayan ister erkek olsun; okuyalım, bilinçlenelim, güçlü insanlar olalım.

PKK saflarında Zağroslarda, Cudilerde, Munzurlarda savaşan bir gerilla olmaya göz dikelim.

İsviçre Belenzona'dan H...

İşkence ile Toplatılan Silahlar, İşkence ile Neden Tekrar Dağıtılıyor

Hatırlanacağı gibi, 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesi ile, talan etmedik köy-kasaba, yıkmadık ev bırakmadıkları gibi, vahşi uygulama ve baskı yöntemleriyle halktan silah topladılar. Bu baskılara boyun eğen bazı insanlar sömürgecilere silahlarını teslim ettiler, silahı olmayanlar ya da teslim etmek istemeyen kişiler ise, günlerce işkence yapılarak, bu uygulamalara tabii tutuldular. Hatta silahım yok diyen insanlara, sömürgeciler ellerindeki silahları para karşılığı halka satarak tekrar o silahlara el koydular.

Bu politika ile halkı silahlandırıp, sözde terörün önüne geçtiklerini beyan eden faşist cunta, bu son günlerde bazı bölgelerde yeniden silah dağıtımına başladı.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos Atılımından önce Kürdistan'daki feodal bölünmüşlük nedeni ile aşiretsel çatışmalar, kan davaları ve sömürgecilerin bir dizi oyunları ile her gün ölüm olayları yaşanıyordu. Ve bu da devrimcilere mal edilmeye çalışılıyordu. Kürdistan halkı, gerçek düşmanını bir yana bırakıp, birbiriyle savaşır hale getirilmişti. Egemen güçlerin ekmeğine yağ süren bu durum, sürekli körüklenmeye çalışılıyordu. Sömürgeci Türk devleti, Kürdistan'daki egemenliğini asırlardır halk arasındaki bu parçalanmışlıktan yararlanarak sürdürmüştür.

15 Ağustos Atılımından sonra, PKK önderliği, feodal örgütlemeyi büyük ölçüde dağıtıp, aşiretsel çatışmaları ve kan davalarının önüne geçip, Kürdistan halkını ulusal kurtuluş mücadelesi çerçevesinde toplamıştır. Devrimci otoritenin sağladığı ve gerilla eylemlerinin yoğunluk kazandığı birçok alanda bu çatışmalar, ya tamamıyla ortadan kaldırılmış ya da azalma göstermiştir. Kürdistan halkı ERNK bayrağı altında kenetlenince, faşist Türk devleti, adeta kuduz köpek gibi halka saldırmaya başladı. Köy korucuculuğunun oluşturulmasındaki eses neden; sivil ordudan ziyade aşiretsel bölünmeleri hızlandırmaktı. ARGK birliklerinden aldığı ağır darbelerle işlemez hale gelen köy korucuculuğu sonuç vermeyince son çare olarak (ki bu da sonuç vermeyecektir) yeniden halka silah dağıtıp, kendilerinin eseri olan bu kavgaları yeniden gündeme getirmek istiyorlar.

Devrim ile karşı-devrim saflarının netleştiği Kürdistan'da, muhbir-ajanların eliyle dağıtılan silahları kimlerin alacağı da gayet açıktır. Bir avuç muhbir ve hainin dışında kimse silah almak istememektedir. Köy korucularına da silahlar verilirken, "alın bu silahları size lazım olur", silah tesliminden sonra ise, "Bu silahları size süs olarak vermedik. Apoculara karşı operasyonlara ve nöbete marş, marş" dediler. Elbetteki süs olarak dağıtmıyorlar bu silahları. Hem de silahların numaraları da tesbitlidir. Sömürgeci devlet, o silahların nerede ve ne zaman kime karşı kullanıldığını daha rahat bir şekilde tespit edebilmektedir.

Ama halkımız artık bu oyunları yutmuyor. O silahlar geri tepecektir. Kürdistan halkı, dostunu ve düşmanını tanıyor artık. Bundan böyle faşist Türk devletine şunu soracağız: Aylarca bizi işkencelere tabi tutup silah istediniz. Bugün neden tekrar işkence yapıp aynı silahları dağıtıyorsunuz. O acılı ve sancılı günleri unutmadık. Hesap günleri yakındır.

REFİK

Kürdistan'dan Geliyorum

PKK, zidanlarda direniyor. PKK, dağlarda savaşıyor. PKK, Kürdistan'da halkının yanında ve halkına sahiptir. Kürdistan genelinde halk savaşı veren ARGK birlikleri, sömürgeci birliklere kan kusturuyor. Halkımızın değer yargısına saygı duyan ERNK-ARGK birlikleri yılmadan düşmanı kovalıyor, öldürüyor ve şanlı PKK bayrağının göklerde dalgalandırıyor. Halkımız bununla beraber seviniyor, coşuyor ve ARGK gerillalarını bağrına basıyor ve onları kalbinde saklıyor.

Ben Kürdistan' a yeni geldim. Avrupa'da Kürt soluyum ve Kürt örgütüyüm diyenlere sesleniyorum. Bunlar Avrupa'da ne yapıyorlar. Bildiğim kadarı ile Sol-Birlik kurmuşlar ve onun çatısı altında birleşmişler. TKP'nin çizgisi bellidir. Özgürlük Yolu da aynı yolun yolcusudur. Ne istediklerini biliyoruz, Özgürlük Yolu'nun 12 Eylül faşist cuntasından önce UDG'yi de kurdu ve Kürt halkı bunun "ürününü" gördü. Bunlar birleşip PKK'nin mücedelesini engellemek amacı ile kuruldu, şimdi sözüm onlara; iyi bilin, halkımız PKK sayesinde sınıf bilincine vardı ve tarihini öğrendi.

Bollnäs'den Cihxwaz

Şeyh Sait İsyanının 63. Yıldönümünde, Halkımız İsyan Ateşini Daha da Gürleştiriyor

Kemalistler zor günlerinde, halkımızı yardımlarına çağırmışlardı. Halkımız bu yardımlardan çekinmemiş, bu uğurda yüzlerce vatan evladını şehit vermişti. Bu dönemde, kemalistler, çağrılarını kardeşlik ve din kisvesi altında yapmışlardı.

Ancak tarihi, hile, entrika, komplo ve katliamlarla dolu bir egemen gücün hak, adalet, eşitlik ve insanlık gibi kutsal değerler için, değil mücadele etmesi, bunlara bir şey katmasını beklemek ham hayal olur. Aksine bu güç, bu kutsal değerleri ortadan kaldırmanın sürekli uğraşısı içinde olur. İşte kemalistler, kendilerini güvenceye aldıklarında, bu ruhla halkımıza saldırdılar.

Lozan antlaşması, kemalistlerin, Kürtlere verdikleri sözlerine bağlı kalmadıklarının da bir ifadesi durumundadır. TC, kuruluşundan yaklaşık 16 ay sonra, Kürdistan'a karşı taarruzlarını başlatır. Bunun bir sonucu ve verilen sözün tutulmaması nedeniyle ve özellikle de din ve laiklik arasındaki çelişkilerden dolayı, halk feodal-dinci önderlik altında isyana kalkar. İsyan kısa sürede büyür. İsyan, Xalit Cibri, Şeyh Sait Piranî, Dr. Fuat ve diğer şahsiyetler önderliğinde gelişir; Erzurum, Van, Bitlis, Xarput, Diyarbekir ve Bingöl'e kadar yayılır. İsyan kısa süre sonra bastırılır. Ancak Kürdistan'da isyan ateşi söndürülemez. Burada halkımızın önemli bir özelliğini görmek gerekir: Halkımız tarih boyunca sürekli katliamlara ve defalarca yenilgiye uğramasına rağmen, bağımsız ve özgür yaşam için boyun eğmemiştir. Şeyh Sait isyanı da, Kürdistan'da yaşanan ve başarıya ulaşmayıp, nice katliamlarla bastırılan isyanların ardısıra gelen bir isyan niteliğini taşır. İsyanın daha başında, Şeyh Sait, Mart 1924'te bu kapsamda şu çağrıyı yapar:

"Türkler, yani Osmanlılar ne yazık ki dörtyüz yıldan bu yana bizleri din ve islam halifeliği adı altında köleleştirdiler. Onlar, bizleri karanlık ve cehalet içinde bıraktılar. Bu Türkler, ülkemize önce göçmen olarak geldiler ve buraya kurnazlık ve entrikalarla yerleştiler.

"Ülkemizi işgal ve istila ettiler. Kürdistan hiçbir zaman bu kadar geri bırakılmadı... Hiçbir Kürt, hiçbir dindar bu durumu kabul edemez. Biz hepimiz kendimizi bu acı ve talihsiz yaşamdan kurtarmaktan sorumluyuz...

"Savaşta eliniz titrememelidir. Ölümden korkmayın! Anlamsız bir hayat; geri bırakılmış, güçsüz bırakılmış, acı ve ızdırap dolu bir yaşam utanç vericidir.

"Kahramanca ölmek, köle yaşamaktan daha iyidir. Açık ki, Türkler sözlerini tutmadılar ve Kürtlere karşı zalim ve kalleşçe davrandılar. Onun için onlara öyle bir ders verelim ki, bunu hiç unutmasınlar.

"Bu zorbalarla anlamsız yaşamaktansa, adalet ve kurtuluş yolunda beraber ölmek daha hoştur; şehit olmak böylesi bir yaşamdan daha makbuldur.

"Bizden sonra yaşayacak olan Kürt kardeşlerimize, çocuklarımıza kendimizi feda etmenin örneğini sunmalıyız ve öyle bir miras bırakmalıyız ki, eşitlik sevgisinden ve kurtuluş yolundan ayrılmayıp, aydınlıklı bir yaşama doğru ilerlesinler.

"Şerefli bir yaşam için savaşalım, özgürlük ve mutluluk uğruna beraberce yaşamımızı katık edelim. Ulusumuzun ismini iyiye çıkaralım..."

Evet, Şeyh Sait İsyanı da bastırılır, ama Kürdün yüreğindeki isyan ve intikam ateşi hiçbir zaman sönmez. Dünyadan tecrit olmuş, iyi örgütlenmemiş bir isyanın, modern bir ordu karşısında başarıya ulaşması düşünülemez. Ancak, Şeyh Sait'in, çağrısında da dile getirdiği gibi, Kürt halkının adına leke konulmaz.

Kürt halkı şerefiyle ölmeyi tercih eder, ama köleliği kabullenemez. Bugün, bu anlamda ARGK'nin gerilla birlikleri dağların doruklarındadırlar. İsyan ateşi 63 yıl sonra daha güçlü, daha modern yakılıyor ve TC'ye hakkettiği dersi veriyor. Kahpece kurşunlanan yüzbinlerce Kürdün intikamı, her gün gerillanın gürleyen silahında ifadesini buluyor.

Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz, sadece bizim değil, Şeyh Saitlerin de arzularını yerine getiriyor. O zaman bize düşen görev; önderliğimiz etrafında daha da kenetlenmek, ERNK'nin açtığı kutsal bayrağımız altında birleşmektir. Şeyh Sait'e bağlı olduğunu söyleyenlerin yeri, mücadelenin saflarıdır.

Şeyh Sait'in oğulları, kızları ve çocukları olarak, sonuna kadar 'intikam' diyoruz. Damarlarımızdaki ata kanı, teslimiyet ve ihanete karşı isyan etmelidir.

— Özgür bir vatan için ileri!

Hamburg'dan Sait

BERXWEDAN'A

Ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini, gazetemiz Berxwedan aracılığıyla okuyor ve öğreniyoruz. Bunun için üzerimize düşen görevleri de biliyoruz. Dağdaki bir gerilla ile ülke dışındaki yurtseverlerin bütünleşmeleri, ortak düşünmeleri ve hareket etmesini sağlayan gazetemize daha fazla ilgi göstermeyi bir görev olarak kabul ediyoruz.

Yunanistan alanındaki taraftarlar olarak Berxwedan'a kavuşmak ihtiyacını hep duyuyoruz. Her onbeş günde, acaba yeni sayıda neler yazılmış, Kürdistan'da hangi eylemler yapılmış, gerillaların silahlı resimleri var mıdır vb. sorularla meraklanıyoruz. Her ne kadar gelişmeleri dünya basınından izlemeye çalışıyorsak da, bu çok yetersiz kalıyor ve doyurucu olmuyor. En iyi haberi yine de kendi gazetemizden almak istiyoruz.

Bugün ulaşabildiği kitlelerimizin vazgeçilmez aracı olan gazetemizi, dağlarımızın doruklarında gerillanın, halkımızın elinde görmek, onlardan mesajlar almak mücadeleye olan bağlılığımızı bin kat daha artırıyor.

Devrimci Selamlar

Yunanistan'dan Bir Grup Kürdistanlı Yurtsever

Türk Devleti Suudi Arabistan'a askeri birlikler gönderiyor

Turkey and Egypt plan joint naval training exercises

BY JIM BODGENER IN ANKARA

Saudis negotiate for Turkish units

By Adel Darwish

MORE than 16,000 Turkish troops will soon be serving in Saudi Arabia if negotiations now in progress succeed.

Following Pakistan's decision to withdraw the 15,000-strong force it has had in the Kingdom for more than 10 years, Saudi Arabia has turned to Turkey to provide the outside units it believes it still needs.

At least five meetings have taken place between Saudi Arabian and Turkish Ministers, including Prince Abd...

Şubat ayı ortalarında İngiliz sosyal-demokrat eğilimli "The Independence" gazetesinde Adel Derwish'in haberine göre, "yürütülen görüşmeler başrılı olursa 16 binden fazla Türk askeri Suudi Arabistan'da konumlandırılacak."

A. Derwish'in yazdıkları bununla sınırlı değil. Muhabir şunları da yazıyor:

"Pakistan, çelik kuvvetler olarak bilinen ve 10 seneden beri Suudi'de tuttuğu 15 bin askerini çekme kararının ardından, Suudi yetkilileri ihtiyaçları olan birlikleri sağlamak amacıyla Türkiye'ye yöneldiler.

Aralarında Karl Abdullah ve Suudi ulusal muhafız komutanın da bulunduğu Suudi yetkilileriyle Türk yetkilileri arasında konuyla ilgili olarak şimdiye kadar en az 5 toplantı yapıldı. NATO yetkilileri teknik görüşmelerde yeraldılar.

Esasında Suudi hükümeti, Pakistan birliklerinin yerlerini doldurmak için Mısır'a yöneldi. Fakat ABD ve bazı batılı ülkelerin 'tavsiyesi' üzerine Arap güçlerini davet etmemeyi kararlaştırdı.

Pakistan, Suudi-İran çatışması vukubulduğunda taraf olmak istemiyor. Çünkü, Afganistan sorununda İran'la dost gözükmektedir.

Suudi, Mısır'dan 2 bin subay ve teknik eleman istiyordu. Riyad gezisi sırasında Mubarek'in ileri sürdüğü şartlar Suudi tarafından kabul edilmez görüldü.

Diplomatik gözlemciler, Mısır'ın Körfezde İran'la gireceği bir çatışma durumunda içte gelişecek fanatik Suni müslüman hareketinden korkuyor.

Ankara, asker göndermekten mutlu gözüküyor. Türk politikacılar bu olayı Körfez ülkeleri üzerindeki etkinliklerini zirveye çıkarma fırsatı olarak görüyorlar.

Mısır'in isteksizliğine karşı Türkiye istekli gözüküyor. Antlaşma gerçekleşirse Türk birliklerinin Mekke, Medine ve Taif'te üslendirilmesi bekleniyor."

Haberin kaynağı gizli, ancak doğruluğu kaçınılmaz. Şöyle bir bakmak gerekir. Türkiye, Mısır ve Pakistan emperyalizm için benzer konumdalar. Burjuvaları ABD'ye bağımlı. Bu ülkelerde ekonomi ve politikayı ABD yönlendiriyor. Bu ülkelerin orduları ABD ordusunun bir parçası. Pentagon'un global savaş stratejisi içinde yeralıyorlar.

Pakistan'ın rolü daha çok Afganistan'daki devrimin gelişmesini önlemeye yönelik. Bunda zorlanıyor. Aşırı iç sorunları var. Afganistan sorununda İran'dan belli bir destek sağlıyor. Bu nedenle Körfez savaşına doğrudan askeri taraf olması ABD'nin çıkarına değil. Mısır, Körfeze uzak. Sürekli iç ayaklanmalar yaşıyor. Bir yönü de Suriye, Libya, Lübnan ve Filistin'deki gelişmelere karşı durması. Bunlara Sudan'ı da eklemek gerekir. Ayrıca Arap aleminde tecriti yaşıyor. Mısır'ın bu durumda Türkiye'ye göre ikinci plana düşmesi olağan.

Buna karşın Türkiye'nin durumu değişik. Hissedilen düzeyde ABD, Türkiye'yi öne alıyor. Türk ordusu, bölgede emperyalizmin planlarını hayata geçirecek temel güç durumuna getiriliyor. Türk ordusu silahlandırılıyor. Hem de aşırı bir şekilde. Askeri birlikler Kürdistan'a yığılıyor. Sınırdaki jandarma birlikleri, Kara Kuvvetleri birlikleri ile yer değiştirtildiler.

Türk devletinin gerekçeleri de var. Kürdistan sorunu ve petrol. Bu nedenle Körfez savaşından taraf. Bunu İran da biliyor. İran, Türkiye ile zorunlu ekonomik ilişkileri sürdürüyor. Kendine göre Türkiye'nin taraflılığını biraz sınırlamak istiyor.

ABD Genelkurmaylığı durmadan Türkiye'yi Kürdistan'daki durumun vehameti üzerine ve bunun Körfezdeki durumu beslediğine dair uyarılar yapıyor, Kürdistan'daki muhtemel ayaklanmalara bastırma tatbikatları yapılıyor. Bu doğrultuda Türk ordusu donatılıyor, yerleştiriliyor, ordu ve hükümet kademelerinde değişiklik yapılıyor.

Yine son Mısır-Türkiye görüşmeleri bu amaca yönelik.* Türkiye-Suudi, Türkiye-İrak ilişkileri ve düzeyi biliniyor. Bu ilişkiler sadece ekonomik ve siyasi alanda değil, askeri ve istihbarat alanında da sürüyor. Türk ekonomisi ABD doları ve Suudi Riyal'inin bir parçası durumuna gelmiş. Kenan Evren bile, CIA'nin denetlediği ve Aramco'nun finanse ettiği Rabita'dan maaş alıyor. Ercan Vuralhan'da CIA ve Suudi yetişmesi.

ABD Genelkurmaylığı, Türk ordusuna Suudi savunmasının payandası rolünü veriyor. Körfez'e müdahale için Türkiye'den yardım isteniyor ve Türk ordusu hazırlanıyor. Devlet yetkilileri CIA'nın ve Suudi krallarının maaşlı uşakları olduklarına göre, tarihte Halife'lere paralı askerlik yapmış uşak bir ordunun yine Suudi krallarına paralı askerlik yapması şaşırtıcı değildir.

Türk birliklerinin Suudi'ye yerleştirilmesi var olan işbirliğinin açığa çıkan ileri bir adımıdır. Ancak sadece bu kadarla sınırlı değildir. Atılan bu adım, Türk ordusunun tüm Kürdistan'a ve Körfeze müdahalesinin bir başlangıcıdır. Türk devletinin son görüşmelerle İran hükümetine özellikle Kürdistan konusunda geri attırma doğrultusunda baskıları arttırması da bu planın açığa çıkan diğer bir yanı olmaktadır.

(*) H. Mubarek'in son Ankara ve T. Özal'ın Kahire gezileri ardından Türk Genelkurmay başkanı N. Torumtay, Mısır Genelkurmaylığının davetlisi olarak Kahire'ye gitti. 26 Şubat tarihli Financal Times gazetesinde Jim Boodgener, Türkiye ile Mısır'ın Marmara ve Akdeniz'de ortak deniz tatbikatları yapacaklarını yazıyor. Boodgener, geçen yıl Türkiye ve Pakistan'ın ortak tatbikatları ardından yapılan NATO dışı ikinci ortak askeri tatbikat olduğunu ve her üç ülkenin de ABD'yle güçlü askeri bağlarına dikkati çekiyor.

TC'nin Köy Koruculuğu Komedyası "Ermeni Korucular(!)"

28 Şubat tarihli Milliyet, ellerine silah tutuşturulan üç Ermeni yurttaşımızın resimlerini baş sayfadan yayımlayarak resmin altında şunları yazmış:

"Hakkari'nin Beytülşebab ilçesine bağlı Cevizağacı köyünde yaşayan 250 Ermeni yurttaş, PKK eylemlerine karşı koymak için 10 keskin nişancıyı görevlendirdi. Köy muhtarı Hanna Berhooğlu, 10 korucunun G-3 otomatik tüfekle nöbet tutuğunu bildirdi ve 'nişancılarımız paradan ziyade köyümüzün can, mal ve namusunu korumak için korucu oldular' dedi."

Önce Ermeni yurttaşlarımızın mal, can ve namusunu kimin tehdit ettiğine bakalım. Ermeniler 1915'te soykırıma uğratıldı. 1,5 milyonu katledildi, bir o kadarı göçettirildi. Daha küçük düzeyde de olsa 1920'de M. Kemal, benzer katliamı tekrarladı. Türk devletinin Ermeni katliamının dünyada benzeri yoktur. Günümüze kadar da Ermeni düşmanlığı terkedilmedi. Öyle ki İstanbul ve Kürdistan'da sıkışıp kalan çok az bir kesim dışında Türkiye ve Kürdistan'da Ermeni bırakılmadı.

Her Ermeni, mutsuz tarihlerinin yaratıcısının Türk burjuvazisi olduğunu bilir. Herhangi bir Ermeni'nin Türk devletini dost olarak görebilmesi, insan olarak insanın karakterine ters düşer.

Sözkonusu Cevizağacı köyünün asıl adı Mehriye'dir. Beytülşebab ile Uludere arasındaki Sperti vadisinde kalan verimli toprakları, yaylaları olan güzel bir köy. Köy halkı Ermeni'dir. Köylüler sanatçı. Çevre aşiretlere kilim ve tarım aletleri yaparlar.

Karakolların ve iki yanlarında yeralan Jirki ile Güyan ağalarının baskı ile talanı nedeniyle çoğu göçmüş, topraklarını kaptırmış, 15-20 aile kadar kalmışlardır. Sadece Mehriye Köyü değil, Şırnak'taki Cüneyt, Silopi ve Uludere'deki birkaç Ermeni köyünün durumu aynı olup, bu köylerin bir kısmı boşaltılmıştır.

PKK, 1983'le bu alanlarda devrimci mücadeleyi geliştirmiş ve Ermeni köylere yönelik çevre aşiret ağalarından kaynaklanan baskıların önüne geçmiştir. Ermeni köylüler istisnasız hepsi PKK'yi desteklemişlerdir. Bu nedenle Türk ordusu baskılarını artırmış, çoğunu tutuklamış, köylerine karakollar yerleştirmiştir.

TC, askerlik bile yaptırmayacak düzeyde güvenmediği bu insanlarımıza şimdi sığınıyor, sözde Ermeniler dahi gerillalara karşı silahlanıyor süsü yaratılmak isteniyor. Bu çirkin ve zavallı oyun olsa olsa TC'nin koruculuk çıkmazını ve Türk basının ahlak ve gerçeklerden uzak konumunu yansıtır.

PKK ve 3 aşirete karşı güvenliği sağlamaya çalışıyorlar

Ermeni korucular tetikte

KARS-GÖLE'DE SAVAŞ TATBİKATI

Geçtiğimiz hafta, faşist cuntanın başı K. Evren Kürdistan'a gitti. Erzurum'a uğradıktan sonra Kars'a geçti. Kars'ın Göle ilçesinde yapılan "Kış-88 Tatbikatı"'nı, Genelkurmay Başkanı N. Torumtay, kuvvet komutanları, Milli Savunma Bakanı E. Vuralhan, İçişler Bakanı M. Kalemli, NATO Ortak Karagahı komutanları ve üst rütbeli subaylarla birlikte izledi.

Göle'de yapılan "Kış-88 Tatbikatı" alanı içindeki köyler boşaltılmadı. Ve tatbikatta hakiki mermi, gök top atışları, napalm bombaları ve roketler kullanıldı.

Türk ordusunun bu yılki kış tatbikatı, her yılkinden daha farklı ve bölgesel düzeyde bir amaca yöneliktir.

Bölgesel gelişmelere müdahalede Türkiye'nin stratejik konumunun sağladığı kolaylık bilinmektedir. NATO emperyalist ülkeleri, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, bölgedeki son gelişmeleri ezmek, dengeyi lehlerine çevirmek için yeni savaş stratejileri geliştirmektedirler. Göle'deki tatbikat, İncirlik Hava Üssü'ndeki hareketlilik, F-16'ların İspanya'dan Türkiye'ye kaydırılmaları bu yeni savaş stratejilerinin birer provalarıdır.

ÖĞRETMENLERE AJANLIK PRİMİ

Bölge Valisi H. Kozakçıoğlu, 16 Şubat '88 tarihli Hürriyet gazetesinde yer alan açıklamasında, Olağanüstü Hal Yasası kapsamı içindeki illerde görev yapan öğretmenlerin maaşlarının artırılacağını söyledi.

Bu uygulama, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılması amacıyla yoğunlaştırılan yöntemlere ek bir uygulamadır. Öğretmenlere ajanlığın dayatılması daha önceden başlatılmıştır. Bu uygulama, —belirli adımlar atıldıysa da—, ARGK savaşçılarının uygulamayı hedef alan eylemleri sonucu daha başından çıkmaza girdi. Ajanlaşan öğretmenlerin cezalandırılması, kiminin görev alanını terkedip kaçması, kiminin de görevinden istifa etmesi uygulamanın çıkmazını daha da derinleştirdi. Bu durumun bir sonucu olarak, sömürgeciler, çoğu alanda eğitim kurumlarında öğretmen açığıyla karşılaşmaktadır. Kısacası öğretmenlerin arttırılan maaşları ajanlığa teşvik primi ve ajanlığı cazibeleştirmek içindir.

OLAĞANÜSTÜ HAL YASASI UZATILDI

Generaller çetesinden oluşan Milli Güvenlik Kurulu, K. Evren başkanlığında yaptığı toplantıda, Olağanüstü Hal Yasası kapsamındaki illerde, bu uygulamanın 4 ay daha uzatılması kararlaştırıldı.

Faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan'ı egemenliğinde tutabilmek için oluşturduğu statüko çeşitli yöntemlerle sürdürülmektedir. Olağanüstü Hal Yasası da bu statükonun ayrılmaz bir parçası, yöntemlerinden birisidir. Bundan ötürü, bu uygulamanın uzatılıp uzatılması Türk sömürgeciliğinin politikasını değiştirme niteliğinde olamaz.

Kürdistan'daki gerilla savaşının sürekli gelişmeler kaydetmesi, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki otoritesini zayıflatmakta ve dolayısıyla onun mevcut uygulamalarının işlemezliğini de beraberinde getirmektedir. Bu nedenle, rejimin en yetkili sözcüleri, bu tür toplantılarda sadece çöküşe doğru giden egemenliklerinin ömrünü mümkün olduğunca uzatmanın yollarını aramaktadırlar.

BİRLİK ÇALIŞMALARINDA BAZI UYGULAMA SORUNLARI

Gazeteye **birliklerin örgütlenme ve çalışma tarzı** hakkında eleştiriler yönelten ve açıklamalar isteyen pekçok mektup gelmektedir. Bunların içeriği değişik olmaktadır. Yine de mektuplar bazı ortak taleplerde bulunmaktadırlar. Bunlar; **"Parti, Cephe ve birlik örgütlenmeleri ve çalışma tarzları arasındaki fark", "birliklerin örgütlenme ve çalışma tarzları", "birliklerin örgütsel işleyişi" ve "birlik çalışmalarının çeşitli pratik gelişim biçimleri ile ürünleri"** vb. konularda toplanmaktadır.

Daha önce yayınlanan *"birlik programları", "yönetmelikleri", "politik-örgütsel raporları", "karar taslakları", "çalışma planları", "talimatları"* ve *"çalışma tarzı"* üzerine olan yazılar mektuplardaki talepleri önemli oranda giderecek açıklamalar içermektedir. Birlik organlarına kalan görev, bunları tartışmak, değerlendirmek ve pratik gelişim biçimlerini bulmaktır. Yine de yurtseverlerin bir daha açımlamayı gerekli gördükleri noktaları sıralarsak:

Cephe ve cephesel kitle birliklerinde parti öncülüğü sorunu

PKK, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Siyasetinin örgütleyicisi ve mücadelesinin geliştirici gücüdür. Pratik ispatlamıştır ki, güçlü parti öncülüğü olmadan ulusal kurtuluş mücadelesi de olamaz.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, cephesel bir mücadeledir. Parti, sosyalistlerin birliğidir. Cephe ise asgaride sosyalizm sempatizanlığını içeren ulusal kurtuluşçu yurtseverlerin birliğidir. Haliyle parti; bilinç, örgütsel disiplini, yetkinlik ve çalışma tarzlarının kapsamı ile normal yurtsever yığından ayrılan kadroların birliğidir. İllegal koşullarda örgütlenen parti ve cephenin hedefleri, örgütlenme ve çalışma tarzları, yönetmelikleri arasındaki yakınlık ve Türk sömürgeciliği karşısındaki konumlarının benzerliği iki örgütlenme arasında fazla bir fark bırakmaz. Yine de iki örgütlenme aynı şey değildir. Disiplinleri, çalışma tarzları ve sosyal muhtevaları ile birbirinden ayrılırlar.

Cephe yığın örgütüdür. Dolayısıyla parti kadrosu cephe yığını içinde hareket eder. Parti nasıl tüm yurtsever faaliyetin çekim merkeziyse, kadro da yurtseverlerin çekim merkezi olmalıdır. **Ülke zemininde cephe faaliyeti gerilla birimi etrafında örgütlenir.** Gerillanın yönetim gücü parti kadrosudur. Ama bünyesine köylü savaşçı almaktadır. Bir yerde gerillanın gelişimi buna bağlıdır. Bu köylü savaşçılar parti öncülüğüne inanmakta ancak bilinçleri ve sınıf konumlarıyla yurtseverdirler. Bunlar, gerilla komutanlığı dahil her görevi alabilirler. Burada parti kadrosunun görevi, bu etkin yurtseverlere karar gücü kazandırmadır. Böylece örgütlenme yurtseverlere açılır. Bunlara uygulanacak yönetmelik de cephe yönetmeliğidir. Pratikle ilgili bütün kararları artık cephe komiteleri vermektedir. Parti kadrosuna düşen yetkinliği ile öncülük edebilmektir.

Şehirlerde ve Kürdistanlı yurtseverlerin bulunduğu başta Avrupa olmak üzere diğer temel alanlarda cephe ve birlik örgütlenmeleri parti çekirdekleri etrafında gelişirler. Bu ne demektir? Bir cephe komitesi düşünelim. Başlangıçta tümüyle parti kadrolarından da oluşabilir. Fakat parti kadro çekirdeği etrafına topladığı yetkin yurtseverlerle kendini bir komiteye dönüştürür. Komiteye sadece parti sempatizanı değil, cephe programını kabul eden, komiteye girebilecek özellikteki yurtseverleri kapsamayı hedefler. Bunlar farklı örgütlerin üyeleri de olabilirler.

Parti kadro çekirdeği, cephe komitesi içinde diğer cephe üyeleri ile aynı tüzüksel haklara sahiptir. Kadronun görevi, cephe komitesine tüzüksel işleyiş örgütsel kişilik ve otorite kazandırmaktır. Eğitim, örgütsel deney kazandırır ve yürütür. Burada öncülük yetkinlik ve saygınlığa dayanır. Kararları cephe komitesi alır ve uygular. Bir bildiri mi yazılacak, bir politik ilişki mi geliştirilecek, bir toplantı mı yapılacak, bir siyasal eylem mi gerçekleştirilecek vb., bunlara karar verecek olan cephe komitesidir.

Parti öncülüğünü temsil eden kadronun kendisidir. Kadro, yetkinlik ve ikna gücü ile öncülük rolünü yerine getirir. Eğer bir yurtsever daha yetkinse rahatlıkla komitenin sorumlusu olabilir, tıpkı bir köylü savaşçının gerilla birliğine komutan olabileceği gibi.

Yok eğer, kadro ben öncüyüm, benim dediklerim kayıtsız şartsız onaylanacak derse, tek başına karar verir; yine tek başına değişiklik yapar ve bunu bir gelenek haline getirirse, o zaman yurtseverlerin parti öncülüğüne inancını zedelemiş olur, komite biçimde kalır, cephe organı otorite kazanamaz, komite üyesi yurtsever her şeyi kadrodan bekler, duyarsızlık gelişir, bütün işler kadronun omuzuna biner, neticede tıkanan bir pratik ortaya çıkar.

Bu tür yaklaşıma, dar ve sekter yaklaşım diyebiliriz. **Kadro,** bilgi, beceri, alçakgönüllüğü ve yetkinliği ile kitleleri fetheden, onlarla kaynaşan, onları ayağa kaldıran kişi demektir. Cephe çalışma tarzını tutturamadığımızdan yarı örgütlü yığınların varlığına rağmen, henüz örgütsel biçimlenmemiz ideal komiteler düzeyine varamıyor, kendimize komite dememize rağmen, henüz propaganda ve dağıtım ağı olmanın ötesine geçemiyoruz.

Parti kadrosu, komiteleri komite esasına göre kurmalı, komitelerdeki yurtseverleri eğitmeli, örgütsel deney kazandırmalı, onlara otorite kazandırmalı, sorumluluk altına sokmalıdır. Böyle davranıldığında yurtseverler cephe görevlerine daha istekli koşacaklardır.

Birliklerin örgütsel düzenlemelerindeki yanlışlıklar

Ulusal Kurtuluş Cephesinin yığınlar içinde somutlanışı birlik örgütlenmesi şeklinde olur. Ya da şöyle tarif edersek; özellikleri birbirinden farklı yurtsever yığınları, ulusal kurtuluş mücadelesine çekmek her bir kesime yönelik ayrı bir yaklaşımı, örgütleme ve mücadele yöntemini gerektirir. Bu tanımın anlamı nedir? İşçi birliği, işçi yığınlarının özgül sorunları ve talepleri üzerinde yoğunlaşacak, işçi yığınlarını ulusal kurtuluş örgütlenmesine çekmenin uzmanlaşmasına varacaktır. Benzer uzmanlaşma gençlik, kadın birlikleri yanısıra toplumun diğer kesimlerini örgütlemek için de gereklidir.

Bir cephe komitesinin örgütsel çalışmasının kapsamı birlik çalışmalarını kapsar. Komitelerin bileşimi buna göre olur, planlama buna göre çıkarılır, örgütsel düzenleme bu gerçeğe göre yapılır, pratik de bu palanlamaya göre geliştirilir. Cephe komiteleri, ister komiteler ister temsilcilikler düzeyinde olsun yığınlara ancak birlik örgütlenmeleri vasıtasıyla açılabilir.

Olmayan nedir? Komiteler buna göre oluşturulmuyor. Oluşturulsa bile komite iç işleyiş (toplantı, rapor, denetim vb.), örgütsel deney ve eğitim konularında derinleşemiyor, pratik adımlar atma yerine hep mekanik kalıplarla örgütsel düzenleme içinde oluruyor.

Şöyle bir taleple karşı karşıyayız: Birlikler parti ve cephe olanaklarını artırmak içindir, hem maddi, hem örgütsel, hem kitlesel, kadro olarak. Çünkü, birlikler temsil ettikleri yığınların karakterinden hareketle onların sorunları üzerinde yoğunlaşacak, onlarla kaynaşacak, eğitecek, örgütleyecek, ulusal kurtuluşçu potansiyellerini harekete geçirecektirler.

Birlikler, yığınsal karakterlerinden sosyal, ekonomik, kültürel vb. birçok legal ve yarılegal örgütlenme içinde olacaklar. Eğer çalışabilirlerse oldukça geniş politik dayanışma sahaları vardır. Yürüyüşler yapabilir, toplantılar düzenleyebilir, ilerici her güçle asgari hedefler üzerinde dayanışmaya gidebilirler. Bunları yapmak zorundadırlar. Bu çalışma bir yığın imkan ortaya çıkaracaktır. Birlikler bu olanaklarla dergilerini basabilir, yeni kadrolar bulabilir, maddi ve politik imkanlar yaratabilirler. **Birlikler böylesi bir örgütsel, politik, kitlesel etkinlik durumuna geldiklerinde, ulusal kurtuluş mücadelemize yönelen saldırılar daha güçlü, daha kitlesel bir şekilde karşılanacak ve aşılabileceklerdir.**

Karıştırdığımız nedir? Ayrışmanın ancak yığınlaşma ve pratiğin ilerletilmesiyle sağlanacağını bildiğimiz halde, bu adımları atma yerine örgütlenmiş güçleri de ayrıştırmakla uğraşıyoruz. İleriye adım atma yerine yetersizlikleri tekrarlayıp duruyoruz. O zamanda zaten profesyonel ya da yarı profesyonel bir yerde cephe çalışanı, kadrosu durumunda olan yurtsever, aldığı görevden ayrı bir de birlik üyesi ya da örgütleyeni sayılıyor, örgütsel komitelerde bileşim olarak propaganda ve yayın dağıtımını yapan bir düzenlemeyi aşamadıkları için ayrışma biçimde kalıyor.

Öncüdeki ayrışma tabanda birliklerde toplanacak bir kitle yoğunlaşmasına denk düşmeli. Bir birlik ne denli kendi kitlesinin sorunları ile yoğunlaşır, uzmanlaşır, onlarla bağ kurar, onları bilinçlendirir, örgütlenme ve mücadele biçimleri ortaya çıkarırsa gerçek ayrışmayı o zaman sağlayabilir.

Bir işçi birliği bölge örgütünü alalım. Elinde programdan, karar taslaklarına kadar birlik yazıları vardır. Bırakalım işçileri, komitenin kendisi bu belgeleri ne kadar inceledi? Kendini eğitmeyen bir organ başkasını eğitebilir mi? Komiteler ellerindeki hazır belgeleri çoğaltıp işçilere dağıtmak zorunda değiller midir? Yine ellerindeki malzemelerin —özellikle kuruluş bildirisi ve program— önemlilerini yabancı dillere çevirmeleri ve dağıtmaları gerekmiyor mu? İşçilerle bol bol toplantılar yapmaları gerekmiyor mu? Bu toplantıların konusu işçileri ilgilendiren her konu olabilir; şehitlerle dayanışma, cezaevleri direnişleri, ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik saldırılar, yurtseverlere yapılan baskılar, birlik çalışmaları, politik dayanışmalar vb. her konu olabilir. Her işçi ya da işçi gurubunun çalıştığı bir işyeri ya da fabirika vardır. Bu alanda ulaşılmayan Kürdistanlı işçilere ve dayanışma gösterilecek, propaganda yapılacak binlerce yabancı işçi vardır. Birlik üyesi işçiler bu gibi yerlerde birlik temsilciliği konusunda eğitilmeleri ve görevlendirilmeleri gerekmiyor mu? Her bölgede her an değerlendirilecek birçok politik gelişme olmaktadır. İlerici sendikalar, politik güçler ve bunların grev, yürüyüş, toplantı vb. türü eylemleri olmaktadır. Birlik bölge komiteleri bunları ne kadar değerlendirmektedir? Bunları değerlendirmek birliklere birçok olanak yanında gelişme koşullarını yaratmayacak mıdır, böylesi bir pratik içinde işçiler pratiğe sarılmayacak mıdır?

Gençlik Birliğini alalım. Gençlik halen ulusal kurtuluş mücadelesinin en dinamik kesimidir. Avrupa'da küçümsenmeyecek bir Kürdistan gençlik kitlesi vardır. Bunların en diri bir yurtsever-devrimci potansiyel olduğunu pratik ispatlamıştır. Kaynağa dönüş seferberliğine çağrıyı en olumlu cevaplayan gençlik olmuştur. Genel olarak gençliğin özel olarak Avrupa'daki Kürdistan gençliğinin sınıf konumlarından kaynaklanan bir yığın sorunları vardır. Avrupa sosyal ortamının etkisini çarpık aşmalarına rağmen, aileci anlayışların etkisini taşımaktadırlar. İş, eğitim, iltica vb. sorunları vardır. TC askerlik yasasıyla kendilerini izlemekte, bu tahrip edici ve koşullandırıcı bağı itina ile kullanmaktadır. Sağlıklı bir yönelim içinde olmadığımızdan henüz gençliğin önemli bir kesimi ya sosyal-şoven ve Kürt reformist örgütlerinin etkisi altındadır ya da yoz ortamın içinde ve örgütsüz bir durumda bulunmaktadır.

Gençliği örgütlemek için deney ve olanaklarımız çok. Onlara sekter yaklaşılmamalı. Konumlarına uygun yaklaşım içinde olunmalı. Konumlarına uygun sosyal, kültürel örgütlenmeler içinde olunmalıdır. Çeşitli legal sosyal ve kültürel araçların ulusal kurtuluşçu yolda kullanılması zorunludur. Bu reformculuk değildir. Reformculuk, siyasal bir anlayıştır. Bu araçlardan uzak olmak devrimciliğin kıstası olarak alınamaz. Bu tutumumuz nedeniyle hem bu araçları reformistlere kaptırıyor, hem de kitle gücümüzü daraltıyoruz. Halbuki birliklerin önemli bir özelliği, temsil ettiği kitlenin özgül sorunlarını örgütsel çözümlemeye kavuşturmalarıdır. Gençliğin eğitim, sportif, kültürel, dernekleşme taleplerini önüne hedef olarak almayan bir birlik gençliği örgütleyemez. Ancak böylesi bir yaklaşımla geniş gençlik kesimleri kapsanabilir ve gençlik çok yönlü olarak ulusal kurtuluş örgütlenmesine açılabilir. Bu yaklaşım içinde gençlikten ressam, tercüman, teknik kadro vb. her türlü kadro çıkabilecektir.

Kadın Birliğinin sorunları daha çetindir. En geri ve en ezilmiş, aynı zamanda toplumda en insiyatifsiz tutulan kesimi temsil etmektedir. Ulusal kurtuluş örgütlenmesi içindeki her kadın, kadın birliği üyesidir. Onun birlik üyeliği kadın ve yurtsever oluşunun ortaya çıkardığı bir zorunluluktur. Avrupa'da bile olsa, Kürdistanlı yurtsever ailede feodal alışkanlıklar, kadının tali̇liği ve ezilmişliği devam etmektedir. Avrupa'daki çarpık açılma aileye olumsuz yansımış, biçimsel erkek kadın eşitliği altında muazzam bir gericilik birikimi doğmuştur. Özellikle kadın bu gericiliğin taşıyıcısı olmaktadır. Bir yandan Avrupa'nın yaşamı ve hukuki olarak kendine sunulan olanaklara nimet olarak sarılırken, diğer yandan aile ortamını kapalı tutmaya çalışmakta, özellikle çocuklara bu kapalılığı olumsuz yansıtmaktadır. En yurtsever aile bu çelişkiyi belli ölçülerde yaşıyor. Çocuklar ortamın insafına terkediliyor. Aile, dilin ve geleneklerin yi-

Devamı 21. sayfada

Avrupa Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Deutsche Volkszeitung, 26 Şubat 1988

"Dağ Türkleri" Kürt oldu

Diyarbakır'da bir Kürdün açlık grevinde ölmesi Türk hükümetini —ve halen en yüce organlar olan askeri kuruluşları— oldukça önemli tavizlere zorladı. Tutuklular, yakınlarıyla ziyaret esnasında Kürtçe konuşabilecek, görüşme zamanı genişletilecek, tutuklular için bir telefon tahsis edilecek, tek tip elbise uygulamalarına son verilecek, sivil elbiseler giyilebilecek, daktilo kullanılabilecek, müzik aletleri kullanılabilecek ve kendi şikayetlerini cezaevi yönetimine iletecek bir sözcüyü aralarından seçebilecekler.

Türkiye açısından yeni olan bu gelişmelerin nedeni:

Türkiye'deki insan hakları derneği Şubat ayı ortalarında Diyarbakır askeri cezaevinde ağırlıklı olarak Kürt yurtseverlerinden oluşan 2.000 siyasi tutuklunun bir haftadır açlık grevinde olduklarını açıkladı.

Türkiye'de bulunan 10 milyonun üzerindeki Kürtlerin (resmi dilde "Dağ Türkleri" olarak geçer) ulusal haklarının bastırılması ve en temel kültürel özgürlüklerinin baskı altına alınması sorunu, özellikle 15 Ağustos '84'te Türkiye Kürdistan'ında silahlı mücadelenin başlatılmasıyla, bugüne kadar görülmemiş bir biçimde yurtiçinde ve yurtdışında kamuoyunu ilgilendiren bir sorun durumuna geldi. Askeri operasyonlar için koşulların elverişli olmadığı kış aylarında özellikle siyasi tartışmalar daha çok ön plana çıkmıştır.

Silahlı mücadele yerine diyalog

31.10.1987 tarihli Tercüman'da yazılan, SHP milletvekili Recai İskenderoğlu'nun "devlet ile silahlı mücadeleyi sürdüren PKK arasında doğrudan diyalogtan yana olduğu" açıklaması ve daha sonra 20-21 Ocak '88 tarihlerinde yine SHP milletvekili M. Ali Eren'in yaptığı bir konuşma ardından TBMM'de büyük bir karışıklık meydana geldi. —Eren, aslen Dersimli olan fakat İstanbul'dan milletvekili seçilen bir Kürt— Eren, Kürt 'ulusal azınlığına' yönelik baskılara parmak basarak, durumlarını Türk propagandasında sürekli başkonu olan Trakya'daki Türklerle ve Bulgaristan'daki Türklerle karşılaştırdı.

Gerçekten de mevcut olan legal burjuva partilerin sınırlarının aşılarak, Türkiye'nin coğrafik bütünlüğünü özellikle savunan belli bir Kürt 'milliyetçi' çevre oluşmaktadır. Kürt milliyetçiliğinin aynı zamanda Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkının desteklenmesini hiçbir biçimde istemeyen partiler tarafından kullanıldığı gerçeği yeni bir şey değildir. Örneğin, Demirel'in Adalet Partisinin o dönemdeki Adalet Bakanı Necmettin Cevheri (1978-80 ç.n.) 1980'den önce Siverek'te yaptığı bir seçim propagandası konuşmasında şunları demişti: 'Buradaki halk Ecevit'i dost biliyor. Bu nasıl dostluktur ki, Ecevit Kürtlere özgürlük sloganını sevmiyor?' O zamanki, özellikle de Kürdistan'daki gelişmeler, NATO'nun desteği ile 1980'de askeri darbeyi doğurmuştu.

Ancak ordu ve doğrudan onun hakimiyetindeki bugünkü sivil hükümet daha kötü bir durumla karşı karşıyadır gibi görünüyor.

Türkiye'de tüm engellere rağmen, gelişen tartışmalar ve özellikle de Kürtlere kültürel hakların ya da bir otonominin verilmesi üzerine sürdürülen tartışmalar, kuşkusuz, verilen bir mücadelenin sonucudur. Otonomi aynı zamanda bağımsızlığı hedefleyen mücadeleye karşı askeri stratejinin yanısıra ikinci bir strateji olarak tutuluyor.

Dieter Falk



Yunan Basını

Yunan gazetelerinin çoğu, Kürdistan'la ilgili haber ve yorumlarla dolu. **İporti (20 ubat 88)**, **Rijospastis (21 Şubat 88)** **Tenea (20 Şubat 88)** haber ve yorumlarını Yunanistan'daki yurtseverlerin protesto ve yürüyüş eylemlerine ayırmış. **Eleftorotipia** ise aynı olaylarla beraber, daha kapsamlı konulara yorum getirmiştir. 13 Şubat tarihli bu gazete; "**Kürtlere Ankara Öfkesi**" başlığı altında şunları yazdı: "ABD Dışişleri Bakanlığının hazırladığı raporda Kürtlere üzerindeki baskının sürdüğünü açıklaması Ankara'yı kızdırdı.

Türk hükümeti, ABD Ankara Büyükelçiliğini konuyla ilgili olarak duyarlı olmaya çağırdı. Türk yetkililer, BM antlaşmalarını kabul ettiklerini, eskiden böyle bir sorunun olmadığını söylediler. Oysa 1700 km'lik Kürdistan sınırı boyunca yığılan Türk askerlerinin bu varlığı, Kürt isyanını bastırmaya yönelik."

Tages Spiegel, 24 Ocak 1988

"Dağ Türkleri" Olmak İstemiyorlar

Almanya'da bulunan 320 bin Kürt, darda bırakıldıkları duygusu içindeler

Kürtlerden söz edildiğinde, bazıları Karl May'ı diğerleri terörizmi aklına getirir. Vahşi, yiğit, onurlu ve medeniyet görmemiş olarak sayılırlar. Tahminen 320 bin Kürt Almanya'da yaşamakta, Yunan veya İspanyollardan fazla. Biz ise, onları tanımıyor ve kabul etmiyoruz, çünkü resmi olarak bizde Türk kabul ediliyorlar; ancak bu tanımlama kökene, dile ve tarihe dayanmıyor. Bundan dolayı da, bu bananeci tutuma karşı olan savunmaları da, bu güne kadar boşuna olmuştur.

Vahşi Kürdistan, alan olarak FAC'ın iki katı kadardır. Devletler olarak bu bölgeyi dört ülke paylaşmıştır: Türkiye, İran, Irak ve Suriye. 20 milyon gibi kabarık bir sayıyı ortaya koyan Kürtlerden 12 Milyon kadarı, Doğu Türkiye'de yaşamaktadır; İran'da da 6 milyonla en büyük azınlıktırlar. Yani, dörde bölünmüşler ve her ülkede de kendilerine baskı yapılmaktadır. Kürtçe, çeşitli lehçeler biçiminde konuşulur, Hind-Avrupa dilleri ailesindendir ve böylece kökten kendini Türkçeden ayırır. Fakat, resmi ve okul dili olarak Kürtçe, Türkiye'de kesinkes yasaktır; gazete, yazı ve kitapların bu dilde basımına izin verilmez. Ankara'daki hükümet için, —hangi reng ve biçimde olursa olsun—, Kürtler "Dağ Türkleridir". Ve bunu başka biçimde söyleyen herkişi, takibata uğraması zorunlu olan bir bölücüdür.

Kürt çocuklarına okullarda Türkçe harfi-harfine öğretilir. Askeri görev yapan Kürt gençlerinin yaşantısı da çoğunlukla iyi değildir. Türkçeyi hatalı konuştuklarından, Kürtler aptal ve ormanardı insanı sayılırlar. Kürt aşiret bölgelerinde anadil ile ders vermeyi deneyen öğretmenler, sürgün edilmekte, içeri atılmakta ve kovulmaktadır. Bu asimilasyon politikasıyla, bir dizi ulus hakkına ilişkin antlaşma ve açıklamaların rencide edildiği ise, şu ana kadar Ankara'yı fazla rahatsız etmemektedir.

Bu intibayı bir seferde, Müllheim a. d. Ruhr'de protestan akademesinde düzenlenen "FAC'ta Kürtler" adlı seminer uyandırdı. Kıbrıs'ta 100 bin soydaşı için, askeri araçlarla ve NATO ortağı Yunanistan'ı dikkate almaksızın bir devlet kurma mücadelesini vermiş olan Türkiye, 12 milyon Kürt için kendi kaderini tayinin en ufak imaresine dahi olanak vermemektedir. Resmi Türkiye'nin, hemen hemen 70 yıllık geçmişe sahip olan ulusal devletinin entegrasyonunu (birlik ve bütünlüğünü bn.) gerçekleştiremeyeceğinden olan korkusu, herhalde derin olmalı. Birçok halk ve çeşitli dilden toplulukların barış içinde birlikte devlet de oluşturabildikleri Orta-Avrupa'daki (İsviçre, Yugoslavya) konumdan, Türkiye henüz yüzyıllarca geri durumdadır.

Fakat bu bizi neden ilgilendiriyor? Şimdi, Kürtler bir Türk pasaportu taşıdığından, Alman nüfüs, sosyal ve diğer daireleri ile okullar da Kürtlere "Türk" muamelesi yapmaktalar. Bağımsız bir halk grubu olarak kabul edilmeye ve kendi dillerinde çocuklarına ders verilmeye ilişkin amaçlara, Almanya devlet olarak kulak vermiyor. Çünkü Alman makamları, çok rahatçe, sağır ve yüzeysel bir şekilde NATO üyesi Türkiye'nin değerlendirmesini kendilerine temel alıyor; buna göre, Kürtler Türktür, ve kimki başka bir şey derse ve isterse, onun bir terörist olabileceği ihtimali vardır. Abartmalı politik ve ekonomik amaçlar uğruna, uluslararası kabul edilmiş ulusların hakkı ögesi inkar ediliyor. Ve hem de, Polonya veya Romanya'daki soydaşlarına yapılan baskılardan tepki duyan bir ülkedir.

Biraz daha duyarlı ve bilinçli yabancılar politikası sürdürüldüğünde, açık ki bazı sesler yükselecektir, fakat bunların NATO'yu hemen çöküşe götürmeyeceği de çok iyi bilinmektedir. Bu konuda yeterince tecrübe ortadadır.

İşçi danışma büroları, Kızıl Haç veya kilise cemiyetleri şurada burada Kürtlerle ilgileniyor. Peki çocuk bekleyen ve Türkçe konuşamayan bir genç Kürt bayana kim yardımda bulunacak? Bir eve veya doktora ihtiyacı olduğunda kim ona tercümanlık yapacak? Kürt-Türk sosyal danışmanları, bazen de Alman sosyal danışmanları, kendi soydaşlarına yardımda bulunmaktalar, ama sürekli de konsolosluklarının baskıları tehlikesini yaşamaktalar. Şurada burada da bazen Kürtçe dilinde de ders veriliyor; Eğitim Sendikası (GEW) bu konuda uğraşıyor.

FAC'ta bulunan Kürtlerin çok çeşitli örgütleri ve dernekleri, aralarındaki karşıtlık, aslında çeşitli ülkeler arasında paylaşılmış, dili ve gelenekleri dağıtılmış Kürdistan'ın bir aynısını yansıtmaktadır. 1979'da Frankfurt'ta kurulan KOMKAR, işçi dernekleri federasyonu olarak kendisini bir partiden ziyade daha çok bir sendika görmektedir. Solsosyalistler, komünistler ve Yeşiller Batı Almanya'daki mütefikleri durumundadır. Anayasayı Koruma Teşkilatı raporlarında ise bu, sol radikal olarak adlandırılmaktadır.

Merkezi Köln'de bulunan Kürdistan Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu KKDK ise, çalışmalarını yasal çerçeve içinde sürdürdüğünü ve 'diğer amaçları' redettiğini söylüyor. Bu 'diğer amaçları' temsil eden örgüt ise militan PKK'dir; hem burada hem de Türkiye'de. Gerilla ideolojisini kendine temel alıyor; üyeleri de çoğunlukla öğrencilerden, aydınlardan ve genç kadınlardan oluşuyor. Fakat yine de tüm Kürtlerin terörizme yatkın olduklarını söylemek, kötü bir hikayeden başka birşey değildir.

Gruplar arasındaki çelişkiler ve ittifak biçimleri, yüzyıllar öncesinde Orta-Avrupa'da verilen ulusal kurtuluş mücadelelerinin yaşadığı durumu hatırlatmaktadır. Gençlik gruplarını, sosyalist eğlence derneklerini ve Kültür kulüplerini, milli folklor gruplarını ve yurtsever spor derneklerini veya Çekoslovakyalıların "Sokol"larını, Sirbistanlıların "Siyah Eller"ini hatırlatmaktadır. O dönem de ve şimdi de, bu tip oluşumlar egemen sınıflara korku vermekte, sert davranmalarına neden olmaktadır. Peki tarihten hiç mi birşey öğrenilmedi?

Müllheim'de yapılan toplantıda söz alan bir Türk bayan sözcünün eleştirileri sert oldu. 'İyi niyetli' bayan şunları söyledi: 'Siz önyargıların ortadan kaldırılmasını amaçladığınızı söylüyorsunuz, ama kendiniz önyargılı hareket ediyorsunuz. Kürdistan için bahsettiğiniz okuma-yazmaya ilişkin sefalet, halbuki Tüklerin yaşadığı bölgelerde de yaşanmaktadır. Burada biz sadece birbirimize baskı yapıyoruz!'

Cesurca konuşan bu bayanın, sakin bir şekilde olayın üstüne gidilmesi ve anlayış isteyen düşüncesi, orada bulunan ama onyıllardan beri baskı altında yaşamış ve unutulmanın eşiğine getirilmiş insanlar nezdinde hiç de hoş karşılanmadı."

Wolfrahm Köhl

HELSİNKİ GÖZLEM GRUBU'NUN KÜRDİSTAN RAPORU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

DİYARBAKIR CEZAEVİ

Eski tutuklular ve Diyarbakır'daki binlerce tutukluyu temsil eden avukatlara göre, burası Türkiye ve dünyanın en kötü cezaevidir. 1984'ten bu yana koşulların biraz düzeldiği söylenmekte. Diyarbakır'a gittiğimizde durumu gözlemlememiz mümkün olmadı. Seyahatimizden birkaç ay önce ilgili bakanlığa resmi müracatta bulunmamıza rağmen, hükümet cezaevini ziyaret etmemize izin vermedi.

Diyarbakır cezaevi, çoğunluğunun Kürt olduğu 1000 kadar tutuklunun hapsedildiği **bir askeri toplama** merkezidir. Mahkemesi biten tutuklular bu defa 'cezalarını' çekmek için başka cezaevine gönderilirler. Mahkemelerin —özellikle de toplu davaların— uzaması nedeniyle bazı tutuklular yıllarca Diyarbakır'da kalarak, iğrenç işkence metodlarına maruz kaldılar. Avukatlar bize, tutukluların mahkemelere getirilişlerinde yarı baygın durumda olduklarını, işkencecilerin yaraların tutuklanmadan önce olduğuna dair bir kağıdı zorla imza lattıklarını belirttiler. Durumu sorumsuz hakimlere şikayet etmekten çekinmeyen tutuklular, hemen mahkeme çıkışında yeniden dövülmektedirler.

Diyarbakır'da hastalıklara yol açan bazı olaylar: **Tutuklulardan biri fare yemeye zorlanmış (bu mahkeme tutanaklarında vardır), çok iyi tanınan, tutukluların savunmacısı bir avukatın yakalanarak vahşi işkenceye tabi tutulmasının yanısıra, hayasından iple tavana bağlanmış, tutuklular ceza olarak mikroplu tankerlere konmakta, pislik yemeye ve idrar içmeye zorlanmaktadırlar.** 1981 ile 1984 arasında cezaevinde 32 ölümü hükümet itiraf etmektedir. Resmi olmayan çevreler, işkence uygulamalarına tepki olarak kendilerini diri diri yakan birkaç tutukluyla beraber bu sayıyı 67 olarak vermektedirler.

(...)

Son yıllarda Diyarbakır'a getirilen tutukluların değişik sınıflardan, çoğunluğu da köylü olup, gerillalara sempati duyduklarıve yiyecek verdikleri için yargılanıyorlar. Bu köylüler sıkça tüm aile fertleriyle beraber işkenceye alınmış ve elektrik şokuna tabi tutulmuşlardır. En etkileyici olanı işkence tehditidir. Eski bir tutuklu; ***"Ben 100 kişi öldürdüğümü itiraf etmeye hazırdım, çünkü karımı ve kızkardeşimi içeriye getirdiler, çırılçıplak soydular, hemen orada işkence tehditinde bulundular"*** diyordu. Jandarma karakollarındaki işkenceden sonra tutuklanan köylüler, Diyarbakır cezaevine yollanıyorlar ve orada ilk ders veriliyor: Bir gün boyu sürekli dayak.

Ahmet Kara (asıl adı değildir) bir avukattır. 1980 cunta darbesinden bu yana tutukluların çoğunun savunmasını yapıyor. Bilgi kaynağı; haftada iki-üç sefer görüştüğü müvekillleri, cezaevi personeli ve tutukluların mahkeme açıklamalarıdır.

Avukat 1984 öncesi ve sonrası Diyarbakır'daki durumu şöyle açıkladı: *"Diyarbakır'da sistematik işkence 1981'de başladı. Bu işkencenin tarif edilmesi mümkün değildir... 1984'le sorgulama merkezlerindeki işkence devam etti. Cezaevlerinde ise kısmen durduruldu. Bunun nedenleri var. Birincisi, tutukluların direnişi ve ailelerinin görüşmelerine çıkmamaları, **ikincisi, Avrupa Parlamentosu ve Af Örgütü'nün baskıları; üçüncüsü, Evren ve Özal'ın 'Türkiye demokratik bir ülke olacaktır' açıklaması dördüncüsü,** Türk hükümet yetkilileri her Avrupa'ya gidişlerinde işkencelerden dolayı muhalefetle karşılaşmalarıdır. Özellikle de Türk hükümeti, Bulgar 'Türklerinin' (!) sorununu Avrupa'ya yansıtırken, bu muhalefetle karşılaştı."*

Türkiye sivil yasalarına göre amca çocukları ve kız yeğenler akrabadırlar. Fakat tutukluyu sadece anne, baba, eş ve kardeşlerinin ziyaretine izin verilmektedir. Bu ayrım tutukluları dünyadan tecrit için yapılıyor ve uygulanıyor.

(...)

Diyarbakır cezaevinin diğer cezaevlerinden ayrı normal olmayan konumu hala devam ediyor. Örneğin diğer bazı cezaevlerinde yemek, çeşitli yayın okuma vb. sorunlar yoktur. Askeri marşlar da fazla okutulmuyor. Ama Diyarbakır'da 36 marşı ezbere bilmek gerekiyor, ağırlıklı olarak okunması istenen İstiklal Marşı'dır. Yemeğe başlanmadan önce de duanın okunması dayatılıyor.

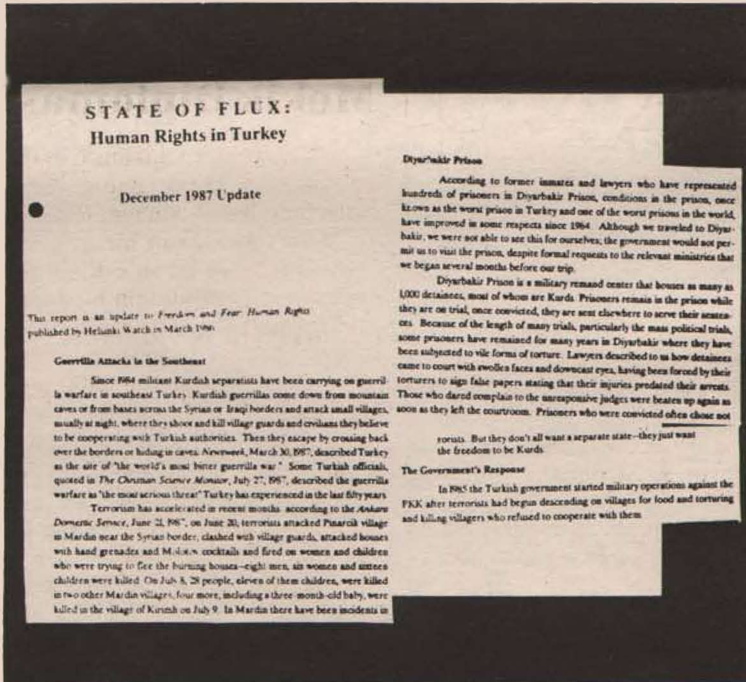
Yeni tutukluların, cezaevine ayak basar basmaz karşılaştıkları ilk uygulama kıyasıya dövülmektir. Bir odaya alınıp yeni tek tip elbise verildikten sonra orada gardiyanlar tarafından gün boyu dövülüyorlar. Yani ilk gözdağı böyle başlıyor. Eğer gardiyanların isteklerini kabul etmeseler falakaya yatırılıyorlar. Bu yönteme de "eğitim celsesi" deniliyor.

Biz İstanbul'da 4 yıl önce Diyarbakır cezaevinde yatmış biriyle görüştük. Ankara'da polisin, evine yaptığı bir baskında sol içerikli bildiriler ve İsmail Beşikçi'nin Kürtler üzerine yazılmış bir kitabı ele geçirmesi sonucu 1979'da yakalanıyor; 1980'de de Diyarbakır'a gönderiliyor. Bize şunları anlattı:

"Cuntadan önce Diyarbakır cezaevindeki uygulamalar o kadar kötü değildi. Yoğun baskı, işkence vb. uygulamalar cuntadan sonra başladı. Önce koğuşlardan bahçelere kadar kapıları kapattılar. Daha sonra 15-20 dakika olan görüşme süresini 3 veya dört dakikaya indirdiler. Gardiyanlar içeri girdiklerinde, tutuklular, ayağa kalkmaya ve selam vermeye zorlandılar. Ve her sabah İstiklal Marşı'nı okuma mecburiyeti konuldu. Biz bu uygulamalara karşı direnerek, askeri personel değil, siyasi tutuklu olduğumuzu belirttik. Cezaevi idaresi de direnişleri kırmak için, tutukluları tek kişilik hücrelere aldı. Bazı koğuşlara, yakınlarıyla görüşmelerini de yasakladı."

(...)

Cezaevindeki korkunç uygulamaları protesto etmek için dört tutuklu (**Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Eşref Anyak ve Necmi Öner**), kağıtları, elbise parçalarını ve yataklarındaki pamukları çıkarıp yığın yapıyorlar. Bunun üzerine yanıcı madde dökerek ateşe veriyorlar. **2000'e Doğru** dergisi, bu olay hakkında bir başka tutuklunun şu sözlerini aktarıyor: ***"Ferhat Kurtay şöyle diyordu: 'Biz cezaevinde insanlar için kendimizi feda ediyoruz. Cezaevi uygulamalarını protesto etmek için kendimizi yakıyoruz. İnsanca yaşam koşullarını sağlamak için kendimizi yakarak ölüyoruz, bu böyle bilinmelidir.'*** *Ve bu söylediklerinden sonra kafasını ateşin üzerine koydu."* Her dört tutuklu da kendilerini yakarak ölüyorlar.



STATE OF FLUX:
Human Rights in Turkey

December 1987 Update

This report is an update to *Freedom and Fear: Human Rights* published by Helsinki Watch in March 1986.

Guerrilla Attacks in the Southeast

Since 1984 militant Kurdish separatists have been carrying on guerrilla warfare in southeast Turkey. Kurdish guerrillas come down from mountain caves or from bases across the Syrian or Iraqi borders and attack small villages, usually at night, where they shoot and kill village guards and civilians they believe to be cooperating with Turkish authorities. Then they escape by crossing back over the borders or hiding in caves. *Newsweek*, March 30, 1987, described Turkey as the site of "the world's most bitter guerrilla war." Some Turkish officials, quoted in *The Christian Science Monitor*, July 27, 1987, described the guerrilla warfare as "the most serious threat" Turkey has experienced in the last fifty years.

Terrorism has accelerated in recent months: according to the *Ankara Domestic Service*, June 21, 1987, on June 20, terrorists attacked Pinarcik village in Mardin near the Syrian border, clashed with village guards, attacked houses with hand grenades and Molotov cocktails and fired on women and children who were trying to flee the burning houses—eight men, six women and sixteen children were killed. On July 8, 28 people, eleven of them children, were killed in two other Mardin villages; four more, including a three-month-old baby, were killed in the village of Kuruth on July 9. In Mardin there have been incidents in

Diyarbakir Prison

According to former inmates and lawyers who have represented hundreds of prisoners in Diyarbakir Prison, conditions in the prison, once known as the worst prison in Turkey and one of the worst prisons in the world, have improved in some respects since 1984. Although we traveled to Diyarbakir, we were not able to see this for ourselves; the government would not permit us to visit the prison, despite formal requests to the relevant ministries that we began several months before our trip.

Diyarbakir Prison is a military remand center that houses as many as 1,000 detainees, most of whom are Kurds. Prisoners remain in the prison while they are on trial; once convicted, they are sent elsewhere to serve their sentences. Because of the length of many trials, particularly the mass political trials, some prisoners have remained for many years in Diyarbakir where they have been subjected to vile forms of torture. Lawyers described to us how detainees came to court with swollen faces and downcast eyes, having been forced by their torturers to sign false papers stating that their injuries predated their arrests. Those who dared complain to the unresponsive judges were beaten up again as soon as they left the courtroom. Prisoners who were convicted often chose not

rorists. But they don't all want a separate state—they just want the freedom to be Kurds.

The Government's Response

In 1985 the Turkish government started military operations against the PKK after terrorists had begun descending on villages for food and torturing and killing villagers who refused to cooperate with them.

Çoğu tutuklu dövülerek öldürülüyor. Abdurrahman Çeçen ve İbiş Uras, "Giriş hücreleri"nde dövülerek öldürülmüşler. Ali Erek, açlık grevcisidir: 1981'de iç güvenlik komutanı Esat Oktay Yıldıran tarafından işkenceyle öldürüldü. M. Emin Akpınar, kendisine sorulan 36 marşı hatırlayamadığı ve Türkçe konuşmadığı için bir çavuş tarafından öldürülüyor ve ölümü tıbbi rapora "doğal ölüm" olarak geçiriliyor.

Kendi Kürt kimliklerinde ısrar edenler daha çok kötü muameleye maruz kalıyorlar. Kürtçe türkü söyleyen, konuşan ve Kürt folklorunu oynayan cezaevi idaresi tarafından cezalandırılıyor. **Kürtçe konuşmak yasak olduğundan, Türkçe bilmeyen tutuklu yakını analar, görüşme günlerinde tutuklu çocuklarını sadece gözyaşları dökerek seyrediyorlar.** Avukatlar da, müvekillerinin bazılarının Türkçe bilmediklerinden ötürü onları savunmakta zorluk çektiklerini söylüyorlar. Bu nedenle, müvekkilleriyle konuşamıyor ve davadaki haklı gerekçeyi bulup savunamıyorlar.

Cezaevi idaresinin tutuklular üzerinde uyguladığı disiplin ise, Türk hükümetinin asimilasyon politikası doğrultusundadır. Eski bir tutukluya hitaben bir komutan şöyle konuşmuş: ***"Siz Türksünüz. Kürtçeyi unutacaksınız. Bunun sizin için bir okuldur; kemalist gençlik olarak eğitileceksiniz. Sizi imha etmemiz gerekiyordu, ama bunun yerine Türk ordusu sizi eğiterek toplumu yararlı hale getirecek. Siz mutlaka asker gibi davranmalısınız. Askeri personel gördüğünüzde mutlaka selam vermek ve askeri tarzda yürümek zorundasınız."***

GÜNEYDOĞU'DA GERİLLA SALDIRILARI

15 Ağustos 1984'ten bu yana ayrılıkçı Kürt militanları, Türkiye'nin Güneydoğu'sunda gerilla savaşı veriyorlar. Kürt gerillaları, genellikle geceleri üslerinden inerek, devlet tarafından örgütlendirilmiş köy korucularına ve devlet kurumlarına karşı, eylemler gerçekleştiriyorlar. Daha sonra tekrar üslerine geri çekiliyorlar.

30.3.1987 tarihli **Newsweek** dergisi, Türk devletine karşı yapılan bu saldırıları ***"Dünyanın en acımasız gerilla savaşı"*** celbiyle değerlendirdi. Bazı Türk yetkilileri (**The Christion Science monitor / 27 Haziran '87 tarihli sayısında**), Kürt gerilla savaşını, Türkiye'nin elli yıldan beri karşılaştığı **"en büyük tehlike"** olarak değerlendirdiler.

Güneydoğu'daki bu saldırılar, marksist-leninist Kürt İşçi Partisi-PKK tarafından yapılmaktadır. Parti, amacının Kürt nüfusunun yaşadığı Türkiye alanlarını kurtarmak ve bağımsız bir devlet kurmak olduğunu söylüyor.

Güneydoğu'da faaliyet gösteren gerillaların sayısını kimse tam bilmiyor. Bu sayı 200-1500 arasında olduğu sanılıyor. **Turk Daily News** gazetesi, 25-26 Temmuz tarihli sayısında bu sayıyı T. Özal'ın Diyarbakır'daki 10 Temmuz'da yapılan basın konferansındaki açıklamasına dayanarak 3.496 olarak veriyor. 22 Ağustos tarihli Hürriyet'te ise yine T. Özal'ın açıklamasına atfen Güneydoğu'da faaliyet gösteren gerilla sayısı 300-400 olarak veriyor.

1 Ağustos '87 tarihli Günaydın, PKK militanlarına atfen, Irak'ta 38 kamplarının ve Türkiye'de 800 silahlı adamlarının olduğunu yazıyor.

Aralarında B. Ecevit, S. Demirel ve E. İnönü'ün de olduğu Türk hükümet ve politik yetkilileri gerillaların dışardan geldiğini iddia ediyorlar. Bir parlamenter ise, 1980 darbesiyle hududlara yakın köylülüğün %40'nın gerillaları desteklediğini söyledi. Aynı parlamenter Kürtlerin tümünün ayrı devlet istemediğini, bir kesiminin sadece Kürtlere özgürlük istediğini söyledi.

HÜKÜMETİN ÖNLEMLERİ

1985'le hükümet PKK'ye karşı aktif askeri operasyonlara başladı. **Hükümet güçleri, ordu birlikleri, polisler, anti-terör timleri ve köy korucularından meydana geliyor.**

Askeri birliklerin çokluğu ve çeşitliliği, basına çok sık konu oluyor. Diyarbakır polis müdürü, Aralık '86 tarihli Milliyet'te yazılan açıklamasında **şimdiye kadar 1500 özel operasyon** elemanının eğitildiğini söylüyor. İkinci ve yedinci kolordu birliklerinin Güneydoğu'da operasyon sürdürdüğünü. **Anadolu Ajansı** (Temmuz '87) 1300 özel güvenlik timinin faaliyette olduğunu yazıyor.

Christian Science Monitor (27 Temmuz '87) şunları yazı: ***"İyi donatılmış, iyi eğitilmiş olan özel çevik kuvvet muhtemelen 5000 kişi kadardır. Alandaki ordu yetkilileri normal ordu birliklerinin gerilla savaşına karşı yetersizliğini vurguluyorlar."***

12 Ağustos '87 tarihli Hürriyet, Hulusi Sayın komutanlığında 25.000 kişilik özel jandarma ordusunun kuruldugunu yazıyor. Özel timlerin 3.000'den 10.000'e kadar olan sayısıda eklenince toplam sayı 35.000 kadar oluyor.

19 Temmuz '87'ye kadar Siirt, Mardin, Diyarbakır ve Hakkari'de sıkıyönetim vardı. Bu tarihle sıkıyönetim sonuçlandı. Yerine Olağanüstü Hal Yasası getirildi. Bu yasa Bingöl, Elazığ, Tunceli ve Van'da da geçerli. Bu, sekiz ile olağanüstü yetkilerle donatılmış vali atandı. Bu yeni düzene **"Sivil Sıkıyönetim"** deniliyor.

Bu yasalara göre bütün vatandaşlar ve ziyaretçiler kimlik taşıyacak, muhtarlar yabancıları bildirecek, güvenlik güçleriyle işbirliği yapacak, bütün gösteriler ve anmalar valiliğin iznine tabi olacak, her türlü üretimde kullanılan patlayıcılar, sıkıyönetimin denetiminde olacak ve polsi 24 saat telefonla şikayetleri dinleyecek vb.

DEVAM EDECEK



Kıbrıs Sorununun Kısa Tarihçesi

Tümüyle Yunan halkından oluşan Kıbrıs adası, 1571'de Osmanlı Türkleri tarafından işgal edildi. Osmanlılar, Kıbrıs adasında keyfi bir yönetim kurdular. Kıbrıs'ta asker ve bürokrat Türk azınlık oluştu, fakat ada nüfusunun ezici çoğunluğu Yunan kaldı. 1878'de, Osmanlıların belli ayrıcalıkları korunarak, ada İngilizlerin egemenliğine girdi.

İngiliz egemenliği 1945'e kadar devam etti. 1945'le İngiliz egemenliğine karşı direniş gelişti. Komünist AKEL partisinin başlattığı direniş, zamanla gericilerin eline geçti. Rum halkı, adadaki İngiliz varlığını tümüyle protesto etti. Sıkışan İngiliz emperyalizmi Doğu Akdeniz'in bu stratejik noktasını yitirmemek için Türk devletini ve Kıbrıs'taki küçük Türk azınlığını devreye soktu. Yeni NATO'ya giren Türk devleti (DP iktidarı), şovenizmi körükleyerek, "Kıbrıs mitingleri" düzenledi. Adadaki Türk azınlık, İngilizlerin polis ve memurluğunu yaparak, milislik rolü oynar.

Türk devletinin iplerini elinde tutan CIA, milyonlarca dolar harcayarak, Türk azınlığı finanse edip örgütledi. ABD, İsrail ve Arap ülkelerine yakın olan stratejik önemdeki Kıbrıs adasını denetimine geçirmek için, adadaki Türk azınlığı, Kıbrıs'ın ülke bütünlüğüne karşı koz olarak kullandı.

1973'te ABD, Türk devleti (Ecevit hükümeti) ve Yunan askeri-faşist cuntasıyla, Kıbrıs'ın statüsü üzerine anlaştı. Buna göre ada, Yunanistan'ın denetimine verilecek, buna karşılık Türkiye adada üs bulunduracaktı.

Yunan cuntasının zor durumundan yararlanan ABD, bu planı bozdu. 1973 Sampson darbesi ardından, Türk ordusu 1974'te Kıbrıs'ı işgal ederek, ülke bütünlüğüne son verdi. Türk ordusu, adanın %36'lık bölümünü denetimi altına aldı.



Türk ordusu işgal boyunca katliam ve talan yaptı. 185.000 Rum insanı ev ve mülklerinden edilerek, adanın güneyine göç ettirildi. Türk ordusu, adadaki askeri varlığını 40.000'e çıkardı. Ayrıca Türkiye'den göçmen getirip, adaya yerleştirdi. Türk ordusu, adada **askeri havaalanları ve limanlar inşa etti. 1983'le birlikte, dünyada** kendilerinden başka kimsenin tanımadığı suni bir Kıbrıs Türk devletini kurdu.

Birleşmiş Milletler kararlarına rağmen, Türk devleti, Kıbrıs'ı bölme ve ordusunu Kıbrıs'ta bulundurma politikasını sürdürmektedir.

9.251 km²'lik adanın, 680.000 olan nüfusunun 540.000'i Rumdur. Türk işgali nedeniyle Kıbrıs halkının yarısı göçmen durumuna düşürülmüş, Kıbrıs ekonomisi çökertilmiştir. Adadaki Türk ordu varlığı, yakınındaki Arap halkları için de büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

SSCB, Doğu Almanya ve Çekoslovakya'daki Orta Menzilli Füzeleri Söküyor

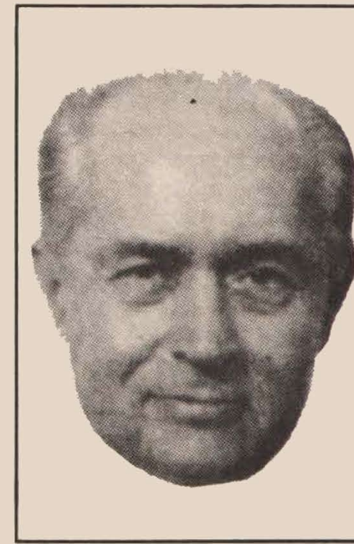
Batı Avrupa'da konumlandırılan, sosyalist ülkeler ve emperyalist ülkelere ait menzilleri 500 ile 5 000 km arasında değişen orta menzilli füzelerin sökülmesi antlaşması (INF) 9 Aralık 1987 tarihinde Washington'da SSCB parti sekreteri Gorbaçov ile ABD devlet başkanı Reagan arasında imzalanmıştı. Antlaşmaya göre ABD 244, SSCB ise 693 füzeyi sökecek.

INF antlaşması, henüz ABD kongresinde onaylanmış değil. Yine de SSCB, Doğu Almanya'da konumlandırdığı SS-12 (30 adetini) ve Çekoslovakya'da konumlandırdığı SS-22 füzelerini sökerek ilk adımı attı.

Bu arada ABD Dişişleri Bakanı George Shultz 22-23 Şubat tarihlerinde Moskova'yı ziyaret ederek Gorbaçov'la görüştü. Shultz, gezisinin amacını, Cenevre'de iki ülke heyetleri arasında yapılan stratejik silahların sınırlandırılması görüşmelerinin hızlandırılması ve antlaşma düzeyine getirilmesi olarak açıkladı. Antlaşmanın hazırlık raporlarının 22-23 Mart 1988'de Shultz ile Şevardnadze arasında yapılacak görüşmelere yetiştirilmesi planlanıyor.

Yorumcular, Shultz'un Moskova gezisinin Afganistan ve Ortadoğu sorunlarını da kapsadığını ileri sürdüler. Ancak bu konuda taraflar açıklama yapmaktan kaçındılar.

Komünist AKEL partisinin desteklediği Vasiliu Kıbrıs Cumhurbaşkanı



Yorgo Vasiliu

1931'de Magosa'da doğdu. Londra, Budapeşte ve Cenevre'de üniversite eğitimi gördü. Bir müddet profesör olarak üniversite öğretim üyeliği yaptı. 1962'de Kıbrıs'a döndü. Altı dil bilen Vasiliu, 1962'de Kıbrıs Araştırma Merkezi'ni, 1984'te de Ortadoğu İş İdaresi ve Bilgisayar Merkezi'ni kurdu.

Vasiliu, halen Kıbrıs'ın en zenginlerinden. Seçildikten sonra, fabrikalarını işçilere açmayı planlıyor.

Vasiliu, fabrikatör kimliğine rağmen, sosyalist bir aileden gelmektedir.

14 Şubat'ta yapılan ve 4 adayın katıldığı cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turunda hiçbir aday gerekli %50 oy çoğunluğunu alamamıştı.

21 Şubat'taki ikinci tura, ilk turda en fazla oy alan **Vasiliu** ile **Klerides** katıldılar. Seçimlere katılma oranı %94,3 oldu. 167.834 (%51,39) oyla çoğunluğu sağlayan Vasiliu, Kıbrıs'ın yeni cumhurbaşkanı oldu. Klerides ise 157.228 (%48,61) oy aldı.

Seçimlere bağımsız katılmasına rağmen, komünist AKEL partisi adayı sayılan Vasiliu, ikinci turda sosyalist EDEK partisinin de desteğini aldı.

Vasiliu, Kıbrıs sorununun çözümünde aktif politikadan yana. SSCB'nin Kıbrıs sorununun uluslararası konferansla çözümleme tezini de benimsiyor. Türkiye ve ABD, bu teze muhalefet ediyorlar.

Vasiliu, seçimi kazandığı belli olduktan sonra yaptığı konuşmada, "Rum konseyi oluşturarak, farklı politik görüşler arasında sorunun çözümü için birlik oluşturacağını" açıkladı. Bu görüş, Kipriyanu'nun zaman zaman politik tecritini doğuran çizgisine göre farklılık oluşturuyor. Vasiliu ayrıca, "Saygın bir idare kurmak; milliyet, ırk ve ideoloji farkı gözetmeden tüm vatandaşların eşitliğine ve haklarına saygı göstermek, daima ilkem olacaktır" açıklamasında bulundu.

Türk tarafı ile ilgili yaklaşımını da, Vasiliu şöyle ifade etti: *"Hedeflerimiz gerilemez, metodlarımızda esnek olacağız"*. Gerek Fransız "Liberation", gerekse "BBC"nin Rum-ca bölümüne verdiği mülakatlarda Vasiliu, "Denktaş ile Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nda görüşürüm" diyerek, Kıbrıs'ın iki devletli bölünmüş durumuna ve suni Kıbrıs Türk devletine karşı olduklarını belirtmiştir.

Vasiliu, iki toplumlu tek bir Kıbrıs devleti stratejisini benimsemiştir. Bu çözüm, adadan Türk askerlerinin ve Türk göçmenlerinin çekilmesinin yanısıra, adadaki İngiliz üslerinin kaldırılması ve Kıbrıs'ın dış müdahalelere karşı uluslararası güvencesinin sağlanması ile mümkündür.

Vasiliu, stratejisinde, politik güçlerin birliğine, SSCB'nin desteğine ve bunların yansıra, ABD ve NATO ülkelerinin Kıbrıs sorununun çözümü için Türk devletine karşı baskılarına güvenmektedir.

Shultz'un Ortadoğu Gezisi:
Mekik Diplomasisi mi, Yoksa Savaş Hazırlıkları mı?


G. Shultz ve S. Perez

ABD Dışişleri Bakanı George Shultz, 25-30 Şubat tarihlerinde İsrail, Suriye, Ürdün ve Mısır'ı kapsayan bir geziye çıktı. Shultz'un İsrail'e Filistin sorununun çözümü için bir formülle gittiği söyleniyor. Shultz'un gezi planı içinde İsrail'in işgali altında olan ve Filistin halkının ayaklanmayı yaşadığı **Batı Şeria**, ve **Gazza** bölgeleri de var. Shultz, ılımlı Filistin liderleriyle de görüşmeyi umuyordu.

Shultz Tel-Aviv'in **Ben Gurion Havaalanı**'nda yaptığı konuşmada, "*Bölgenin statükosu hiçbir taraf için kalıcı değildir, İsrail'in güvenliği ve Filistinlilerin ihtiyaç duyduğu 'haklı hakları' için kabul edilebilir önerilerle geldiğini*" açıkladı. Ayrıca, taraflara 'barış' için acil hareket etme çağrısını yaparak "*ABD ile İsrail arasındaki dostluk bağları şimdiye kadar hiç bugünkü düzeyde güçlenmemişti*" diyerek, açıkça sonuna kadar İsrail'in yanında olduğunu belirtti.

Shultz, İsrail yekililerini Mısır, Ürdün ve ılımlı Filistin liderleriyle biraraya getirmenin yollarını aradı. Bu amaçla İsrail İşçi Partisi lideri, Dışişleri Bakanı **Simon Perez** ve Likud Partisi lideri, Başbakan **Yitzhak Şamir** ile ayrı ayrı görüştü. **Simon Perez**, **Shultz**'un çabalarını destekler gözükürken, **Şamir** ise, "*gezi özllikle zamanlama açısından hiç de uygun değildir*" sözleriyle isteksizliğini belirtti. Shultz'un gezisi boyunca gösteriler yapan İsrailliler, ABD'den barış çabalarını artırmalarını ve Israil hükümetine baskı yapmasını istediler.

Shultz'un Şam ziyaretinde yanında Ortadoğu konularının da yardımcılığını yapan **Richard Murphy**'de bulundu. Gezi ardından Şam radyosunda yayınlanan hükümet yorumunda: "*Shultz'un ziyaretinin Ortadoğu barışını sağlamaya yetmeyeceğini, Washington'un hayalinin gerçekleşmeyeceği*" açıklandı.

Shultz, Kahire'de **Hüsnü Mübarek**, Amman'da **Prens Hassan** ve başbakan **Zeid Rifai** ile görüştü. 1 Mart'ta da Londra'da bulunan **Kral Hüseyin** ile görüşmeyi planlıyor. Shultz'un bu görüşmelerinden de olumlu sonuç almadığı belirtiliyor.

Shultz'a en net yanıt Filistin halkından geldi

Shultz'un gezisinin arifesinde *"Filistin Birleşik Ulusal Ayaklanma Liderliği"* adına yapılan açıklama ve dağıtılan bildirilerde halk Shultz'un gezisini protestoya çağrıldı.

Filistin halkı, halk direnmesinin eşsiz örneğini sundu. Şu eylem türleri tespit edildi: **Pazartesi**; ölü, yaralı ve tutuklularla dayanışma günü, **Salı**: Bütün bölgelerde açlık grevi, **Çarşamba-Perşembe**; Genel grev, **Cuma**: Protesto gösterileri, **Cumartesi-Pazar**: Sokağa çıkma yasağını topluca çiğneme. Ayrıca halk **işgalcilerin moralini bozucu ve ekonomik zararı artırıcı** eylemlere ve gösterilere çağrıldı.

FKÖ merkezinden yapılan açıklamada ise "*ABD planının tuzak olduğu*" belirtildi ve Shultz'la görüşmeler reddedildi. Shultz'un gezisi boyunca Filistin halkı grev, gösteri, protesto eylemleri yaptı. İsrail askerlerinin açtığı ateşle dört Filistinli daha öldürüldü, pekçoğu yaralandı ve tutuklandı. Filistinli halk bir İsrail ajanını linç etti.

Shultz'un gezisi başarısız

Tam açıklanmayan Shultz Planı, Batı Şeria ve Gazza bölgelerinde, Ürdün'e bağlı olan bir özerkliği öngörüyor. Bu plan 1978 Camp-David Planının değişik bi biçimde canlandırılmasıdır. Shultz, planınında daha çok Mısır ve Ürdün'e güveniyor. Ancak denenen plan iflas etmiştir. Nitekim, Mısır'ın son planı, bu iflasın ürünü olarak yorumlanmaktadır. Shultz'un kendisi de bunu bilmekte. Bu nedenle gezi, bir barıştan çok tarafları yoklama ve uzlaşıcı Arap yönetimlerini denetleme gezisi olarak yorumlandı.

İsrail ve işgali altındaki toprakları ziyaret eden Birleşmiş Millletler İkinci Sekreteri ise barışı sağlamak için Mısır, Ürdün, PLO, Suriye ve Lübnan temsilcilerini Tunus'ta biraraya getirmeye çalışmaktadır.

Associated Press ajansının bildirdiği bir başka habere göre de "*BM'lerdeki* **Arap Grubu Sözcüsü**, ABD'nin PLO (FKÖ)'nun misyonuna karşı tutumunu sürdürmesi durumunda genel kuruldan BM merkezinin New-York'tan ayrılmasını isteyecek."

Kürt halkının geleneklerini şiire nakşeden büyük Kürt edebiyatçı ve şairi

FEQÊ TEYRAN

Feqê Teyran, hicri takvimle 702 (miladi 1375-76)'de Van-Gürpınar'ın ***Mûksê*** *köyünde doğar. Bugün nahiye olan Mûksê o dönemde alanın yoğun nüfuslu bir merkezi durumundadır. 75 yıl ömür yapan Feqê Teyran, doğduğu yer olan Mûksê'de toprağa verilmiştir.*

Ozanın dönemi Kürdistan'da olgun bir feodalizmin yaşadığı, dış egemenliğin sonraki dönemlere göre daha zayıf olduğu, bunun sonucu olarak toplumsal gelişmede az çok özgür koşulların olduğu dönemdir.

Dönemin ilim yuvaları medreselerdir. Dini eğitimin yanısıra öğrencilerine okuma-yazma öğreten bu dini okullar, toplumda etkinlikleri nedeniyle, öğrencilerini toplumsal sorunlar üzerine de duyarlı kılmaktadırlar.

Medreseye yazılan Feqê Teyran, kısa sürede zekası, toplum geleneklerine ilgisi, şiir, hikaye vb. edebi konulardaki kabiliyetiyle hocalarının dikkatini çeker.

Özellikle, Mellayê Cizîrî gibi büyük yurtsever ozanın desteği somut olur. Feqê Teyran, şiir ve hikayeler üzerine olan çalışmalarını derinleştirir. Kürt dili yazılı olarak çok gelişmiştir. Kürt sanatı, Kürt gelenekleri daha çok sözlü şiirde, halk arasında nesilden nesile aktarılan hikayelerde yansıtılmaktadır.

Feqê Teyran, halk şiirlerini toplar, gelenekleri hikayeleştirir. Kürt şiir ve hikaye diline getirdiği renklilik ile rüşeym halindeki Kürt edebiyatının gelişiminde önemli bir yer tutar.

Feqê Teyran'ın yazdıkları, söyledikleri öyle sıradan şeyler değildir. O Kürt halkının yiğitliğini, kahramanlığını, zenginliğini, çalışkanlığını nakşetmiştir.

Onun şiirleri ve hikayeleri, düğünlerde ve büyük cemaatlerde büyük bir dikkat ve saygı içinde yiğitlik ve geleneklerin uzun methiyeleri olarak okunur.

Feqê Teyran'ın şiir ve hikayesinin büyüklüğü sadece edebi güçlülüklerinde değildir. Feqê Teyran'da sanat toplumsaldır. Ozan, hocası ***Melayê Cizîrî****'nin izinde yürür ve sanatında ezilenin yanında yer alır, ezene ve zulme karşı durur.*

Kürdistan'da egemen yapı olan aşiretçilikten kaynaklanan feodal despotizmin neden olduğu acı ve dramatik olayları işler. Kürt halkının onu bağrına basması, şiir ve hikayelerinin dilden dile, nesilden nesile aktarılması onun bu yönünden kaynaklanmaktadır.

Feqê Teyran, bu toplumsal karakterinden dolayı aşiret egemenlerinin boy hedefi olmuştur. Ayrıca onu satın almak, halktan koparmak da istediler. Özellikle de Cizre Mîrî. Külfetli altın teklif edildi, mevki bahşedildi. O, bunları tereddütsüz tepti. Bu tutumunu, ***"İnsan değer ve ağırlığı altınla ölçülemez"*** *cevabı ile açıkladı.*

Feqê oluşundan yararlanarak durmadan Kürdistan'ı gezdi. Her yere gitmek istedi, halkı her yönüyle tanımak ve şiir, hikaye değerlerini toplamak istedi. Her yerde en yoksulun konuğu oldu. Halk ise ona sahip çıktı, onu bağrına bastı, asıl ismi ***Feqê Mihemmed*** *iken halk ona* ***Feqê Teyran*** *dedi ve ismi tarihe öyle geçti.*

Feqê Teyran, yaşamı boyunca sayısız şiir ve hikaye yazdı. Kaydedilen birkaç eseri şunlardır: ***"Şêxê Sena'n"*** *(720 dizgiden oluşmakta),* ***"Serê Ber Sîs", "Hespê Reş", "Dimdim", "Ferx û Sitî."*** *Ozanın birçok eseri Rus diline çevrilmiş ve basılmıştır.*

FEQÊ TEYRAN Û EVİNA DİLA

Nero dilo, dilê bazî,
Çi ji halê min dixwezî,
Bese bikî hewar û gazî,
Te ez kirme belengazî.

Îro siveke ji her sivane,
Ez xiyala dilda mame,
Nizanim, Şerqê hatme Şame

Nero dilo tu bi tifiq,
Tu rêwîyî heta mifriq,
Hero dilo, çira wusa dik'ewgirî?

Bese, bikî şin û girî,
Hesab bite -qet ne li virî.
Çira ji evna zor digirî?
Birîna dilê min sax û silî,
Ji kezevê da dixilî,
Her dil bike şîn û girî.

Dilê min însanê bê ziman,
Li min dike hewar û ferman,
Gelo ji bo çi ez li vir na mam?
Sed û pênc salê min bûn temam.

Vê seyadê li min da bû,
Li min behra mezin rabû,
Hero dilo ji xewê rabe,
Xema dil wê belav be.

Şerbeta lewz û k'ilaman
Da dest xas û aman,
Dilê min însanê bê ziman,
Li min dike hewar û ferman.

Bû payîz li van deran,
Xezan zer bûn serê daran,
Sefa nabe li wan deran.

Dilo çima tu ha xwarî,
Tu ji minra bê îtbarî,
Gelo heye însanê ne mirî?

ÇAND • PÎSE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

DİLBER

Êy Dîlbera gerden zerî
Way nazika dêm qemerî,
Qamet ji mûma fenerî,
Wêran ezim, malim xirab.

Êy Dîlbera gerden letîf,
Way nazika qamet elîf,
Qamet ji reyhana xefîf,
Wêran ezim, malim xirab.

Êy Dîlbera gerden zuzac,
Way nazika mislî zuzac,
Qamet ji reyhana qirac,
Wêran ezim, malim xirab.

Êy Dîlbera qamet misal,
Way nazika dilî hejar,
Te ji xandinê kirim betal,
Wêran ezim, malim xirab.

Êy Dîlberê, way Dîlberê,
Feryad ji destê k'eserê,
Avik ji ava K'ewserê,
Wêran ezim, malim xirab.

Êy Dîlbera gerden zirav,
Dêm şûşeye, t'ijî gulav,
Êy duxtera bejna zirav,
Wêran ezim, malim xirab.

Çavan ku hiltînî bi meste,
Ew çend ya misrî bi deste,
Li kuştina min te bi qeste,
Wêran ezim, malim xirab.

Tu bi qesta min dikujî,
Tu bi k'ifra dil nasojî,
Gelek sotim, kirim rijî,
Wêran ezim, malim xirab.

Gelek sotim, kirim k'ibab,
Kirye bi min sed reng xirab,
Ya leytenî kunrû turab,
Wêran ezim, malim xirab.

Ya leytenî knrû ve xar,
Wey nazika min te ji dûr,
Bêhiş kirim zilfê di hûr,
Wêran ezim, malim xirab.

Bêhiş kirim zilfê di reş,
Biskê siyah, bîhnê di xweş,
Êy duxterê, çapik bimeş,
Wêran ezim, malim xirab.

Bêk'êf kirim zilfê di reş,
Biskê sîyah, zilfêd qemer,
Êşq û muhbeta min li ser,
Wêran ezim, malim xirab.

Sotim, berşatim bê hesab,
Lê pirsî bo kirme k'ebab,
Kirye bi min sed reng ezab,
Wêran ezim, malim xirab.

Sibhan ji şahe bi t'enê,
Xalik li xala gerdenê,
Ez dîn kirim, berdan dinê,
Wêran ezim, malim xirab.

Eşqa mezac p'eyda bûye,
Îro li min dijvar bûye,
Hîvî dikim heqîqîye,
Wêran ezim, malim xirab.

Her çê li şêx guhdar dibû,
Dinya ji çavan ser dibû,
Axret bi wîra yar dibû,
Ji wez û pend û şîretê.

FEQÊ TEYRAN Û QULİNG

Hey qulîngo xwe newestîne,
P'er û baskan her hilîne,
Here, ji tebîyetê ji minra gilîya bîne,
Îro li ser rîyan ez rêwîme,
Tu li hewa xweş cibar be,
Ser gaz û gêdûka bilind xwar be,
Hema ji derdê dilê min hişyar be.

HEZA

Lazim te mehbûbek heye,
Yan mêl û metlûbek heye,
Yan dost û meqsûdek heye,
Yan sire û mermozek heye,
Lo bê libas û kesotî,
Lo bê libas û tazîyî,
Di sêr û reqs û gazîyî,
Ji k'êra dikî eşqê bazîyî,
Remzan û xweş eşaret.
(...)

P'êxemberan aqil hebû
Qet hewce pirsê ne bû,
Wan dest giha bû mihbetê,
Ji sihbeta sir ve ketê,
P'êxemberan zanî şixal,
E'ybe li bal ehlê aqil,
Tiftîş bikin me'rifetê.

Me'rifetê tev bikin,
Pirsê ji bona pêş bikin,
Qenc vê qisê tiftîş bikin,
Ji a'rifan kirahetê.
(...)

Av û hewa ax agirê,
Hewan hemî jê çêkire,
Dar û nebat û dê qîmetê,
Dar û nebat û le'al dûre,
Heywan û esnaf di pire,
Teyr û tewir behrî û ber,
Terkîb kirin ji netefetê,
Teşbîye me na qericîn,
Însan ji tînê xaricîn,
(...)

Her çi dike, ew mîr dike,
Daxan di qelban bîr dike,
Xêr û şeran teqdîr dike,
Sotim bi narê firqetê.

FEQÊ TEYRAN:

"İnsan değer ve ağırlığı altınla ölçülemez."

Feqê Teyran, bir gün Cizre'ye gider. Yolda bir papazla karşılaşır. Birlikte yolculuk yaparlar. Bir müddet yol aldıktan sonra yorulurlar. Yorgunluklarını gidermek için bir ağacın gölgesinde otururlar. Bu esnada iki kuş, gölgesine sığındıkları ağacın üzerine konar. İki kuş, birbirleri ile konuşurken Feqê Teyran da güler. Farkına varan papaz, Feqê Teyran'a sorar:

«Niye gülüyorsun?»

«Bu, bizim adetimizdir. Biz feqeler böyle güleriz.»

«Bunun için bir neden olmalı, yoksa insan durup dururken gülmez.»

«Haklısın. Ancak korkum odur ki, sana söylersem, sen de bana ihanet ederek gittiğin yerde bunu duyurur ve başıma bir bela getirirsin.»

Papaz, bu sırrını hiç kimseye açıklamayacağına söz verir. Bunun üzerine Feqê Teyran nedenini açıklar:

«Ben kuş dilini bilirim. Ağacın üzerine konan bu iki kuşu görüyor musun, biri diğerine diyor ki; 'Bu Feqe, Cizre'ye gidiyor, ancak bilmiyor ki Cizre'de başı ağrıyacak.»

Papaz bir şey demez. İkisi de kalkıp yollarına devam ederler. Cizre'ye ulaştıkan sonra, Feqe «Medresa Sor (Kızıl Okul)»a, papaz da kiliseye gitmek üzere ayrılırlar. Kilisenin önünde halk toplanmıştı. Sanki bir şeyler arıyorlarmışçasına, bir sağa bir sola gidip geliyorlardı. Toprağı kazıyor ve ölçüyorlardı. Papaz sonra öğrenir ki, alimin biri burada bir hazinenin olduğunu söylemiş. Cizre Mîrî de bu hazineyi aratıyormuş.

Bunun üzerine papaz, neşeli bir şekilde Mîr'in huzuruna çıkar. Feqe ile kuş meselesini anlatır. Mîr, Feqê Teyran'ı çağırtır. Hazineyi bulmasını emreder. Feqê Teyran ise, «Evet, hazineyi bulurum, ancak hissemi de isterim» der. Mîr de kabul eder. Feqê Teyran biraz yem getirir. Kilisenin önüne serper ve bir kayanın arkasına gizlenir. Serpilen yemin üzerine, güvercinler toplanır. Hem yerler, hem de birbirleriyle konuşurlar. Biri diğerine sorar:

«Kim bu yemi buraya serpmiş?»

«Feqê Teyran serpmiş, hazine için.»

«Acaba hazinenin nerede olduğunu biliyor musun?»

«Evet biliyorum. Sabah güneşi doğarken, ilk ışık hangi taşa vurursa, hazine de o taşın altındadır.»

Feqê Teyran, medreseye döner ve söylenenleri not eder. Sabah erkenden kalkıp kilisenin önüne gider. Doğan sabah güneşinden sonra, ışığın ilk vurduğu taşı tespit eder. Mîr'in evinin yolunu tutar. Mîr'e, «Hazinenin yerini buldum» der. Mîr, uşakları ile kilisenin önüne gider. Tespit edilen yeri kazdırtır. Hazineyi çıkarırlar. Hazine epey yüklü çıkar. Mîr, Feqe'ye sorar:

«Hissen ne kadardır, söyle.»

«Önce papazın kafasını isterim.»

«Papazın kafası vücuduna bağlı, onu nasıl verebilirim?»

«Kolay! Kafasını gövdesinden ayırın.»

Papazın kafasını gövdesinden ayırırlar. Feqe'nin istemi üzerine, bir terazinin bir kefesine koyarlar. Öbür kefeye de, hissesi olan altınları dökmeye başlarlar, ta ki altınlar bitene kadar. Fakat tüm altınlar, papazın kafası kadar ağır gelmez.

Mîr kızarak Feqe'ye sorar:

«Sen, altınların bu ağırlığı karşılayamayacağını bildiğin için bu şartı öne sürdün, değil mi?»

Feqê Teyran ise, cevap vermez. Altınları teraziden çıkarır ve yerine bir avuç toprak koyar. Bakarlar ki papazın kafası havaya kalkar. Toprak aşağı iner. Feqe, bu sefer Mîr'e döner ve şöyle der:

«Mîrim, ben altın istemem. Altınlar sana gerekli. Çünkü sen misafir ve uşaklara sahipsin. Maksadım, toprağın insan kafasından daha ağır olduğunu göstermekti. Şunu bilmek gerekir ki, insanlar ancak toprak ile doyabilirler.»

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi...

Baştarafı 11. sayfada

IKDP'den başka Güney Kürdistan parçasından davet edilen bir ERNK taraftarı oturtuldu. Ancak, bu tarafların konumunun GAL yöneticisine iletilmesiyle, bu yurtsever divana oturtulmak istenmedi. Salonda bulunan Alman örgütlerinin ve ERNK taraftarlarının protestoları ve divandaki yurtseverin dayatmasıyla boyun eğmek zorunda kalan GAL milletvekili Christina, yurtseverin konuşması için çok sınırlı bir zaman süresi tanıdı.

Gün boyu gösterilen film ve dia ardından konuşma yapan KOMELA'nın temsilcisi, otonomici ideolojisini açıklamaya başladı. Bu duruma karşı tepki duyan ve haklı olarak konuşmanın uzamasına fazla müsaade etmeyen ve de Kürdistan hakkında araştırması olan bir Alman demokratı söz hakkı alıp, *"Kürdistan sorunu otonomiyle değil, bağımsızlıkla çözülecek bir sorundur. 1945'lerden bu yana Güney Kürdistan'da verilen otonomi mücadelesi ile bir adım dahi ileri atılmamıştır. 1975'lerde IKDP yenilgi alarak ABD'ye sığındı. IKDP ve PUK tüm desteği Humeyni rejiminden almaktadır. KOMELA ise gücünü BAAS partisinden almaktadır. Iki devlet arasındaki çelişkilerden dolayı bu örgütler desteklenmektedir. İran-Irak savaşının bitmesi durumunda bu örgütlerin akibeti, 1975'lerdeki IKDP'nin akibeti gibi olacaktır"* tarzında konuşarak otonomi anlayışını teşhir etti. Alman demokratın kısa ve özlü konuşması salondaki demokratlarca alkışlandı. Bunun sonucu, IKDP temsilcisi divanı terketmek zorunda kaldı. Toplantı süresince, diğer güçlerin durumu da aynı oldu.

Diğer güçlerin konuşmalarından sonra, ERNK taraftarı tanınan kısa bir süre içinde düşüncelerini öz olarak şöyle ifade etti: *"Gösterilen film çok basit ve Kürdistan halkı kendisini yönetemez imajını yaratmaktan başka bir gerçekliği yansıtmamaktadır... Kürdistan halkının sorunu kültürel haklarla, otonomi ideolojisiyle ve Avrupa sahasında değil; Kürdistan'da Kürdistan halkının özgücüyle, bağımsızlıkçı ideoloji temelinde ve silahlı savaşımla çözülecektir"* dedi.

Kitle arasında söz hakkı alan bir başka ERNK taraftarı da divanın işleyişini sert bir dille eleştirdikten, bu tarzda gerçekleştirilmek istenen bir toplantının tehlikeli yaklaşımını izah ettikten sonra konuşmasını kısaca şöyle sürdürdü: *"1979'da kurulan ve Kürdistan adını ağzına alma cüretinde bulunamayan GAL, PKK'nin verdiği mücadeleyle dünya kamuoyunun gündemini işgal eden Kürdistan sorununu bu aşamada ağzına alıyor ve 'Kürdistan Halkıyla Dayanışma Komitesi' kuruyor. Bundaki amaç nedir? GAL, Kürdistan halkıyla dost olmak istiyorsa; Kürdistan halkının onurunu, zindan direnişleriyle ve binlerce şehidiyle temsil eden ve bugün Kürdistan halkının tek temsilci gücü olduğunu pratiğiyle ispatlayan, PKK'nin mücadelesiyle dost olsun. Yoksa bir kaşık çorbaya onurunu satmış, Avrupa'da mülteciieşmiş teslimiyetçi güçleri kanadı altına alarak Kürdistan halkıyla dost olunamaz."*

Diğer günlerde de çok çekişmeli geçen toplantı, ERNK taraftarlarının açıklamaları ve sordukları sorular karşısında ne yapacağını şaşıran GAL yöneticileri, amaçlarında başarıya ulaşamayarak bu tür bir yapıyla toplantıyı sonuçlandırmak zorunda kaldılar.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlık besleyen ve bunun için de her türlü düşmanca girişim ve çabalara destek veren, oluşturdukları işbirlikçi bir şurekayla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etme hayaliyle yaşayan Hamburg GAL yöneticilerinin, bundan sonra başvuracakları her türlü benzeri girişimleri de boşa çıkmaya mahkumdur.

Yavrum Kürdistan'a Kurban Olsun...

Baştarafı 13. sayfada

duygularla kimbilir, düşman kalesine atılmış bir top mermisi kadar yakıcı ve yıkıcıdır? Tarihe mal olması gereken daha birçok sözü duymak, bunun gereklerine cevap vermek kime şeref olacak? Olanaklarımız elverse de ailelerin yanına ulaşalım, söylediklerini kaydedelim, onları görüntüleyelim, gelecek nesil görsün, işitsin diye. Dünyada eşine ender rastlanan bir asimilasyonla gerçeklerinden uzaklaştırılmış, lime lime edilmiş bir halk içinde bu tür örneklere hiç rastlanılmış mı? Evet, gerçekten de tarihe mal olacak analarımızın bu görkemli direnişi saygıyla anılması gereken özel bir öneme sahiptir. Birçok kadın direnişleri mevcut, ama bu direnişin bence apayrı bir saygınlığı var. Bunun önemini arttıran koşullar, ortam, azgın bir düşman ve daha birçok etken analarımızın sesini bastırmadığı gibi, önlenilmesi girişimi dahi kendilerine pahalıya ödettirileceğinin bilincini yer ettirdiler. İşte 15 Şubat 1988'de içerdeki tutuklularla dayanışma amacıyla başlatılan, ailelerin açlık grevi bizlere açılmayan kapıların nasıl açıldığını öğretti. Bu eylem birçok öğretici derslerle dolu, bunu kanıtladılar. Ana yüreği çarptı mı böyle çarpmalı dedirttiler.

Olanaklar el verdiği müddetçe gelişimini aktarmaya özen göstereceğimiz açlık grevleri daha yeni yeni gelişiyor. İsteklerin kabul edildiği söylentiler ile resmiyet kazanmış değil, fakat büyük bir ihtimalle kendileri açısında en doğru olanı isteklerin kabülüdür. Mevcut durum bunu gösteriyor. Cezaevindeki direniş sonuçlanmayana kadar dışardaki direniş de eşlik edecek bunda kuşkumuz yok. Ayrıca cezaevi için inceleme komisyonlarının oluşturulması (içerde ve dışarda) üzerinde durulmasında büyük önem var. Çünkü komalık olanların ve kanaması olanların hayatlarından endişe edilmektedir. Eğer müdahalelerde bulunulmazsa kayıpların olacağı gözüyle bakılmakta. Bunun dışında Diyarbakır sivil cezaevinde bulunan kitlemizin açlık grevine başladığı söylentileri yaygınlık kazanıyor. Fakat kesin bir haber almış değiliz.

Bu gelişmelerin sonucunu bütün varlığımızla değerlendirmeye çalıştığımızı ümit ediyoruz. Sınırlı bir güçle, yapılması gerekenlerin üzerinde duracağımızı belirterek, Kadın örgütü adına Ulusal Kurtuluş Cephemiz önemli bir ivme kazandığı, bayraklaştırılan bir slogan durumuna yükseltilip güç katılması gerektiğini vurgulayarak açlık grevleriyle başlayan bu direniş dalgasını, bütün gücümüzle yükselterek yurt içi ve yurt dışında bütün çalışanların faaliyetlerinde başarılar dileriz.

18.2.1988

Zerevan

Türkiye'de Yaşam Felç...

Baştarafı 5 sayfada

türüyoruz'' diyere, daha nicelerinin aynı durumda oldukları yaşamın gerçekliğini dile getiriyorlar.

Aynı tarihli Hürriyet gazetesi; ''Geçim sıkıntısı fuhuşa sürüklediği'' başlığıyla verdiği başka bir haberde, iki kadının dramını konu almaktadır ve kadınların şu görüşlerine yer vermektedir: ''Çocuklarımıza bakabilmek için bu yola sürüklendik. Başka çaremiz kalmamıştı. Asıl utanması gerekenler, bizi buna mecbur edenlerdir.''

5 Şubat 1988 tarihli Milliyet gazetesi, ''Kelepçeli Çocuklar'' başlığıyla bir haber yayımlamaktadır: *''Kazandığımız para geçimimize yetmiyordu. Aldığımız kasetleri de satarak ailemize ve okuyan kardeşlerimize yardım edecektik... başka çaremiz yoktur''* diyerek konuşan iki çocuğun dramı dile getiriliyor ve çocukların hırsızlık suçundan adliyeye sevk edildiklerini açıklıyordu aynı haber.

16 Şubat 1988 tarihli Türkiye gazetesi, ''Yaşları küçük, yükleri büyük'' başlığıyla verdiği haberde, yaşamın ağır yükü altına sokulan çocukların en ağır işlerde çalıştığını, kiminin okumak, kiminin ailesine bakmak için yaşam mücadelesini vermek zorunda bırakıldığını dile getirmektedir.

Sadece sıralanan bu birkaç örnekte, Türkiye'deki yaşamın gerçekliğini anlamak için yeterlidir. 60-70 bin lira maaş alabilen işçi ve memurlar, yaşamın her türlü kahrını çeken köylüler, orta sınıf ve tabakalar, verilerle verilen ekonomik tablo karşısında nasıl yaşayabilir ki? Eğer, böylesi bir yaşam yaşamsa tabii. Böyle bir tablo içinde yaşayan halk kitlelerinin yaşamına ölümle pençeleşmek denilebilir ancak.

Türkiye gerçekliği karşısında, Kürdistan'da ise yaşam daha zorlu ve çetindir.

Mahkum edilen ölü bir yaşama karşı, Türkiye halkının tek kurtuluş umudu tek bir kelimeyle ifade edilecek olursa; devrimdir. Başka yol ve yöntem halkı bu karanlık yaşamdan kurtaramaz.

Birlik Çalışmalarında Bazı Uygulama...

Baştarafı 16. sayfada

tirilmesine destek oluyor.

Kadını, ulusal kurtuluş mücadelesine katmada önemli adımlar atılmıştır. Fakat atılan adımlar henüz devede kulaktır. Kadın birliği mekanik komiteleşmeden kaçınmalıdır. Görevleri nettir. Gerici aile yapısının üstüne gitmelidir. Bunu da sekterce yapmamalı. Sorunun tarihsel kaynaklarını ve güncel boyutlarını görmelidir. Eğitim, kadın birliğinin çalışmalarında en önemli öğe durumundadır. Birlik belgelerini okutarak, kadınların özgül örgtlenme sorunları üzerinde derinleşerek, sistemli toplantılar yaparak ve bu doğrultuda kadınları birlik çalışmalarına çekici sosyal, kültürel, örgütsel biçimler bularak birlik çalışmaları geliştirilebilir. Çalışmalar sadece kadın kitlesini değil, özellikle aileyi kapsamalı ve ailenin çocukları üzerindeki gerici etkisini aşmayı da hedeflemelidir.

Kadın Birliği, politik dayanışmalar konusunda da etkin olabilir, birçok politik platformda sesini duyurabilir. Fakat birliğin böylesi bir etkinlik içine girebilmesi herşeyden önce birlik yönetim birimlerinin gittikçe kendilerini daha çok bilinçlendiren, belli bir örgütsel işleyişi olan atak bir çalışma içine girmeleri ile mümkündür.

Makalemizin başında da belirttik. Önce birlik belgelerinin okunmasından ve değerlendirilmesinden başlanmalı. Bu belgeler çeşitli yollarla birlik tabanı kitlelere ulaştırılmalı ve onlar üzerinde eğitimleri gerçekleştirilmelidir. Diğer bir husus olarak birlik yönetimleri ve bölge organları, sürekli tıkanmadan sözetmeleri yerine kendilerini sorumluluk altına sokan yönetmelik ve talimatlara uygun bir düzenlemeye varmanın tartışması ve değerlendirmesi içinde olmalıdırlar. Eğer bir tıkanmadan sözedilecekse bunun en önemli bir nedeni de pratik adım atmama tutuculuğundan kaynaklanmaktadır. Ellerindeki belgeleri sihhatli inceleyecek hiçbir birlik üyesinin çalışma tarzını kavramada zorluk çekeceğine inanmıyoruz. Kaldı ki deneysizlik pratik deneyle aşılır. Adım atılmalı onun ürünleri değerlendirilmelidir.

Birlik çalışmaları konusunda değerlendirmelerimize devam edeceğiz. Bundan sonraki yazılarımızda daha çok birliklerin pratik mücadele ve örgütlenme sorunlarını açacağız. Gelen değerlendirmelerin ve eleştirilerin bu doğrultuda olması çalışmaları daha güçlendirecektir. Kaldı ki her birlik birimi ve çalışanı bu değerlendirmelere katılmalıdır. Deneyler ve sorunlar Berxwedan'a yollanmalı, bu yolla eğitimin derinleştirilmesi sağlanmalıdır.

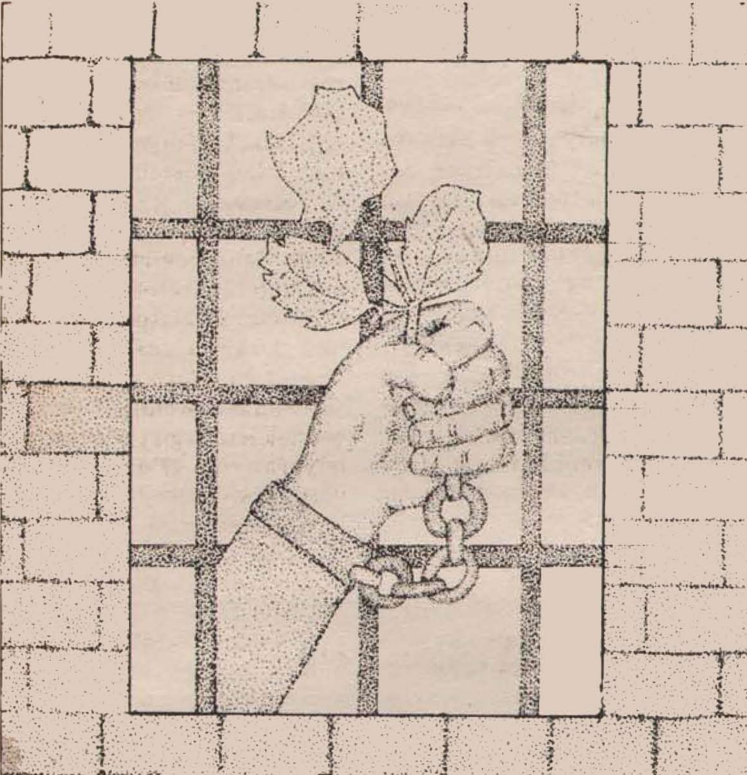
Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.-Bonn
Konto Nr: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.— $	Hollanda	3.— hfl.
Avusturya	18.— s.	İngiltere	0.80 £
Belçika	60.— bfr.	İsveç	6.— skr.
Danimarka	8.— dkr.	İsviçre	2.50 sfr.
Fransa	6.— ff.	Norveç	10.00 nkr.

Berxwedana birûmet bi xwîna şehîdekî giha armancên xwe



Destpêk rûpela dawî de

hatin cihên bûyeran û hevkariya xwe diyarkirin. Dure karker û destkarên bajêr, dan ser şopa wan. Mêtingerên Tirk jî, tedbîrên hişk ji xwe re birê xistin. Lê gelê me bi a wan nekir. Ê din ji bo vê hovitiyê gişt digotin bese!.. Rastî, li Amedê jiyaneka netewî bilinddibû û qêrîna xwe digihand çardeveran.

Rojnamên mêtingeran necar man ku, li ser pêşveçûnan binivisînin. Çêtir bê gotin, nivîskarên mêtingeran xwestin berpirsiyaran li ser tehlûkên pêşvedîçûn agahdar bikin.

Berxwedan careka din, refên burjuvaziya Tirkan hejand. 2 mebûsên SHP (Partiya Sosyal-Demokrata Gelî), ku ew jî Kurdin, li Amedê di avahiya SHP de, têkilî xweragirtina birçîmayinê bûn.

Rojnamên cîhanê, ji ber berxwedana li Amedê, carek din li ser Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan rawestiyan. Pîkolî û nîriyên mêtingerên Tirk carek din ketin rojenînên rêkxistinên navnetewan.

Komara Tirk giyana li qinyad a dîliyên şer dinasî. Serî da koteke, lê tu encam nekete dest. Di berxwedanê de têkoşerek şehîd ket, 6 jî ketin rewşa mirinê wanan rakirin nexweşxanê. Lê dîsa jî berxwedan, bi hemû xeml û rêdana xwe berdewamkir.

Dewleta Tirk, ji bo bikariba pêşveçûnan birawestîne, seriyê xwe li pêşiya berxwedanê çemand. Encam, ji bo mêtingeriya Tirkan bû binkeftin, jî bo gelê me jî bû serfîrazî. Ji ber ku ev şer, di navbera pêşengên gelê me û mêtingeran de derketibû, û hîm jî bin hoyên zehmet de, ku hîma herdu eniyan ne weke hevdubûn. Mafdarî, rûmetî û berxwedan biserket. Afirandkarên vê bûyerê jî PKK û gelê Kurdistanê ye.

Mafên ku dawiya berxwedanê de bidestketin, evên jêrînin:

— Girtî wê bikaribin bi azadî bi nasên xwe re biaxifin,

lê hevdîtin li ba berpirsiyarekî wê çêbibin,

— Nehewceye ku girtî yekcure cil li xwe bikin,

— Domana hevdîtinê wê ji niha û pêde seetek be û di herdema rojê de wê hevdîtin çêbibin,

— Kesên nexweş wê bikaribin xwarina xwe ji xwe re amadebikin, an ji malbatên xwe bixwazin,

Hacetên nola daktîlo, tembur ûhw. dikarin bên bikaranîn, girtî wê vanan ji xwe re bînin. Kesên ku bixwazin wênan çêbikin, wê destur ji bo wan hebe,

— Malbatên girtiyan wê bikaribin cilên girtiyan bişun,

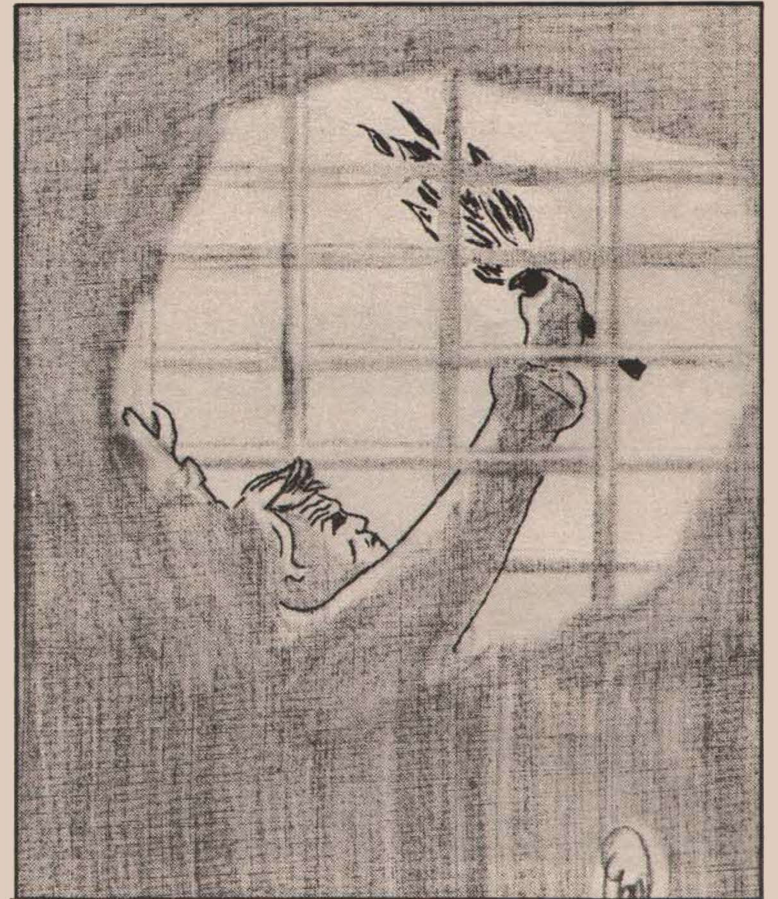
— Girtî wê bikaribin bi telefonê bi derve re biaxifin,

— Girtî wê bikaribin digel abukatên xwe bipeyivin,

— Di kantîna girtîgahê de wê bêhtir cure xwarin hebin,

— Girtî wê bikaribin ji bo 15 rojan 100 hezar Lîrên Tirkî li ba xwe bihêlin,

— Gava bûyerek li girtîgahê çêbibe, girtî dikarin berpirsiyarek ji xwe re hilbijêrin, û hevdîtin digel serleşkeran bikin.



Nimunekî din a nûh ji hevkariya karbidestiya Almanya Rojava bo dewleta Tirk a faşîst

Destpêk rûpela dawî de

mên MÎT'ê jî tevlî îstîxbarata Alman têkilî van operasyonan bibûn.

Di van êrîşan de ku armanca wan ramyarî bû, lê ne zagonî bû, polêsên Alman ji polêsên Tirkan kêmtir neman. Bi hovîtî deriyên malan û komelan şikandin, lêdan li welatperweran kirin, xwestin çavên wan bitirsînin, dest danîn ser tiştên komelên zagonî û di mal û komelên ku avêtibûn ser wan de, tiştên welatperweran hilweşandin, şikandin û belavkirin.

Welatperwerên ku girtine, xistine girtîgahên ji hev cûda de. Hasan Hayrî Gûler, Îbrahîm Kadah û Salman Aslan di girtîgaha bajarê **Ossendorfê** de ne; Hûseyîn Çelebî û Ahmet Yûksel li **Wuppertalê** ne; Ahmet Karadenîz li **Frankfurtê** ye; Hasan Engîzek li **Osnabrûkê** ye; Alî Saçak û Bozan Oztûrk li **Hannoverê** ne û Yasemîn Gedik jî li girtîgaha bajarê **Essenê** de ye.

Welatperwerên girtine, yeko-yeko xistine hûcran. Ji girtiyên din dur digirin. Mafê girtina abukatan bo wan, tê rawestandin. Polês, tehdît li abukatan dikin. Daku abukat bikaribin van welatperweran biparêzin, necar mane ku pêşî destur ji dadgaha federal a Almanya a bilind bistînin û piştre vê desturê bi otorîtên xweyîcih bidin pejirandin. Ji bo malbatên girtiyan jî, zehmetî û çeteniyên vê nolê birêdixin.

Piraniya welatperwerên hatine girtin, ji bo protestokirina vê tewrê karbidestiya Alman a kêfî, ramyarî û bêdadî, dest bi xweragirtineka birçîmayinê kirine. Rewşa Salman Aslan ne başe û wî rakirine nexweşxanê.

Sereksawciyê Federal **Kurt Rebmann**, glîkariya sîxurekî bi navê Hasan Dogan ji bo êrîş û girtinan bingeh şanîdike. Weke ku polês diyardikin, yekî roja 15'ê Sibatê xwe avêtiye bextê polêsan û gotiye ku; *"Ji ber ku min dixwest xwe ji rêkxistinê durbixim, ez dibiram dadgaha gelî."* Rastî, ev gotinên polêsan, rastûrast gotinên sawciyê Almanya'nin. Ew bi wî didin gotin. Sawciyê Federal, berî ku welatperwer derkevin pêşiya dadgahê, dixwaze bi gotinên xwe wan gûnehbar bike. Kurt Rebmann, weke daxwazên benda 129a a zagona Almanya, dixwaze welatperweran derxîne pêşiya dadgahan. Ev jî tê mana, "kuştinê, daxwaza kuştinê, endamê rêkxistineka terorîst bûnê û kêmkirina azadiya kesan." Gava sawcî ji hêlekê newerê rastûrast bêje PKK terorîste, ji hêla din jî dibêje: *"Li dora PKK komeke terorîst heye", "PKK, xwe li pişt ERNK, Feyka-Kurdistan û Hunerkomê diveşêre."* Bivî awahî bi gotinên xwe, xwe derewkar derdixin. Pir eşkereye ku, bi vê bikaranîna xwe dixwazin pêşengên gelê me PKK û ERNK, herwusa komelên welatperweran ên demokrat, Feyka-Kurdistan û Hunerkom bixin bin gûnehan û bingeh ji bo êrîşên xwe ên dema pêş de avabikin.



Bûyerên nûh di berxwedana li girtîgaha bajarê Eskîşehîr

Destpêk rûpela dawî de

qedexekirina hevdîtinan û hingavtinên dirinde hene.

Herçuqasî mêtinger bi serhişkî dixwazin rûdanên li girtîgahê veşêrin jî, pîkoliyên li wir digihin alema giştî.

Rûdaneka din a giring li vê girtîgahê, berxwedana dîliyên şer a birûmet e. Pêwist, piştî ku endamên PKK ên pêşrevan anîn vir, berxwedan zîndetir û geştir bû. Li ser vê yekê, serê çend mehan Riza Altun xistin hûcran, destura hevdîtina bi wî re nedan. Malbata wî nekarî wî bibîne. Heya niha jî hîn saloxên rind negiha me.

Gava roja 8'ê Sibatê li Amedê berxwedan destpêkir, bersiva pêşemîn ji girtîgaha Eskîşehîrê bilindbû. Girtiyên ku ji destpêkê de yekcure cil nedidêrivandin, dest bi protestoya mêtingeran kirin. Hêzên leşkerî êrîşî girtiyan kirin û xwestin berxwedanê bişikînin. Di şerê derketî de, hinde birîndar hene.

Bilî duxuyaniyên nûnerên hikûmetê, pîkoliyên li Eskîşehîrê berdewamkirin. Berxwedan jî pêşveket û xurttirbû.

Di vê dawiyê de, gardiyanên girtîgahê piştgiriya girtiyan kirin û kar rawestandin. Hemû gardiyan ji kar hatin durxistin. Hêzên leşkerî dîsa êrîşî girtiyan kirin. Serbaz cil û livînên girtiyan şewitandine û bi vê nolê xwestin çavê wan bişikînin. Berxwedan qulibî pevçûnan. 10 dîliyên şer xedar birîndar ketin. Ên birîndar rakirine nexweşxanan. Piraniya wan endamên PKK ne. Navê hinekan gihane me. Navê wan evin: **Mahmut Aktaş, Hasan Şêrik** û 2 dîliyên şer ji bajarê Sêwrekê.

Malbatên girtiyan, berxwedana xwe a birçîmayinê ku li Eskîşehîrê bilindkiribûn, li Ankara li pêşiya avahiya hikûmetê didomînin. Rêkxistina malbatan a bi navê **TAYAD** jî, hevkariya berxwedana wan dike.

LÎVBAZÎYÊN WELATPERWERÊN KURDÎSTAN LÎ HEMÛ WELATÊN EWRUPA DÎDOMÎN

Destpêk rûpela dawî de

hevkariya berxwedana li zindanên Amed û Eskîşehîrê û protestokirina biryarên bidarvekirinê avahiya SPD (Partiya Sosyal Demokrata Almanya) li bajarê Bîelefeldê zeftkirin. Bilî daxwaza dijwar a nûnerên SPD û dilxwazên ERNK, rojnamên xweyîcih nehatin cihê rûdanê. Li ser vê yekê serokatiya SPD li Bîelefeld, bi teleksê duxuyaniyek bo rojnaman şiyand. Di duxuyaniyê de SPD eşkerekir ku, li dijî biryarên bidarvekirinê ye û ewê ji bo avakirin û şiyandina komisyonekê bixebite. Derdorên demokrat û pêşveçûyî, ên li vî bajarî, hevkarî û alîkariyên xwe pêşkêşkirin.

Stuttgart: Her bi vê ramanê 50 dilxwazên ERNK, roja 11'ê Sibatê li bajarê Stuttgart avahiya SPD vegirtin. Livbazî qedera seetekê doma. Serokatiya SPD li Stuttgartê, nameyeka protestoyê şiyand balyozxana Tirkiyê. SPD, bi rêya rojnamên bi navê Stuttgarter Zeitung û Bîld armancên livbaziyê da naskirin. Piştî ku ev daxwaz bicih hatin, livbazî bi serkeftinî dawîbû.

Bremen: Roja 15'ê Sibatê, 30 dilxwazên ERNK, ji bo seetek û nîvê avahiya SPD li bajarê Bremenê vegirtin. Daxwazên welatperwerên Kurd, ev bûn:

1- Rawestandina biryarên bidarvekirinê li derheqê 20 endamên PKK, û rawestandina biryarên heya dawiya jiyanê ceza hepsê li derheqê 13 endamen PKK li Amedê,

2- Alîkarî û hevkarî ji bo berxwedana girtiyên di girtîgahan de û berxwedana malbatên girtiyan,

3- Protestokirina tatbîkata leşkerî a bi navê "Tatbîkata Zivistanê-88", ku armanca şer li dijî gelê Kurd daniye pêşiya xwe,

4- Li dijî bombekirina gundên Kurdan û nefîkirina gelê Kurd, derketin,

5- Rawestandina pêvendiyên leşkerî, ramyarî û aborî ên di nava Komara Tirk û Almanya Rojava,

6- Dawî bi pîkoliyên dewleta Alman li ser welatparêzên Kurd anîn,

7- Avakirina heyetekê bo çûyina bajarê Amedê, ji hêla SPD-Bremen û Rêkxistina Mafên Mirovan. Ev heyet giringe rewşa dij-mirovahî li Kurdistanê li cih bibîne.

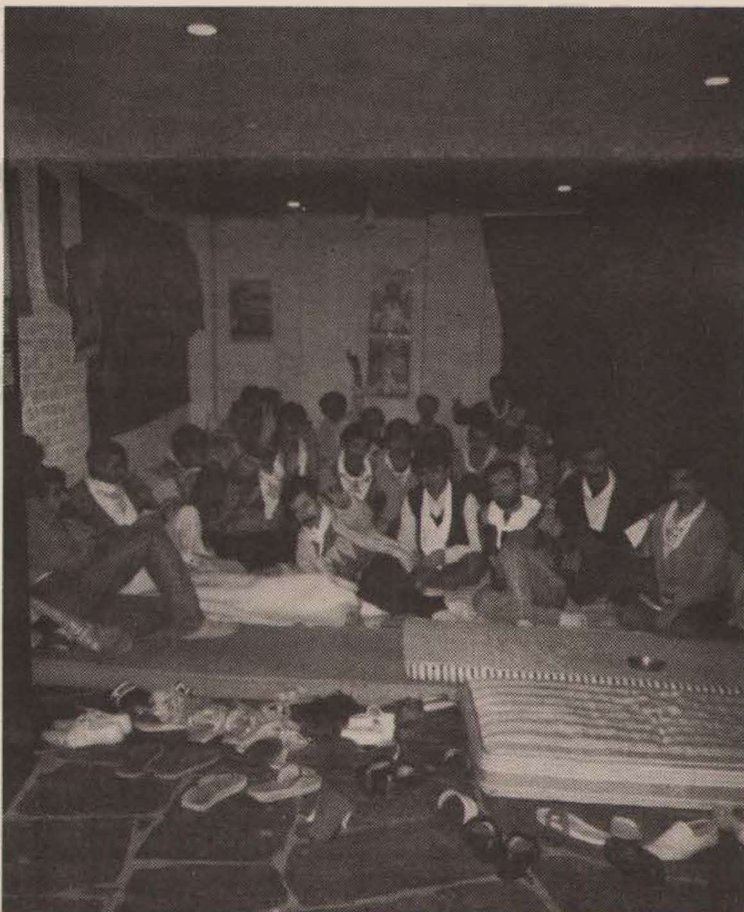
Livbazî bi van armancan giha dawiyê. Radyona Bremen û rojnamên Weser-Kurier û Bîld hatin cihê bûyerê. Hevpeyvînek digel radyona Bremen çêbû. Di nûçên êvarî de, hevpeyvîn hat weşandin. Televizyona Bremen jî, êvarî nûçe li derheqê livbaziyê weşand.

Îngolstadt: Roja 18'ê Sibatê, 30 dilxwazên ERNK tevlî jin û zarokan, ji bo 2 sêt û nîvê avahiya SPD li bajarê Îngolstadt vegirtin. Livbazîkar, rawestandina alîkariyên bo Tirkiyê, protestokirina bikaranînên dij-mirovahî li girtîgahan û berdana welatperwerên ku li Almaya hatine girtin, xwestin. Livbazî bi serkeftinî dawîbû. TV û radyona Îngolstadt, WDR û rojnama DonaverKurier hatin cihê rûdanê. Bi têkiliya serokê SPD li Îngolstadt, civînek bo rojnaman hat çêkirin. Belavok hatin belavkirin. Televizyon livbazî weşand. Radyo jî çend caran nûçe nasî guhdarên xwe kir.

Düsseldorf: Roja 18'ê Sibatê, 50 dilxwazên ERNK tevlî jin û zarokan, li bajarê Düsseldorf avahiya DGB (Sendîkatên Almanya) vegirtin. Pîkoliyên polêsên Alman li dijî welatperwerên Kurd protestokirin û hevkariya xwe ji bo berxwedana li zindanan diyarkirin. Berpirsiyarên DGB, bi teleksê armancên livbaziyê nasî rojnaman kirin.

Koln: Ji bo protestokirina pîkolî, girtin û biryarên bidarvekirinê ji hêla Komara Tirk û dewleta Alman, dora 100 welatperwerên Kurd, roja 18'ê Sibatê li pêşiya dêra binavûdeng "Dom", livbaziyek pêkanîn. 4 welatperwer, daketin cihê bilindtirîn a dêrê, û duxuyankirin ku, heke daxwaz bicih neyin, êwe xwe bavêjin xwarê. Li ser vê bûyerê ji nişkan ve, dora 2000 kes xwe li dora dêrê komkirin. Gelek rojname û televîzyona ARD hatin cihê rûdanê. Gelek belavok û duxuyanî hatin belavkirin. Piştî ku soz hatin dayin, ku wê daxwaz bicih bêne, dawî bi livbaziyê hat.







Hannover: Roja 18'ê Sibatê, 150 dilxwazên ERNK tevlî jin û zarokan, belediya bajarê Hannoverê vegirtin. Livbazî dora 3 seetan doma. Belavok hatin belavkirin. Dawiyê de heyetek hat avakirin û livbazî dawîbû. DPA, Hannoverische Allgemeine, Wochenblatt û Bîld hatin cihê rûdanê.

Civîna Rojnaman li Bonnê: Roja 17'ê Sibatê li bajarê Bonnê civînek bo rojnaman hat sazîkirin. Îran Press, televizyona Bonnê, Înfo Bonn, Anadolu Ajansi, Al Yasar Arabî, Hûrriyet, Güneş û Tercûman hatin civînê.

Komplo û provokasyonên dewleta Alman hatin naskirin. Li ser rûdanên vê dawiyê duxuyan pêşkêşkirin.

Kîel: Dilxwazên Feyka-Kurdistan li bajarê Kîelê, roja 16'ê Sibatê, ji bo rojnaman civînekê çêkirin. Wêşan û rojnamên Stadtfernseh, Kieler Rundschau ûhw. hatin civînê. Gelek berpirsiyarên rêkxistinan û dora 50 demokratên Alman jî hatin civînê. Piştî ku daxwaz hatin naskirin pêde, gotûbêj li ser bûyeran çêbûn. Bersivên pirsan hatin dayin. Li ser pêşniyareka demokratekî Alman, daxwaza damezrandina komeke bi navê "Dostên Gelê Kurd" hat diyarkirin.

Berlîn: Roja 16'ê Sibatê bi têkiliya 12 kesan, xweragirtineka birçîmayinê destpêkir. Xweragirtin didome. Gelek weşan û rojname hatin cihê livbaziyê. Radyo û televizyon rûdan diweşînin.

Stuttgart: 20 welatperwerên Kurd, ji roja 17'ê Sibatê pêde dest bi xweragirtineka birçîmayinê kirine. Gelek rojname û şaxên weşanan hatin cihê rûdanê. Hêzên biyanî û demokratên Alman piştgiriya xwe bilinddikin.

Bonn: Roja 15'ê Sibatê, bi têkiliya 20 welatperwerên Kurd, xweragirtineka birçîmayinê destpêkir. Livbazî didome. Polêsên Alman destur nedan vê livbaziyê. Lewma li bin ba, baran, berfê û seqemê li derve tê birêvebirin. Ji ber ku polêsên Alman pîkoliyên xwe didomînin, Feyka-Kurdistan polêsan da mehkemê. Di roja dehemîn a xweragirtinê de, rewşa 4 welatperweran nebaşbû. Gava welatperwer xwestin wan bibin nexweşxanê, dîsa polês pêşî destur nedan. Ji ber vê yekê polês jî hatin protestokirin. Gelek weşan û rojnama hatin cihê rûdanê.

Goppîngen: Roja 20'ê Sibatê, li bajarê Goppîngen, tevlî hêzên demokrat ên Alman di avahiya ODEON (navende hevkariya biyaniyan) de civînek hat çêkirin. Gelek demokrat beşdarî civîna hevkariya gelê Kurd bûn. Bêhtirî 300 kes hatibûn. Piraniya wan, endamên DGB û belediyê bûn.

Nûrnberg: Roja 23'ê Sibatê, 15 welatperwer avahiya Xaça Sohr vegirtin. Hevdîtinek digel sekreterê Xaça Sohr çêbû. Gava welatperwer ji avahiyê derketin, rastî êrîşên polêsan bûn. Dure jî polês avêt ser komela welatperweran û çendek ji wan girtin. Li ser van bûyeran roja 27'ê Sibatê xwepêşdaneka protestokirina dewleta Alman çêbû. 70 kes xwedan pêş.

Gîessen: Roja 25'ê Sibatê, bûroya serekê belediya Gîessen, endamê SPD Manfred Mutz hat vegirtin. Gelek demokratên Alman jî têkilî livbaziyê bûn. Bi duruşman dewleta Alman protestokirin. Gelek rojname hatin cihê rûdanê.

Hamburg: Roja 25'ê Sibatê, dilxwazên Feyka-Kurdistan civînek bo rojnaman çêkirin. Rêkxistin û weşanên bi navên DPA, Taz, Radyona Korah, FAU/R, Dostên Gelê Kurd ûhw. beşdarî civînê bûn. Dure belavokek bi navê rêkistinên nola, Feyka-Kurdistan Hamburg, BWK-Hamburg, FAU/R-Hamburg û Dostên Gelê Kurd hat belavkirin.

Li Berlînê civîna bo rojnaman: Roja 26'ê Sibatê li Berlîna Rojava civînek bo rojnaman çêbû. 5 rojname beşdarî civînê bûn. Di rojnaman de hat duxuyanîkirin ku, dewleta Alman û dewleta Tirk ji ber kirinên xwe tên protestokirin.

Mûnîh (Mûnchen): Roja 26'ê Sibatê Feyka-Kurdistan û hinde hêzên demokrat, dixwestin li Mûnchênê civîneka agahdariyê çêbikin. Lê berî ku civîn destpêbike, polêsên Alman hatin eywana civînê, û civîn qedexe kirin. Demokratên Alman jî belavkirin. Pêwist li derdorên başura Almanya polês hertim êrîşî welatperwerên Kurd dike û nahêlên ku hevkariya di nav gelê Kurd û demokratên Alman pêşvehere.

Li Hamburg û Hannoverê xwepêşdan: Roja 27'ê Sibatê rêveçûnek li bajarê Hamburgê çêbû. Bêhtirî 200 welatperwerên Kurd têkilî rêveçûnê bûn. Gelek rojname, rêveçûn ji nêzîk ve şopandin.

Her di vê rojê de rêveçûnek jî li bajarê Hannoverê çêbû. Digel 30 demokratên Alman, giştî tevde 500 kes têkilî rêveçûnê bûn. Bi van rêveçûnan û mitîngan dewleta Alman hat protestokirin.

FRENSE

Parîs: Roja 16'ê Sibatê, komek ji welatperwerên Kurdistanî (25 kes), bûroya DPA (Ajansa Nûçeyên Almanya) li Parîsê vegirtin. Komployên Almanya Rojava li dijî têkoşîna rizgariya netewî û girtina welatperweran li Almanya protestokirin.

Ev livbazî piştgirtina gelê Frense girt. Livbazîkar ji şebakên avahiya DPA duruşme bangkirin û belavok be-

lavkirin.

Livbazî dora 7 seet û nîvan doma. Welatperwerên Kurd duxuyankirin ku, heya daxwaz bicih neyin, ewê livbaziya xwe berdewam bikin. Gelek rojnamekar hatin cihê rûdanê. Piştî ku daxwaz hatin derivandin pêde, dawî bi livbaziyê hat.

Lyon: Roja 18'ê Sibatê 30 welatparêzên Kurd, balyozxana Almanya Rojava û avahiya Rêya Asmanan a Almanya, a bi navê Lufthansa vegirtin. Bikaranînên dewleta Alman ên li dijî welatperwerên Kurd, protestokirin. Dawî bi van bikaranînan anînê xwestin û daxwaza berdana 11 welatperweran kirin. Gelek rojnamekar hatin cihê rûdanê û livbazî bi serkeftinî dawî pê hat.

YEWNANÎSTAN

Platformeka hevpare

Li ser banga berpirsiyariya ERNK, ji bo bilindkirina hevkariya berxwedanê rêkxistinên hanan platformeka hevpare îmzekirin: PKK, Acîlcîler, Dev-Savaş, SVP, Av. Dev-Genç, DK û TKP (B). Di belavoka platformê de hat duxuyankirin ku wê gelek livbazî pêkbêne. Livbaziyên gihan me evên jêrînin.

Xweragirtina birçîmayinê

Li bajarê Atîna, taxa Propîlîa 10 welatperwer cilên girtiyan li xwe kirin û dest bi xweragirtina birçîmayinê kirin. Li kêleka sêpiya bidarvekirinê a hîkar, gelek duruşme û wêne li dora cihê bûyerê hatin daleqandin. Belavok hatin belavkirin. Bi cilê netewî, govendeka Kurdî dilê temaşekaran şakir. Livbaziya ku roja 15'ê Sibatê destpêkiribû, piştî bicihanîna daxwazên dilîyên şer li Amedê, dawîbû.

Civîna bo rojnaman

Roja 16'ê Sibatê li bajarê Atîna civînek bo rojnaman çêbû. Ev rojname û şaxên ajansan beşdarbûn: Avgî, Protî, Rîzospastîs, Elefterotîpos, Elefteropîa, Tovîma, Mesîmerînî, Katemerîne, Apogermatînî, Akropolîs, AFP, AP, Avrîanî, Tanea, Demokratîkos Logos, Makedonîa. Di civînê de bikaranînên Komara Tirk hatin eşkerekirin û sedema bûyerên biryarên bidarvekirinê hatin naskirin.

Livbaziya vegirtina avahiya A I.

Roja 17'ê Sibatê avahiya AI (Amnesty Internatîonal-Rêkxistina Azadkirinê) hate vegirtin. Welatperwerên ku ev livbazî bikaranîn, alên ERNK û duruşmên konevanî hildan joran. Daxwazên xwe bi belavokekê eşkerekirin. Ji AI xwestin ku, tewreke aktîf şanîbike.

Duxuyaniya Komîta Kurdistanê

Roja 18'ê Sibatê, Komîta Kurdistanê li Atîna bi belavokeka bi zimanî Yewnanî alema giştî agahdarkir. Daxuyanîkir ku, berxwedaneka bi qinyad û bi rûmet li Amedê bilinddibe. Hevkarî ji bo girtiyên şoreşger, ji alema giştî xwest.

Xwepêşdana protestoyê

Piştî çend rojan, roja 19'ê Sibatê xweragirtina birçîmayinê dawîbû. Dure, dora 150 kes, ber bi balyozxana Tirkan rêveçûn. Gelek Yewnanî jî têkilî rêveçûnê bûn û alîkariya xwe pêşkêş kirin. Xwendevanîn Yewnanî jî hevkariya xwe şanîkirin. Sosyalîstên Yewnanîstanê jî, bi belavokekê piştgiriya xwe eşkere kirin.

Gava rêveçûn hat pêşiya



avahiya balyozxana Tirkan, alên Tirkiyê û USA hatin şewitandin. Rojnamên Yewnanîstanê bûyer bi firehî anîn nav pelên xwe.

HOLLANDA

Rotterdam: Roja 26'ê Çilê 1988'ê, li dera "Paulus" li bajarê Rotterdam, 6 jin, gişt tevde 35 welatperwerên Kurd dest bi xweragirtineka birçîmayinê kirin. Piştî ku daxwaz hatin pejirandin pêde, roja 22'ê Sibatê dawî bi xweragirtinê hat.

Roja 18'ê Sibatê jî, Komîta Kurdistanê, berpirsiyariya ERNK li Ewrupa û abukatê penehan bihevre civînek bo rojnaman çêkirin.

Dure jî digel 100 demokratên Hollandî, rêveçûnek ku 500 kes têkilîbûn, çêbû.

Den Haag: Li bajarê Den Haagê civînek li ser Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan çêbû. Piştî agahdariyê, sedema komplo û provokasyonên li dijî têkoşîna me hatin naskirin.

Amsterdam: Her bi vê armancê civînek jî li bajarê Amsterdamê çêbû. Gelek vexwendî hatibûn civînê.

DANÎMARKA

Kopenhaag: Roja 15'ê Sibatê, 25 dilxwazên ERNK, li bajarê Kopenhaagê avahiya Amnesty International vegirtin. Welatperwerên Kurd, biryarên bidarvekirinan li Amedê û bikaranînên dewleta Alman protestokirin û hevkariya xwe ji bo berxwedana li Amedê bilindkirin. Welatperwerên Kurd, gelek hevdîtin digel rêkxistin û rojnaman çêkirin. Berpirsiyarên Amnesty Înternatîonal sozdan ku, ewê daxwazan bîcih bênin. Dure bi awazdana duruşman, dawî bi livbaziyê hat. Rojnamên Skandînavya bûyer weşandin.

AVUSTURYA

Wîen (Viyana): Roja 16'ê Sibatê, li bajarê Wîen, ji bo hevkariya berxwedana li Amedê, xweragirtineka birçîmayinê hate çêkirin. Polêsan livbazîkaran bi koteke belavkirin. Lê welatperwerên Kurd, dilxwazên ERNK, digel Kurdên ji Kurdistana Başûr û endamên Dev-Genç xweragirtina xwe, dîsa jî berdewamkirin. Gelek rojname hatin cihê rûdanê.

ÎSVÎÇRE

Roja 11'ê Sibatê welatperwerên Kurd dest bi xweragirtineka birçîmayinê li bajarê Bern kirin. Livbazî giha armancên xwe. Roja 16'ê Sibatê jî, Komîta Kurdistanê civînek bo rojnaman çêkir.



Şeva hevkariya ERNK li Nantes-Frense

Roja 20'ê Sibatê 1988'ê li bajarê Nantes li welatê Frense, şeva hevkariya ERNK çêbû. Dora 250 kesan beşdarbûn.

Şeva ku bi armanca hevkariya bo ERNK çêbû, bi silava bo şêhîdên şoreşê destpêkir. Dure bi sitranên gelî û şîno berdewamkir. Di şevê de axafên bi zimanên Frensî, Kurdî û Tirkî çêbûn. Li ser gihanekên têkoşîna rizgariya netewî û kompleyên li dijî têkoşînê, mehvan hatin agahdarkirin. Şev bi govendê dawîbû.

Komela Karkerên Welatparêz li Parîsê komcivîna xwe a 6.'an çêkir

Roja 14.2.1988'ê li Frense bajarê Parîsê, Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan komcivîna xwe a şeşemîn çêkir. Dora 250 endam beşdarî komcivînê bûn. Civîn bi silava ji bo şehîdên Kurdistanê û cîhanê destpêkir. Xebatên komelê ji ber çavan hatin derbaskirin, rexne û xwerexnekirin diyarbûn, koma birêvebirinê a nûh hate hilbijartin û armancên nûh hatin danîn.

Rexne û xwerexnekirin civîn pir xurtkirin, şaşî û bawerîyên çewt hatin mehkumkirin û ji bo domana pêş, biryarên xurt hatin pejirandin. Delamet û karguzariyên endaman, bi şêweyeka ronak danîn.

Koma birêvebirinê a nûh hat hilbijartin, û bi sunda endamên birêvebirinê, komcivîn biserkeftinî dawîbû.

Penahên Kurdistanî li Bielefeldê bin ala ERNK xwedan pêş

400 kes tekilî xwepêşdana li bajarê Bielefeldê-Almanya Rojava bûn. Komîta Mihacirên Welatperwerên Kurdistan, ku ev rêveçûn çêkir, bi vî awahî pirsgirekên mihacirên Kurd ên kesanî û malbatî, bin ala ERNK anî zimên.

Gelek xort, jin, zarok û kal têkilî rêveçûnê bûn. Xwepêşdan bi xwendina xoşxanên Kurdî destpêkir. Di serê xwepêşdanê de, ala me a netewî pêldida. Duruşmên nola; "Em konevaniya û bikaranînên dewleta Alman li ser mihacirên Kurd protestodikin", "Em piştgiriya berxwedanên li zindanên Amedê û Eskişehirê dikin" hatin bilindkirin. Herwusa duruşmên li derheqên kêşên mihaciran awazdan.

Domana xwepêşdanê de duruşmên weke; "Bimire nefîkirin", "Bimire dewleta Tirk a faşîst", "Bijî berxwedanên li zindanan" hatin awazdan.

Piştî axafa bi zimanê Kurdî û govenda Kurdî, dawî bi xwepêşdanê hat.

Komelên Karkerên Welatparêz ên li Almanya Rojava komcivînên xwe çêkirin

Di navbera mêjûyên 30. Çilê û 15. Sibatê, li gelek bajarên Almanya Rojava Komelên Karkerên Welatparêzên Kurdistan komcivînên xwe ên salwextî çêkirin.

Di komcivînên 13 komelan de, ku endamên Feyka-Kurdistan in, welatperwerên Kurdistanî gotûbêjên dorfireh li ser pirs û kêşên xwe pêşvexistin. Di komcivînan de, raporên li ser rewşa konevanî a rojenîn û li ser xebatên salekê, hatin xwendin. Pilana salekê, ji bo xebatên pêş hat derxistin, biryar hatin girtin û piştî rexne û xwerexnekirinê, birêvebirên nûh hatin hilbijartin. Hemû komcivîn bi serkeftinî dawîbûn û biryarên gelek xurt hatin derivandin. Bi sedan welatperwerên Kurd beşdarî civînan bûn, û gelek kes û rêkxistin daxwaza biserkeftinê pêşkêşî komcivînan kirin.

Weke tê zanîn, Komelên Karkerên Welatparêz, xebatên nola; rêkxistinkirina welatperwerên Kurdistanî, perwendekirina wan, ji aliyê rizgariya netewî zanakirina wan, veristina pêrgal û pirsgirekên wan, herwusa pêşvebirina çanda netewî ji xwe re delamet zanîne, û di vê barê de jî rista xwe rind leyistine û dileyizin.

Çêkirina komcivînên komelan, gavekî amadekirina komcivîna Feyka-Kurdistan e. Niha jî karkerên Kurdistanî, xebatên xwe bo çêkirina komcivîna Feyka-Kurdistan dilezînin.

Li bajarê Hamburg-Almanya Rojava Hefteya Hevkariya Gelê Kurdistan çêbû

Di navbera mêjûyên 4.2.1988 û 7.2.1988, li bajarê Hamburgê bin serokatiya GAL (Grün-Alternative Liste) û bi têkiliya rêkxistinên bi navê KOMELA (ji Kurdistana Rojhelat), Partiya Demokrata Kurdistana Iraq, Yekîtiya Niştîmanî Kurdistan (YNK), DDKD, Dev-Îşçî (çepê Tirkan) û KOMKAR, **"Hefteya Hevkariya Gelê Kurdistan"** hat çêkirin.

Di vê civînê de, ku bi alîkariya dewleta Alman jî çêbû, bilî PKK ji bo hemû rêkxistinan derfetên azad û wekhev hatibûn naskirin. Herwusa biryar hatibû girtin, ku destura hatina endamên ERNK nebe.

Lê roja civînê, li dijî daxwaza van rêkxistinan, 30 endamên ERNK têkilî civînê bûn. Ji ber ku dilxwazên ERNK xwestin têkilî platforma civînê bibin, KOMKAR, DDKD û Koma Mihaciran (Dev-Îşçî) civîn berdan û xwe ji eywanê durxistin. Endamên KOMELA, YNK, PDK-Î û dilxwazekî ERNK ji Kurdistana Başura-Rojava runiştin dîwanê. Lê gava berpirsiyarên GAL pêhesîn ku dilxwazekî ERNK runiştiye dîwanê, xwestin wî rakin. Belê protestoya mêhvanan vê daxwazê avê de bir.

Piştî ku di civînê de hinde film û filmên dîa hatin şanîkirin pêde, nunerê KOMELA bîrdoza xwe a otonomîxwaz eşkerekir. Belê mêhvanên Alman, wan rabirîn û eşkerekirin ku daxwaza gelê Kurd serxwebûn e. Endamekî ERNK jî rexne li civînê kir û rûçkê GAL ê li dijî têkoşîna me, şot danî holê. Civîn bi serkeftina endamên ERNK dawîbû.

Li bajarên Gottîngen û Kassel livbaziyên vegirtinê birêketin

Roja 22'ê Sibatê, 30 welatperwerên Kurd ji bo hevkariya berxwedana li zindana Amedê û ji bo protestokirina girtinên li Almanya, li bajarê Gottîngenê avahiya DGB (sandikatên Almanya) vegirtin. Berpirsiyarên DGB daxwazên welatperweran rind dîtin û televizyona NDR û rojnama "Gottîngen Tagesblatt" anîn cihê bûyerê.

Welatperwerên Kurd, armancên xwe ji bo TV û rojnaman dan naskirin. Duxuyaniyên sawcî Rebmann protestokirin. Daxwaza bi lez berdana welatperwerên hatine girtin, pêşkêşkirin. Alema giştiya Almanya, gelek dehn û bala xwe da vê rûdanê. Vegirtin dora 3 seetan berdewamkir.

Li bajarê Hannover Şevên Hevkariya Biyaniyan çêbûn

Rojên 28 û 29'ê Çilê de, li bajarê Hannoverê, gelek sazî û rêkxistinên biyanî 2 şevên hevkariyê çêkirin. Koma xortên Kurdistanî, bi bernamekî çandî têkilî şevan bû.

Nêzîkî 15 rêkxistin bi hevre ev şev çêkirin. Axafên pêşemîn, ji hêla Yekîtiya Ciwanên Welatparêzên Kurdistan şaxê Hannover, ku endamê ERNK ye, hatin çêkirin. Li ser Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan axafeka dorfireh hate pêşkêşkirin. Axafa YXWK, bi duruşman û çepikan bersiva xwe girt.

Di şevan de, komên sitranan û govendê, mêhvanan dilşa kirin. Şev bi sitrana serpêhatinê, "Apo hatiye Hîlwanê" dawîbûn.



Hînkareka birûmet a biratiya gelan

Li Almanya Rojava bajarê Lohn, welatên bindest dîlanek çêkirin. Dilxwazên ERNK jî beşdarî şahiyê bûn.

Dilxwazên ERNK, di şahiyê de, faşîzma Tirkan pîşangekirin û di vê barê de film şanîkirin. Axafek bi zimanê Almanî jî hat pêşkêşkirin. Piştî şanîkirina filmê, guhdaran pirsên xwe ji dilxwazên ERNK kirin. Dilxwazên ERNK bersiva pirsan dan û li ser berxwedanên zindanan man.

Li kêleka welatperwerên ji Nikaragua, Erître û Kurdistanê, gelek demokratên Alman jî beşdarbibûn. Dilxwazên ERNK, xwarin, weşan û govenda Kurdî dan naskirin. Ev şahî bû hînkareka bi naverok, bo xuşk û birayetiya gelan.

Hevkariyeka navnetewan a zînde

Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan (YKWK) li Libnanê, livbaziyeka hevkariya gelê Filîstînê çêkir. YKWK belavok belavkir û li hemû karxanan û cihên kar, karkerên Kurd karên xwe bo piştgiriya gelê Filîstînê berdan.

Kuştin, qirkirin, pîkolî û nîrên siyonîzma Îsraîl li erdên Filîstînê ên ku hatine vegirtin, rastî berxwedana gelê Filîstînê dibin. Ev bikaranînên sîyonîstan ne nûh in. Raste ku wê gelê Filîstînê jî li dijî vê konevaniya tunekirinê, wê herdem liberxwebide. Ev berxwedan serê sîyonîstan diarihînê û protestoya mirovatiya pêşveçûyî li dijî sîyonîstan radike.

Piştî ku pêşengên berxwedana gelê Filîstînê, Cibril Recup, Beşîr Xayrî, Cemal Cibara û Husam Xidir ber bi Libnanê ve hatin koçberkirin pêde, berxwedan bêhtir geşbû û qulibî tevgereka gelî.

Ji ber vê rûdanê, roja 23'ê Çilê 1988'ê heyetek ji hêzên şoreşger ên Filîstînê, tevlî nûnerên hêzên Libnanê, nûnerên Surî û hêzên pêşveçûyî ên Erebî û nûnerên ERNK bi navê gelê Kurd, serîdan Xaça Sora Libnanê. Bikaranînên derî mirovahî ên Îsraîl protestokirin û hevkariya xwe bo gelê Filîstînê diyarkirin.

Piştî vê bûyerê, Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan hevdîtinek digel Filîstîniyan çêkir. Dure belavokek derxist. Rojeka karberdanê bikaranî. Yekîtiya sandîkatên Filîstîn, Sandîkata Netewî a Libnanê piştgiriya livbaziyê kirin. Livbazî biserket.

Bin serokatiya ronakrewanan ciwanên Kurdistan rêkxistinên xwe çêdikin

Roja 7'ê Sibatê li Parîs-Frense, Yekîtiya Ciwanên Welatparêzên Kurdistan civîneka xurtkirina têkoşîna netewî çêkir. 200 kes beşdarbûn.

Berî ku civîn destpêbike, li ser tewr û livên nebaş hate rawestandin. Rexne li jiyana derî netewî hatin kirin.

Berî civînê Dersimspor û Botanspor di nav xwe de gok leyistin. Û weke hev man. Endamên YXWK, komên sporên Kurdî pîrozkirin.

Di civînê de helbest hatin xwendin û ên baş hatin hilbijartin. Koma çandî jî, muzîk û folklorên xwe pêşkêşkir.

Axafkarên ku civînê de peyivîn, rista xortan di Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan de, danîn holê. Li ser delametên wan rawestîn. Dawiya civînê de, axafa sekretere gelemperiya PKK, rêheval Abdullah OCALAN, ji vîdeo hate şanîkirin. Ev rûdan civîn kire nav heyecanê.

Xweragirtina birçîmayinê û civîna bo rojnaman li Swedê

Weke tê zanîn, serê çend salane, karbidestiya Swedê êrîşî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan dike. Welatperwerên Kurd digire û bikaranînên derî mirovahî bi serê wan de têne. Wan derdixe pêşiya dadgahan û dixwaze gûnehbar bike. Herçuqasî ji bo demekê bikaranînên xwe sivik kiribû jî, dev ji van kirinên xwe heya îro berneda.

Di vê salê de, dîsa dawe li dijî welatperweran vekir. Welatperwerek girtiye û niha di girtîgahê de ye. Welatperwerê hatî girtin, bêhtirî 10 rojan e, berxwedaneka birçîmayinê bilinddike. Li der ve jî welatperwerên Kurd û hinde hêzên demokrat hevkariya xwe birêvedibin.

Bi vê armancê, roja 12.2. 1988'ê rêkxistina bi navê "Dostên Gelê Kurd" li bajarê Malmö, tevlî 2 welatperwerên Kurd, civînek bo rojnaman çêkir. Rûçkê karbidestiya Swêd danî holê, berdana welatperî, herwusa dev ji van bikaranîn berdanê xwest. 14 rojnamekar û 2 radyo beşdarî civînê bûn. Rojname, radyo û TV (weneguhaz) civîn anîn nav rûpelên xwe.

Ev rûdan jî datîne holê ku, ê ku hatiye rabirîn û pîşangekirin, ne Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, lê karbidestiya Swed bixwe ye.

Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan (YJWK) civîneka yekîtî û agahdariyê li bajarê Bonn çêkir

Roja 20'ê Sibatê, koma xweyicîh a Kolnê a YJWK li bajarê Bonnê civînek çêkir. Dora 45 jin beşdarbûn. Di civînê de armanca damezrandina YJWK hate eşkere kirin û gotûbêj li ser pirsgirekên jinan li derveyî welat hatin çêkirin.

Ji ber ku di domana civînê de, berxwedana li zindanan jî bilindbibû, di vê barê de jî karguzariyên jinan hatin naskirin. Hate eşkerekirin ku, jinên Kurdistanê û dayikên girtiyan li Amedê liberxwedidin.

YJWK, ji bona ku jinên Kurdistanê bêhtir xwe têkilî şoreşa netewî bikin, civînên xwe û xebatên xwe, wê leztirîn pêşvebibe. Ev civîn wê bidomin.

PÊWÎSTÎYA PKK LÎ ROJHELATA-NAVÎN

"Emê kengê xwe ji xap û derewên tevgerên nerast xelasbikin?"

Wê kengê ew roj bê ku, emê ji rewşa biyanî fêrbibin û hişiyarbibin. Emê li ber jiyana bêxêr hişyarbibin û dev ji berjewendên xwe ên şexsî ên teng berdin? Emê kengê xwe ji xap û derewên tevgerên nerast xelasbikin?

Gelê me xwendevanan şiyandiye nav gelên cîhanê ên ku bi sedsalan li peşiya gelê me ne, pêşvetir çûnê, ji bona ku xwedî li mafên xwe ên netewî derkevin, derd û kulên gelê xwe ji gelên cîhanê re bibêjin û bidin nasdan. Lê çimixabim ku, xwendevanên Kurd ên derketine derveyî welat, tenê li ser sûdên xwe ên teng û kesanî difikirin. Dema xwendina xwe de bêhtir wusa difikirin: *"Ezê xwendinê biqedênim. An ezê bibim doxtor an jî mûhendisek. Ezê li welat li taxeke ku maldar li wir bicih bûne, avahiyekê bikirim, erebekê (tomofîlekê) bikirim."* Lê çîna wan û gelê wan, di xem û derdê xwarina zarokên xwe a roje-roj de ne.

Ji bona ku "xwendevanê" me ê "delal" bikaribe fenbazî û xapan li gel bike, wê berçavikekê bide ber çavên xwe, daku baweriya gel bi van gotinan bikaribe bêne; *"min gelek zor û zehmetî dît, gelek ked da, heya min ev dîploma stand..."* Li rewşa gelê xwe nanêre. Nabîne ku, birayên wî li hemû perçên Kurdistanê, di bin nîrê de, di bin koletiyê de dijin. Rewşa wan, hîn rewşa cotareke sedsala navîne, hîn bênifus û bêhejmare. Ev û lat, wekhev tên hejmartin ji hêla mêtingeran ve.

Tiştekî giring jî, rewşa xwendevanan li hemberê tevgerên nerast û şaşe. Li perçên welatê me hin tevger hene ku, temanê wan biqasî temanê Yekîtiya Sowyete û navê marksîst-lenînist li xwe kirine. Lê tucaran ji bo gelê me ê bindest di bernamên xwe de tiştek nenivîsandine. Heya niha wusa ji me re gotin: *"Dem nehatiye, ji bona ku em vê mafê bixwazin, Rewşa cîhanê krîtîke. Ev daxwaz, wê bibe sedema şerê cîhanê. Kapîtalîzm û emperyalîzm wê şerê cîhanê li darxin."* Lê em baş dizanin ku, ji berê heya niha burjuwazî bi xapandinên wusa, çavên gelan ji ser rewşa hundurî a aborî (ekonomî), ramanî (siyasî) û civakî zivirandiye û gelan, bi tiştên vala mijûl kiriye.

Rewşa xwendevanên me ên "şoreşger" ku me li jor li derheqê wan nivîst, ne derî rewşa reformîstan e, ku şoreşan de bi kar û leyistokên dijmin, bi dijmin re xwe kirine yek. Evan kesan, ji bo jiyana xwe a şexsî bidomînin, înkara têkoşîna şoreşvanî kirine û xwe bi dijmin re kirine yek.

Heya kengê wê xwendevanên Kurd bi şiarên derew û nerast bên xapandin? Ev şiarên vê nolê, dikarin tenê temanê malxurî û mêtingeriyê li ser gelê me bidomînin û kurtir bikin. Wê kengê xwendevanên me wan fikrên durî rastiyê ji serên xwe bavêjin? Ma gelo em jî ne milletek in? Ma mafê me ye, ku em jî weke hemû gelên cîhanê bi şan û şeref û bi xîret bijîn? Emê kengê bi mejiyê serê xwe ji bo xwe bifikirin? Hemû gelên cîhanê berê ji xwe re, paşê jî ji derdorên xwe re difikirin. Emê kengê bi xwe û ji xwe re bifikirin, dîroka xwe bixwînin û ji kêmasiyên bav û kalan rastiyê derxînin? Bi ilmê Marksîzm-Lenînîzmê xwe çekdar bikin? Lewra ev ilmê hanan, ilmê gelên cîhanê ye... hemdemî ye.

Lê pirsek tê bîra mirov. Gelo çi mana navê Marks-Lenîn û komûnistiyê heye? Mirov bersiva vê pirsê dikare wusa bide: Komûnîzm şoreşe li dijî zilmkariyê, kevneperestiyê. Bi rêkxistina şoreşê, ji bo tunekirina mêtingerî û kedxwariya hov e. Komûnîzm, rizgarî û azadiya gelên bindest, serkeftina çînên bindest û avakirina sîstema sosyalîst e. Lenînê mezin wusa digot: ***"Ez serbilindim ku ez ji gelê Rusî me."*** Lê îroj Lenîn, mamhostayê tevayî cîhanê ye û enternasyonalîsteke mezin e. Îroj em pir eşkere dibînin ku, dewletên sosyalîst gihiştine çi qonaxekî bilind. Serokê dewleta Vîetnam Ho Chi Minh, serokek netewî bû, lê ji bo şoreşa cîhanê wusa digot: ***"Berî ku ez bimirima, min dixwest serxwebûn û azadiya hemû gelan û welatan bidîtana. Di têkoşîna serkeftina gelan de xebatkarek bûma, şahiya wan bidîtana. Tiştek ji serxwebûn û azadiyê ne bi rûmettir e."*** Ev gotinên hanan, bûn hişyariyek ji bo şoreşên gelên cîhanê.

Dem jê re hatiye ku îroj, gelê Kurd bi çînên xwe ên şoreşger û xwendevanên xwe ve rabe serxwe û pêşengiya têkoşîna xwe bi xwe bike, hêzên xwe ji nav refên xwe rake, ji bona ku ruswabûna mêtingeran û leyistokên wan derkevin holê. Giringe hîma me ji gelê me bêtin, nexwe ne ji wan tevgerên ku ji xwe bi xwe re tu tişt nekirine. Herçuqasî dîroka hebûna wan dirêj û dur be jî, ewanan ji bo gelê Kurd tu tişt nekirine. Em pir baş dizanin ku tu gel nikarin xwe rizgarbikin, heya xortên wan ên qehreman ranebin serxwe.

Mafê gelan bêşer û bêzorê tucaran nehatiye dayin.

Dîrok îspat dike ku, ewên îroj xwe tevgereke komûnîst dibînin, di dema Atatûrk de gava Kurd û Ermenî hatin vebirandin, li bal M. Kemal cih girtine. Heya vê sala dawî me nedît ku, Partiya Komûnîsta Tirkiyê navê Kurdistan anî zimanê xwe. Herweke ku tê zanîn, piştî ku cunta faşîsta kedxwar hate ser kar pêde, PKK li zîndanên Diyarbekrê û li derve li berxwe da. 15'ê Tebaxê bu gavek mezin û HRK sazbû, piştî wê ERNK sazbû û tevger xwe dorfireh kir. Heke berxwedana M. DOGAN û hevalên wî tunebûna, tukesî nedizanîbû wê kengê parastina mafê Kurd, ji hêla van hêzan bêtin naskirin.

Kongra Partiya Komûnîsta Sowyetê de, sekretêra TÎP (Partiya Karkerên Tirkiyê-Tûrkiye İşçi Partîsî) Behîce Boran wusa digot: *"Pîkolî li ser xwendevanan û pêşverûyan li Tirkiyê heye û li ser Kurdan jî heye."* Lê li ser jiyana ku gelê Kurd têde ye, qet tiştekî negot. Siyaseta Tirkiye a faşîst ji binî netanîn bîra xwe. Ew kuştin, talankirin û berxwedanên zîndanan nayê bîra wan birano!.. Min mirovek ku ji qirkirina Dêrsimê xwe bizor xelaskiribû dît, wusa digot: ***"Zarokên me bi serên sunguwan hatin kuştin, agir berdidan malên me, sewalên me; dewar û mirîşkên me dikuştin."*** Lê ev tevgerên çewt bi dijmin re hereket kirin, bûn şirîkê gunehên û sucên hatin kirin.

Lê reformîst hej jî wusa dibêjin: *"Çawa hûn êrîşî van partiyan dikin? Rojnama 'Pravda' nivîstibû: 'Behîce Boran wiha dibêje; 'pîkolî li ser Kurdan heye''.* Lê ev reformîst çuqas rebenin! Gelo ma çi hatibû nivîsandin? Ma gelo nivîstibûn ku "Kurdistana Bakura-Rojava bûye derya xwînê?" Ma gelo gotibûn ku, "Şoreşên gelên Kurd û Tirk bihevrene, em destên xwe bidin şoreşa vî gelî, em dijminahiya berxwedanê nekin?"

Carek din gotinên me ên li jor hatin nivîstin, îspat dikin ku ewan ji bo gelê Kurd tiştek nekirine û nakin jî. Hêza ku ji bo Kurdan xebatê bike û dike, tenê PKK ye. PKK, wê xebatê bimeşîne û cîhan tev bi şoreşa gelê Kurd mijûlbibe, li ser biaxife. PKK îroj kar û bar pêşve dibe, ji bona ku yekîtiya gelê me çêbike, Tevgera Rizgariya Netewa Kurdistan mezinbike, Artêşê mezinbike. Ev tevgera negirêdayî kesî ye û serbixwe ye... Ji bo Kurdistanek Serbixwe û Yekbûyî...

* * *

Piştî hilweşandina tevgera Kurdistana Başûr di sala 1975'-an de, ji ber gelek nîrên demê û kêmasiyên tevgerê û ji ber bingehên êl û eşîrî û têkiliyên bi der û hundurê welat re, dilê gelê me di dermafê hêvî û daxwazan de şikestibû. Lê qadê de cihgirtina PKK, bû wek tirêj û brûskekê û li rûyê neyar û dijminên gelê Kurd ket. Destpêkê de li ser sazîkirina partîkî bi bingehên marksîstî û lenînîstî birêket û bi vî awahî li ser bingeha çînên ji karker, cotyar û xwendevanên şoreşger, ên ku di hemû şoreşan de heya serkeftinê dimeşin, avakirina xwe domand. Hêj serî de PKK, rabû dîroka Kurdistanê û rewşa gelê Kurdistanê, barên civakî, ramyarî, aborî û dîrokî de hurkolî û kêmasiyên berê baş naskir. Ji bo hemû nexweşîn û nebaşiyên hene, bi dîtinek şoreşvanî derman û rastbûn peydakir.

PKK, ka çawa şoreşên dema me birêdikevin baş naskir, û gav bi gav destpêkir xebata çekdarî bimeşêne, dure jî derbasî şerê pêşmergan bû. Xebatên şiyarkirina tevayî gel birêxist, ji bona ku tevayî gel bikeve ser rêya şoreşa gelî. Bi rastî jî PKK ev gavên hanan bi serkeftinî avêt. Piştî hatina cunta faşîsta kedxwar û pêkhatina kiryarên leşkerî û derketina rêberiya tevgerê ji welat, herwusa tevger ji derveyî welat vegeriya welat û vê demê de pirsgireka Kurdistan li cîhanê belavkir. Weke tê zanîn jî, ji sedî heştê ji dengûbehsên li ser Kurdistanê, îroj li ser PKK ne.

Heke em li temana PKK a kin bimeyzênin, emê bibînin ku gavên di salên ji 1978'an heya 1988'an de hatine avêtin, gelekî mezinin. Tu tevgerên Kurdî yên kevin, bilî dîrokên xwe ên direj nedikarîn van gavan pêşde bavêjin û navêtine jî. Hemû cîhan pir rind dizane ku, bi destxistina karbidestiyê ji hêla generalên faşîst, ji ber dorfirehbûna tevgera rizgariya netewî bû. Piştî sala 1980'an vir de, bi sedan lawên gelên Tirk û Kurd yên hogir hatin bidarvekirin, kuştin û xistin zîndanan de. Serî de ji gelên cîhanê tev ji rojiya mirinê a pêşvanên PKK a di sala 1982'an li zîndanên bajarê Diyarbekrê haydarin, dizanin û bihîstine.

Ev pêşketinên li Kurdistanê û tevgera Kurd, bingehên partiyên klasîk, şovenîst û reformîst li heremê hejand. Wan bawer nedikir ku, wê gelê Kurd rabe serxwe û dest bi xebata çekdarî bike. Lê kiryarên leşkerî li dijî dewleta Tirk a ku perçekî ji peymana NATO ye û hevkarê Emerîka ye, ku tevde li dijî gelan û azadiya mîlletan in, dijminên gelên Rojhelata-Navîn û Yekîtiya Sowyet in, ku dostê gelên bindest ê stratejike, destpêkir.

PKK bi damezrandina ARGK û ERNK, gaveke xwe a din a pêwist avêt. Ev gavên hatin avêtin, ne tiştên piçûk bûn. Roj bi roj dilxwaz û piştgirtên PKK li Kurdistana Bakûra Rojava û li perçên Kurdistanê ên din de bêhtir bûn. Îroj kesek li Kurdistanê nîne ku Mazlum DOGAN, Kemal PÎR û M. Hayrî DURMUŞ nasnake. Nexasim hemû welatparêzên ji hemû biran, xortên ciwan û xwendevanên Kurd, berxwedana wan rind xwendine. Berxwedana wan serokên hogir, dîroka Kurdistanê a hemdemî de rûpeleka zêrîne. Gelê me gişt, partiya van rêberên mêrxas nasdike; rind dizane ku wê partiya Mazluman, kelepora ronakrewanan wê biserkeve û bigihe serfiraziyê.

Xebatên PKK ên bi şan û şeref, kirin ku hemû partiyên "Kurd" li dijî PKK bangeşe bikin. Ev partiyên "Kurdî" wusa gotin: *"Ew kes bê mejî ne. Terorîstin. Hêj dem nehatiye ji bona ku vê yekê bikin. Wê gel bibin qirkirinê û kuştinê. Ji bo aşîtiya cîhanê bivetiyan (tehlûkan) birê dixin. Evên hanan bi kiryarên xwe, dixwazin şerê cîhanê a sisiyan derkeve ûhw..."* Partiyên xwesipar û reformîst, xwestin sûdan ji ve yekê bigirin. Bi şerekî psîkolojîk, xebatên xwe ên gemar di nava gel de û li heremê li dijî PKK domandin. Ji ber ku PKK, rûçkên wan ên reş û kîret eşkere kiribû; kifşkiribû ku rêka serfîraziya Kurdistanê ne li Ewrûpayê ye. Ev tirsonek, serfîraziya Kurdistanê bê şerê çekdarî dibînin. Lê îroj jî, tu karê ku bikin ji wan re nemaye. Tenê li benda weşandina nivîs û kovarên PKK û ERNK dimênin, daku hin peyvên piçûk ji wan bigirin û pê, êrîşa PKK bikin. Ne wusaye ku evên hanan rêka rizgariyê baş nizanin! Belê gelek baş dizanin! Lewma kesên dilpaqij ên bi wan re bûn, rojbiroj xwe ji wan durdikin û xwe tevlî xebata rizgariya netewa Kurdistan dikin. Derî vê jî, herroj bi hev dikevin û tengezartir dibin; berê partiyek bûn, îroj heryek ji wanan 4 an 5 partî ne. Peymanên ji "qartonê" di nav xwe de avadikin. Bi van çarên derewîn, dixwazin xwe bi gel bidin pejirandin. Lê kanî û li ku derê maye ev xewna şêrîn? Gelê me rêka rast ji PKK hînbûye. Xebatên we bêhudane, giringe hûn baş bizanibin!

PKK banga xwe li hemû partiyên komûnîst û hêzên pêşverû ên li herêma me de, dike; daku herkes bi nêrîneke din û bi siyaseteke nûh, li gelê Kurdistan bimeyzêne. Li şuna çewtî û xeletiyên xwe ên berê, rastiyan deynin. Dijmin, qelsîtî û şaşî di mejiyê hêzên derewîn de çandiye, ew nikarin ê din ji bo pêrgala Kurdistan û gelê Kurdistan re tiştek bikin. Hewceye hemû hêzên şoreşger vê rastiyê ji nêzîk ve bizanibin.



Belê PKK, bi îdeolojiya xwe, tektîkên xwe û polîtîka xwe ên hemdemî, bûye hêviya gelê me a pêşîn û dawiyê. Wê rizgarî û yekîtiya gelê me pêkbêne û wê mêtingeriya hezarsalan ji ser gelê me rake. Delîlên vê yekê jî, pêşketinên li ser pirsgireka Kurdistanê ne, ku bi lez mezintir dibin.

PKK banga xwe li hemû Kurdan dike û wanan vexwendî dike, ji bona ku eniya Kurdistanê a netewî avabikin; ji bona ku têkoşîna serxwebûnê, bi destê eniyeka Kurdî bê bilindkirin. Niha PKK, amedekariyên di vê barê de pêşve dibe. Ev yek jî, zexmkirina gelê Kurdistan û bilindkirina şerê rizgariyê di nav gelên cîhanê de têne zimên. Pirsgireka Kurdî giringe bi serxwebûna Kurdistan û azadiya gelê Kurd bê helkirin. Otonomî û hin mafên çandî, tenê daxwazên dijminên Kurdistanê ne!..

...Hemû têgihiştên polîtîka û ronakbirên ku rewşa Rojhelata-Navîn nasdikin, dizanin ku, tu caran aşîtî û bêdengî li vê heremê çênabê, heya ku pirsgirekên Kurdistan û Filistînê neyin helkirin. Ger hin pilan û baweriyên derî vê yekê hebin jî, ev tucaran nikarin li Rojhelata-Navîn hevkarî û alîkariya şoreşên gelan bikin. Ew bîr û baweriyên çewt tenê piştgirtina mêtingeran dikin û temana mêtingerî û rejîmên paşverû direjtir dikin.

Giringe em gelên Rojhelata-Navîn gişt bizanibin, tevgera gelê Kurd û welatê wan Kurdistan, tucaran bivetî (xeterê) li ser gelên Tirk, Ereb û Faris nayne. Rejîmên kevneperest (feodal), faşîst û kedxwar gelê Kurd bi vê yekê didin nasdan. Gelê Kurd, seranserî dîrokê de li heremê hevkarî û hevalbendiya gelên din kiriye; destana "Hitîn" a di dîrokê de îspata vê yekê têne zimên. Ev karê gelê Kurd heyanî îroj tê naskirin. Gelê Kurd ji bo vê heremê refbiref xwîna xwe rijandiye û gelek şehîd daye. Kerwanê şehîdan ê dawiyê jî, şehîdên PKK ne. Sala 1982'an, şerê gelê Filistînê de li dijî siyonistan, PKK xwîna endamên xwe li ser axa Libnanê û ji bo gelê Filistînê da rijandin. Hogiriya şehîdên PKK, yên mîna Abdulkadîr ÇUBUKÇU, Şerîf ARAS, Şahabettîn KURT, Alî YASER û ên din... hêj mejiyan de zînde ye. Lê çi mixabim ku hîn jî Tevgera Rizgariya Erebî yekîtiya Kurd û Kurdistanê, mafên gelê Kurd rind nasnake. Em dev ji vê jî berdin, gelek hêzên û partiyên Komûnîst ên Ereban hene ku hêj ne Kurdan û ne jî Kurdistan nasdikin. Hin partî jî hene li ser axa Kurdistanê dijin û bernamên xwe de mafê çarenusî jî nivîstine, lê dîsa jî têkoşîna gelê Kurd napejirênin. Başe ev çi dixwazin, mafê çarenusî bi çi rengî fahmdikin? Em dikarin Partiya Komûnîsta Îraqê (PKÎ) û piroxrama vê partiyê hînkar bidin. Ev partî, bilî tiştên di piroxrama xwe de nivîstiye, karvaniyê de înkara Kurdistaneke yekbûyî dike. Ev partî di benda yekê de wusa dibêje; *"Partiya me ji bo gelê Kurd mafê çarenusî pêwist dibîne"*, lê di benda sisiyan de dîsa vê yekê dibêje; *"Partiya me bi xurtî li dijî partiyên Kurd ku dixwazin dewleteke serbixwe avabikin, têkoşînê pêşvedibe."* (Ji nivîst û weşanên PKÎ ên li ser pirsa Kurdî.)

Ango gelek eşkere vê yekê dibêjin; *"Kurdino! Ji bo serxwebûnê dernekevin rê! Ger em jî bêne ser text, divê hun bi vê pirsê nefikirin!"* Eşkere ye ku ev partî vê siyasetê hej jî didomîne. Îspata vê yekê jî, kuştina 8 partîzanên PKK li Kurdistana-Başûr e. Dema ev pêşmergên keleş, dixwestin ji tixubên ku mêtinger li ser xaka me danîne, derbasî Kurdistana Bakûr bibin û herin li dijî faşîzmê şereke şoreşgerî bikin, ji hêla PKÎ hatin kuştin. PKÎ wusa dibêje; *"ne mafê PKK ye ku ji qada Kurdistana Başûr derbas bibe."*, *"Kurdistana Başûr perçekî ji Îraqê ye û jê nayê veqetandin."* Dîtinên vê partiyê evin û pêre jî, hinde daxwazên dewleta Tirk jî qebûl dike. Ji hêla vê partiyê, di karên pratîkî de hevkariya dewleta Tirk û Îraqê jî tê qebûl kirin. Şuna ku alîkariya PKK bikin, ji ber ku tu ferqî di navbera Tirkiye û Îraqê nîne, li partîzanên PKK dixin. Niha pirsa min jî eve; kanîn ewên ku dibêjin em marksîstin û lenînîstin? Li ku derê ne ên gelan re mafê çarenûsî dixwazin?

Heke eniyeka tevayî, ku gelê Kurd ji bo serxwebûn û azadiyê rake, bê amadekirin, helbet bersiva van giştan wê bê dayin. Ji bilî vê jî hemû dewletên cîhanê wê rewşa xwe eşkere bikin; an li dijî me an ji bo hevkariya me. Hingê wê çêtir derkeve holê, ka kî dijmine û kî hevalbende.

Belê, ji bo têkoşîna rizgariya netewî, ji bo yekîtiya gelê me û rizgariya gelên Rojhelata-Navîn, li ser rêya ku PKK daniye, hertişt ji bo Kurdistaneka serbixwe, pêşde!

Zerdeşt-Moskow

Nanpij

Cankurd / 1988

Cimo deriyê mala xwe vekir, hîn ezman î mor bû li derve tarî bû, kolana ku ew têde dijî hîna bê tevger û liv bû, heyanî mela jî raza bû...

Cimo destên xwe vegirtin, dêmê xwe berve ezmanan kir û li ber xwedayê xwe geriya:

"Xwedêwo! Tu min ji vî qumandarî rizgarkî!"

Cima wê rojê ne rizq ji xwedê yê xwe xwest, ne saxî û ne jî tiştekî dî. Xem û kula wî ya mezintirîn ew bû, ku qumandarê bajêr, serpolîsê bê namûs tahm nedida Cimê nanpij.

Cim bi lez di kolana ber mala xwe re berve nanxaneya xwe ya biçûk çû...

Berê ew gundî bû, li ba axan zevî kirê dikirin, ew û jinika xwe ve têde kar dikirin û nanê zikên xwe jê derdixistin. Piştre gava jin nexweş ket, nema dikarî bi tenê xwe ew mala ku bi sê zarowên biçûk biaboranda, loma daket bajarî, li wir renga reng kar û xebat kir, ta li dawiyê li nanxaneyekê nanpijî kir. Dema jiyê Cimo giha çil saliyê bû hevparê xwediyê nanxanê û li dawiyê, ji ber ku du zarowên wî jî piçikî mezintir bûbûn û di nanxanê de kar dikirin, kanî bû teviya nanxanê ji xwe re bikirre, ew û herdu lawikên xwe bi hemû kar û barên nanxanê rabin.

Rewşa Cimo baştir bû, navê wî derket û şora wî jî cî digirt. Lê mixabin (!) teresbavên polîsan û kotiyên veşartî rewşa Cimo wêrankiribûn. Berî ku nan derkeve, pêwîstbû, ku navên wan gişan di mejiyê xwe de bîne pêş û bi hewreçîvê (tebeşîrê) gora daxwaza heryekî ji wan xêzek an du li ser textikekî bikişanda, ku ji bîra neke bo wan baştirîn nan bide aliyekî...

Ji berî derketina royê de mirov li pey hev rêz dibûn, ji deriyê nanxanê de heyanî aliyê kolanê yê dî, jinên ku şirmijên xwe li mal hêştine, lawên ku hatine bo nanê xwe berî çûyîna dibistanê bibin, mêrên ku hîn neçûne kar û xebatê an jî bêkarin... gelek ji wan dikuxîn û tifî êrdê dikirin, hina jî di ber xwe de dikirin kumkum û gotinên bi dizî ji hevre digotin:

"Bavo! Çima em jî nemirovin?"

"Bi xwedê Cimo ditirse û nanê baştir dide cendirman."

"Ez ji berbangê de li virim û kes berî min nehatibû, hîn jî nan bi dest min neketiye!.."

Yekî dî li wan vegerand:

"Ma nebese hun bihna nanê germ dikin... êdî herin mal, hun ji bihna nanê Cimo têr nebûn?"

Jinikekê digot pîreka pêncî salî:

"Şîrmijê min bi tenê ye, ez ji şifaqê de hatime..."

Û wilo herro van gotin û hin gotinên mîna van li guhên Cimo diketin û carina jî mirov bê tewat diman û gotinên nebaş bo wî davêtin... gelek jî ji wan destvala vedigeriyan mal, ji ber ku nan nedima.

"Welleh, welleh! Hema bila rojekê nanê qumandarê me kêm bibe, wê nanxana min kilît ke... ez çi bikim lo? Rojekê nanê wî baş sor nebibû, bi xwe hat û nan li ser çavên min xist û gote min: 'Bila ev nan bo Kurdên te be... bila bo kera be...'"

Cimo wê sibê wilo digote dostekî xwe yê kevin:

"De başe! Çima tu giliya wî nakî?"

Dostê wî jê pirsiya.

Cimo gote dostê xwe.

"Ezê giliyê li ber ke bikim, bavo? Hemî wek hevin, ji qazî de bigir heyanî dergevanê ber deriyê serayê, tu nikarî dengê xwe bikî... Eger tu ne ji wan bî, gotina te bi du peran nake. Hema ez şorekê bikim, wê ard û mazotê ji ser min bibirrin."

Dostê wî berken bû û got:

"Mera bo lişta (menfeêta) xwe ji keşe re dibê bavo."

Cimo hinekî li agirê etûnê nêriya û piştre got:

"Belê! Gotinên bavan rastin. Lê îro dem hatiye guhartin. Mera nikane seriyê xwe tim deyne... Ne wilo ye?"

Dostê wî keniya û got:

"Cimo! Cimo! Tuyê her baş bimînî. Şîrê te vexwarî paktirîn şîr bû. Metirse û guh nede qumandar."

Cimo du nanên sor dan dest dostê xwe û got:

"Ezê ji çi bitirsim? Lê divê çareyekê bibînim û tola xwe ji qumandarê bênamûs hilînim."

Dostê wî got:

"Bijît!" û rabû serxwe, piştre got:

"Eger te alîkarî viya bêje min. Ez ne bo nanê sohr hatime."

Cimo destê wî leqand û got:

"Dizanim. Bibe bo kurê xwe. Ewê rojekê bibe pêşmerge."

Piştî dostê Cimo bidûrket, Cimo xwe da aliyekî û hizrên xwe kirin. Kurên wî jî agir vemirandin û dest bi paqijkirina nanxanê kirin.

Roj derbasbûn û Cimo bêtir xemgîn bû, xembariya wî ji bo tolhildanê bû, di xwe de hizr û gotinên xwe dikirin, ka wê çawa tola xwe hilde û bela qumandarê bênamûs ji ser xwe bide alîkî. Hetanî rojekê di mejiyê wî de quncikêkî tarî vebrisî, çîk da û pîlaneka kîbar û xweşik ji wî re pêkhanî.

Du jinên qumandarê bênamûs hebûn, yek navsalî bû û ya dî ciwan bû. Bo herjinekê malek standibû û kêmtirtîn kirê bo wan herdû malan dida, hema ji beriya xwe tiştek nedida, teviya kirê ji bertîl û kezebsohtina xelkê derdixist. Te digot malên wî ziyaretin, belengazan û xwediyên karên biçûk, destekaran û xwedan trombêlan ji wan herdu malan re hertiştekî pêwîst ba dihanîn, fêkî, goşt, cil, diyarî û gelek pêdiviyên malan, û bi taybetî bo xanima wî ya biçûk... Lê kesekî nizanî bû bela wan ziyaretan çawa ji ser xwe bişû. Tenê Cimo pîlanek dît û xwe jêre amadekir.

Destên xwe berbanga sibê rakirin, ji kûrantiya dilê xwe de bang li xwedayê xwe kir:

"Xwedêyo! Bi destê min bigir, ku ez bela wî jêmahîbî ji ser nanxana xwe bişûm. Ne te gotiye, ku tu daxwaza sitembaran (mezlûman) dipejirînî?"

Ji nimêjê rabû, gelek kêfxweş û dilgerm, gote jinikê:

"Ez îro qumandarê bajêr serbin dikim."

Jina wî ya nexweş tênegihêşt bo çi wî wilo got, hema di ber xwe de got:

"Eger tu tiştekî bi seriyê wî bînî, wê me tevan bidin kuştin."

Bi lez û bez ji mal derket û dev da nanxanê.

Gava di kolanê re diçû, silav bi germî dida wan kesên, ku diçûn kar û xebatê. Mera dizanî, ku Cimo xweşiyar û dilşade.

Li nanxanê, kurên wî dest bi histirana hevîrê kiribûn. Cimo gote wan:

"Hema karê we sivik bû, bila yek ji we here bo min qazekê bîne."

Kurêd wî seriyên xwe hejandin û karê xwe berdewamkirin. Cimo û herdu kuran gelek çalak û sivik bûn, lê ji ber kar pir û germa nanxanê xwîdan ji her dereka wan diçû, cilên wan şil dibûn.

Cimo di ber xwe de digot:

"Ez nahêlim xwîdana min heban biçe."

Piştî ku kar kêm bû, kurê wî yê mazin çû qazek ji bazarê kirriya, qazeka ku berê serjêkirî, ji peran rûtkirî û ji xwînê paqijkirî. Bavê wî zikê qazê bi xwe tijî birinc, guz, pîvaz û îsot kir, rûn xiste ser û xiste etûna agirî û di ber xwe de keniya.

Gava qaz sor bû, derxist û bi şînahî û firingîyan xemiland, du sê nan dan dora wê û di nav zîvikê de pêça, bir û çû. Bihna qazê bi rê de dihat.

Cimo çû mala qumandar ba jina wî ya mazin, li derî da û pirskir:

"Ma eve mala jina biçûke?"

Jina mazin derî vekir, çi bibîne! Qazeka di rûn de çêkirî li ser milê Cimê ye, av bi devê wê ket û gotê:

"Na eve ne mala wê mîntikê (qirdikê) ye."

"Qumandar ji wê re ev qaza xwastibû."

"Qumandar xwastibû?"

"Erê."

"Ma çima tenê ji wê mîntikê re?"

"Ez çi dizanim."

"De ka bide min, baş bû, ku te mal şaş kir û tu hatî vir, niha ez dizanim, ku jinika wî ya biçûk çi dixu."

"Xanim! Ez nikanim qazê bidim te, ji ber ku ne ji tere ye."

Û bi lez birêket û çû. Jina qumandar bi xeyd derî girt. Cim bi lez çû mala a biçûk û li derî da, derî vebû û jina qumandar a biçûk derket. Cimo pirskir:

"Ma ev mala jina mazine an a biçûke?"

"Ma tu min mazin an biçûk dibînî?

"Bibore xanim! Ez bala xwe nadim jinan."

"Çi heye? Ev çiye?"

"Eve qaza ku qumandar bo jina xwe ya mazin xwastibû?"

"Çi? Ev ne bo mine?"

"Na... Eve bo jina wî ya mazine."

"Bo wa caziyê qaz birajtiye?"

"Erê."

"Min digot, ew ji min hezdike. Başe, ku te rê şaşkir û tu hatî vir. Niha dizanim, ew caziya çi dixu. Ezê qumandarê wê yê delal di qula derziyê re derbaskim. De ka bide min ez bixum."

"Xanim ez qazê nadim te, eve bo jina wî ya mazine û tu jî jina wî ya biçûkî."

"De başe. Ya ez ya ew."

Cim birêket û hêşt, ku ew jina di xwe bixeyide û gotinên nebaş bo qumandar û jina wî ya mazin bibêje.

Roja dî qumandar hate ba Cimê, seriyê wî tew bi birîn bû, devê wî werimî bû û zendê wî girêdayî bû. Qumandar bi çavên tijî hêstir û zimanekî şikestî gote Cimê:

"Mal ava! Te çi bi serê min kir? Êdî nema ez zora xwe li te dikim. Ez bi te nikanim. Te ez dam bin lêdana herdu jinikan."

Ji wê rojê pêve, Cim fêrbû, ku ji kesekî netirse û nehêlibe kes xwîdana wî erzan û heban bike.

★

Ma hun jî Tirk in ?

Di van rojan de, gelekî behsa ronakbîriyê dihê kirin. Bi vê yekê ve girêdayî çend pirs peyda dibin di serê mirov de. Kî ronakbîr e? Pîvana ronakbîriyê çi ye? Gelo ronakbîrên me Kurdan, dilê wan bi dilê welatê wan ve girêdayî, bi mejiyê xwe serbest û aza dihizirin, yan jî dilê wan girêdayê newqa milletê serdest e? Di vê merc û nîrê de, erkên ronakbîriyê çi ne? Hwd...

Ronakbîr, di manaya xwe ya klasîkî de, ew kes e, ku haya wî/wê bi awayeke taybetî ji rewş û pergala welatê wî û bi awayeke tevayî û giştî jî, ji rewş û pergala dinyayê heye. Yanê ji bûyer û qewimandinên li der û dora xwe haydar û payedar e.

Ronakbîr, divê herî pêşîn çawa bibîne, her wisa jî rê û nîşan bide. Yanê behs û şirovekirina bûyer û qewimandinên li dorhêlê, divê wekî ku dîtiye û bihîstiye beyan bike û rastî û durustiyê ji xwe re nîşan û nimûne bigire.

Ronakbîr divê girêdayê gelê xwe û mirovatiyê be. Dilê ronakbîran divê li cem gelê xwe be. Li hêla rastî û durustiya mirovatiyê be. Divê ronakbîr di binê tesîr û pêkiriyên ciyekî de, ku li dervayê maf û înterseya gelê wî dihere, nemîne. Yanê ronakbîr, ne ji gelê xwe bibe û ne jî, ji mirovatiyê. Yekbûna van herdu tiştan bêcihêkirin, biparêze.

Ev tiştên li jor jimartî, bi awayeke kurt û giştî pîvan û erkên ronakbîriyê ne.

Lê belê ew herdu pirsên dawiyê, ku li jor hatiye kirin, bi şêweyeke xwe têkuz bersivên ne girtine!

1- Gelo ronakbîrên me Kurdan, dilê wan bi dilê welatê wan ve girêdayî, bi mejiyê xwe serbest û aza dihizirin, yan jî dilê wan girêdayê newqa milletê serdest e?

2- Di vî merc û nîrê de erkên ronakbîriyê çi ne?

Ji bilî hinek ronakbîran, çend yan jî çend babet ronakbîrên me Kurdan hene, ku ew jî xwe ji bînî Kurd nayêne jimartin. Lewra ew nirx û qiymetên milletê serdest ji ya xwe bertir û bilindtir dibînin mixabin. Lome ji wan nîne! Bila ew heta ku ruyê wan ber bi dojehê here, wê korbûna xwe berdewam bikin!

Lê ew ronakbîrên ji babetekê din, bi rastî carina ji ew cahş û îxanetkaran jî bi xetertir in! Lewra ew dibêjin, ku "em Kurd in û li hêla dinê jî, erk û wezifeya xwe ya ronakbîrî û mirovatiyê, bi kirinên xwe yên durû, dilewitînin. Ronakbîr diviya li gora bîr û baweriya rastî û durustiyê biçuya. Tiştê ku pê haydar bû, rast bigotaya. Lê ev babet ronakbîr, xwedî şîn û tuwaneyeke wisa xasûk in, ku wî tiştî bi ustazî ser û bin dikin û navê wî jî bi remz û nîşanên zanistî dixemilînin. Lê derewên wan heta nimêja îşayê diçurse. Riya rastî û durustî her û her nayête xapandin.

Di vî merc û nîrê de, erk û wezîfeya ronakbîran, ne vaca kirina rastiye ye. **Rastiyê û durustiyê bi tîpên mazin û giran binivisînin! Îro roj rastî û durustî ew e, ku em, dema kuştina birayên xwe yên di nav şerê giran de dibînin, eger tiştekî jî, ji destên me nayê, qet ne be bi devê dijmin ne peyivin û şerîfiya şerê ew canfidakarên welat kêm ne bînin.** Qulupandina rastiyê, dijminê Tirk dike. Ma hûn jî Tirk in? Tu! endamekî ji nav gelê Kurd, çawa dikarî bi devê dijmin biaxivî? Nexwe tu ne Kurd î? Dibêjin Îsmetê Kerr, Turxut Ozal û Kamûran Înan jî Kurd in? Lêbelê Kurd jî hene, **ne Kurd** jî hene.

Eger hûn viya miraq bikin, yanê Kurd û ne Kurdîtiyê, wê gavê wekî serok A. Ocalan dibêje, awirekî bidin dîroka serîhilanîna Kurd, ne yên gelekî berê jî, yên dereng çêbûne, wê demê hûn dê pir vekirî bibînin ku "li Kurdistanê, îxanet çînî ye, ne şexsî ye." Ronakbîr! Tu li cem kîjan çînê yî? Li cem gelê xwe yan jî li cem çîna dijminê gelê xwe!

Bavê Barzan
Çileya Paşîn-1988



BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Berxwedana birûmet bi xwîna şehîdekî giha armancên xwe

Berxwedana li girtîgaha leşkerî li Amedê, roja 8'ê Sibatê, piştî ku dadgahên faşîst biryarên bidarvekirinê dan pêde, destpêkiribû. Berxwedan heya 22'ê Sibatê doma.

Berxwedanên li zindanên Amedê, ji sala 1979'ê virde gişt bin pêşengiya dîliyên şer ên endamên PKK bilindbibûn. Berxwedana vê taliyê jî ji hêla têkoşerên PKK hat bilindkirin.

Daxwazên berxwedana dîliyên şer bêhtirî 80 bendbûn, ku me hinek ji wan di hêjmara "Berxwedanê" a borî de, nasî xwendevanên xwe kiribû. Ji van daxwazan ên giring, kin wusa dikarin bên nivîstin: Rawestandina biryarên bidarvekirinê, rawestandina koçberkirina girtiyan û şiyandina wan di girtîgahên bajarên din de, rakirina qedexa peyvandina zimanî Kurdî di demên hevdîtinan de, dirêjkirina dema hevdîtinan, dawî bi yekcure welgirtina cilan anîn, dayina mafê bi azadî bi abukatan re peyvînê, xweşkirina rewşa xwarin û canxweşiyê û dawî bi pîkoliyên faşîst û nîjedperest anîn.

Hîn di rojên destpêkê de, berxwedan xwe hilimand girtîgahên din. Girtîgaha nefermî (sivîl) li Amedê, girtîgahên li bajarên Meletye, Aydin, Mersîn, Eskîşehîr û Sagmalcilar jî dest bi berxwedanê kirin. Bilezûbez, malbatên girtiyan herikîn bajarê Amedê. Malbat zarok, keç û nasên xwe tenê nehiştin. Malbat jî dest bi xwepêşdanan û xweragirtinên birçîmayinê kirin.

Ne tenê malbat, civaka Kurdan dest bi livekê kir. Xwe levand û bîzav da xwe. Xwendevanên li bajêr, kom bi kom

Dûmahîk rûpela 22. de



Bûyerên nûh di berxwedana li girtîgaha bajarê Eskîşehîrê de

Piraniya şoreşgerên pêşrevan ên endamên PKK, li girtîgaha bajarê Eskîşehîrê tên komkirin. Mêtingerên Tirk, bo belavkirina girtîgaha Amedê, serîdidin vê rêyê û azînê. Di nav têkoşerên pêşengî, ên birine Eskîşehîrê de, endamên PKK ên hogir **A. Riza Altun** û **Muzaffer Ayata** jî hene. Konevaniyeka pikoliyê, çavtirsindinê û helandinê li ser van şervanên dîlî tê bikaranîn. Di seriyê van bikaranînên hov de, yekcure çil, perwendekirina kemalîst, ceza hûcran,

Dûmahîk rûpela 22. de

Nimunekî din a nûh ji hevkariya karbidestiya Almanya Rojava bo dewleta Tirk a faşîst

Roja 5'ê Sibatê, li bajarê Hannoverê, encama avêtina polêsan ser malan de, welatparêz **Alî Saçak** û **Bozan Oztûrk** hatin girtin. Êrîşên polêsan dure li bajarê Kolnê doman. Roja 13'ê Sibatê **Hasan Hayrî Gûler** û **Îbrahîm Korkmaz** li derve, li ser kuç û zikakan rastî êrîşa polêsan bûn û ew jî hatin girtin. Roja 15'ê Sibatê jî polêsan avêt ser **Komîta Kurdistanê**, weşanxanek û malekê. Li van deran jî **Îbrahîm Kadah, Hûseyin Çelebî, Salman Aslan, Yasemîn Gedîk, Hasan Engizek** û **Elîf Engîzek** hatin girtin. Her di vê rojê de, li bajarê Duisburgê **Ahmet Yûksel**, li bajarê Gîessenê **Ahmet Karadeniz** hatin girtin. Roja 22'ê Sibatê jî dîsa li bajarê Kolnê welatperwer **Mustafa Erbîl** hate girtin. Ji ên hatin girtin heya niha tenê Elîf Engîzek û 4 welatperwerên ku 22 Sibatê li Kolnê hatibûn girtin, dîsa hatine berdan. Ên din gişt hîn di girtîgahê de ne.

Polêsên Alman van operasyonên xwe bi hêzên taybetî ên BKA (rêkxistina bûyerên kirîminal), BND (bûroya îstîxbaratê) û MAD (bûroya parastina leşkerî) bikaranîn. Enda-

Dûmahîk rûpela 22. de

LÎVBAZÎYÊN WELATPERWERÊN KURDÎSTAN LÎ HEMÛ WELATÊN EWRUPA DÎDOMÎN

Piştî ku dadgaha mêtingeran a leşkerî li Amedê li derheqê 20 dîliyên şer, endamên PKK, biryara bidarvekirinê û li derheqê 13 dîliyên şer jî biryara heya dawiya jiyanê ceza hepsê da pêde, di serî de li girtîgahên leşkerî û nefermî li Amedê, li girtîgahên bajarên Aydin, Mersîn, Sagmalcilar, Eskîşehîr û Meletyê jî, girtî û malbatên girtiyan jî dest bi berxwedanê kirin û bikaranînên mêtingerên Tirk bi dijwarî protestokirin. Ev berxwedana ku girtiyan û malbatên girtiyan bilindkiribû, bi awakî mezin giha armanca xwe û li derveyî welat jî, pêşemîn li Ewrupa, bi livbaziyên welatperwerên Kurd piştgirî girt û bêhtir xurtbû. Livbaziyên hevkariyê, bi şêweyên nola; xweragirtinên birçîmayinê, civînên bo rojnaman, duxuyaniyên bo rojnamen, belavkirina belavokan û daleqandina afîş û wêneyan, pêşketin. Livbaziyên ku ji hêla welatperwerên Kurd bi vê armancê birêketin, ji ber êrîşên dewleta Alman jî, qulibûn livbaziyên protestokirina mêtingeriya Tirkan û dewleta emperyalîst Almanya Rojava.

ALMANYA-ROJAVA

Bîelefeld: Roja 11'ê Sibatê, 60 dilxwazên ERNK, ji bo

Dûmahîk rûpela 23. de



Êrîşek çû ser girtîgaha Birecikê

Di nivê meha Sibatê de, êrîşek çû ser girtîgaha Bîrecîkê. Êrîş bi şev, dora seet 11.00'an pêkhat û şerekî ku heya beyanî doma, derket. Dengê çekan ji nişkan ve belavî tevayî bajêr bû. Mêtingerên Tirk rêya Ruha (Urfa) û Dilukê (Enteb) ku ji Bîrecîkê derbasdibe, girtin. Tomofîlên diçûn dihatin, sehkirin. Mêtinger xwestin rûdanê veşêrin û duxuyankirin, ku şerek bi şaşî di navbera leşkerên Tirk de derketiye û 2 serbaz birîndabûn.

Di navçên Xalfetî û Sewrekê bajarê Ruhayê de, xebatên ARGK xwe tundedikin. Bi komên piçûk û dizî, xebatên Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan tên birêvebirin. Lê dîsa jî ev xebat, berhevanîneka mezin derxistine holê. Têkiliyên nav refên ARGK ji navça Xalfetî zêdebûne. Ji bona ku mêtinger posîdeyên livbaziyê û pêşketinan bişikînin û nehêlin ev hikariyek li gel bikin, operasyonên xwe ên leşkerî zêdekirine.

Mêtingerên hov hilweşandina gundên Kurdan didomînin

Tiştê ku bi serê malbatên têkoşerên ARGK neyê anîn, nemaye. Ji ber ku law û keçên malbatan bûne şoreşgerên welatê xwe, mêtinger dixwazin wan ji xwe re bikin milîs, wan bikin gilîkar, wan digirin, xebatên wan ên aborî dirawestînin û wan nefîdikin (koçberdikin). Bi van bikaranînan dixwazin malbatan hêjar bikin û gel bitirsînin.

Nimûneka vê hovitiyê, di van rojên dawiyê de li Farqînê (Silîwa) pêkhat. Di vê barê de namek giha me. Di namê de ev tê nivîstin; *"Li navça Farqînê bajarê Amedê, xaniyên 2 malbatên welatparêz, ji hêla mêtingeran bi dozeran hatin hilweşandin, ji ber ku zarokên wan bûne şoreşger û ji demeka dirêje li wan digerin. Ev rûdan gelê derdorê pir hêrskiriye. Dijmin duxuyandike ku, ev malbat binê erdê xolane û bidizî zarokên xwe dibînin. Ji ber van hicetên bêsedem û bêbingeh, herdu mal hatin hilweşandin. Malbatên welatperwer xwe avêtine bêxte nas û merivên xwe. Qîma gundiyan bi vê hovitiya dijmin nayê, û dubendî di nav gundî û leşkeran de derketiye. Ji ber vê yekê jî gelek gundî hatine girtin."*

Artêşa mêtinger xwe dikişîne Botanê

Amadekariyên dijmin ên tunde û tedbirên vê barê de berdewam dikin. Ji navenda bajarê Amedê pêde, leşkerên dijmin xwe li dora Botanê têkûzdikin. Ji ser bajarê Îllohê (Batmanê) leşker ber bi bajarê Sêrtê ve, bi trênan tên kişandin. Hacetên leşkerî dibin hêlên Botanê.

Ji ber ku ev amadekarî li ber çavê gel dibin, waliyê mêtinger Hayrî Kozakçioglu necar ma ku duxuyanbike, ku di mehê Adarê de li derdorên Botanê wê gelek livbazî bên çêkirin. Kin bê gotin, çuqas mehên buharê nezîk dibin, dijmin jî bêhtir dikeve nav tirs û xofê. Li derdorên şer ên germ, ev xofa dijmin diyartire. Dijmin dixwaze tengezariya xwe bi parêzkarên gundan veşêre. Waliyê mêtinger Hayrî Kozakçioglu, bê betlanî di nav yekîtiyên leşkerî ên mêtingeran digere, bi wan re civîn çêdike û wusa dixwaze moralên wan di şer de xurtbike. Lê ev keftûlaftên dijmin jî, wê nikaribin pêşveçûna têkoşîna netewî bîrawestînin.

Li Beyazîdê hovitî: 3 gundî hatin kuştin, yek jî birîndarbû

Roja 7.2.1988'ê li bajarê Agrî (Ararat), navça Beyazîd, gundê Zorava, serleşkerekî cenderman û serbazên bin fermana wî êrîşek birin ser malekê. Ji 4 biran 3 kes kuştin û yekî ji xedar birîndar kirin. Bînbaşiyê cenderman bi awakî xwerû hicetên nola; "Ev çar bira kaçaxvanî dikiran" diyarkir. Lê heya niha nekariye gotinên xwe îspatbike.

Laşên kuştiyan birine nexweşxana Beyazîdê, û nasên wan rapora otopsiyê daxwaz dikin. Lê daxwaza wan bicih neanîn. Li ser vê yekê, şêniyên navçê xwe li pêşiya nexweşxanê civandin û rûdan protestokirin. Hinek ji şêniyên bajêr, nifrîn li dewleta Tirk barandin û duruşmên weke; "emê hisaba vê yekê ji we bipirsin" bangîn. Bi vî awahî hêrsa dilê xwe li ser mêtingeran vereşandin.

Weke em têgihiştnê, ên hatin kuştin endamên eşîra **Sakan** in. Berî niha bi çendekî, di rojnaman de diyarbû ku, raporên MİT'ê de ev eşîr, bi rengê kêrîkar şanîkirin.